

Karate – Kung Fu Kóklerek

Sajnos a helyzet az, hogy kóklernek lenni Magyarországon sokkal könnyebb, mint végigjárni egy tisztességes úton. Valamennyien kóklerségbe fognak, kik lemaradnak vagy kihullnak. Megalkotják sebtében nagy igazságait, s körbe írják azt emberséggel és indokaikkal, amivel hihetővé teszik egyéni kitalált stílusait. Vagy ami még rosszabb egy elismert, meglévő stílust vesznek zászlaikra.

2000-ben történt meg, hogy kíváncsian visszatekintettem Magyarországra, s kerestem azokat, akik mint Kelemen régen, felemelik hangjukat a kóklerség ellen. Bizonyára lehettek ilyenek, csak én nem találtam rájuk. Persze nem csak Kelemen olvastam régen s azután. Számos küzdősportot oktató könyvét is. Bármennyire is írnak ezek jókat és hasznosakat, mindig hiányoltam, hogy megfelelnek arról, hogy figyelmeztessék az olvasókat a kóklerkodás ártalmaira. Ami minden elismert tanártól, ki könyvírásra adja a fejét, elvárható lenne, akárcsak néhány mondat erejéig. Ha ők nem teszik meg, akkor senki sem. Ezért fordulhat elő, hogy a kóklerok vígan, gombamód szaporodnak. Gátlástalan nagyra törésükben nem akadályozza semmi sem. Így aztán olyan észveszejtő kung-fu és karate klubok nyílnak tömegesen, melyekben két év gyakorlás után mestervizsgákat tesznek és ezután felajzott lelkiállapotukban mesternek is képzelik magukat, úgymond gyerekek. Mindössze két év kung-fu gyakorlás és már nyitja is saját klubját. És nincs igaz mester, ki figyelmeztetné a naiv kezdőket, hogy ne menjenek oda. Ezen senkiházi ifjú mesterek pedig előszeretettel és főként a még tiszta tudatú gyerekekre vetik magukat. A kár, mit bennük végeznek felbecsülhetetlen. Mivel csak heves álkung-fusok érthető, hogy a kiskorúakra vetik leginkább a hálójukat.

A karatés kóklerok ugyan nem ennyire vakmerőek és arcátlanok, de a fiatalokban végzett kár, így is épp akkora. Már 5 kyúsan kezdik meg tanításaikat. Először csak úgymond segítenek a tanárnak és ilyen alapon nagy élvezettel foglalkoznak a frissen kezdő diákokkal. Mikor ez hosszabb időn át folyamatossá válik, már ők is kezdik érezni magukat valakiknek. Sajnos ezt rendszerint úgy fogják fel, mint hatalmat. És aki egyszer azt az érzést megkapta az minderősebben, mindnagyobb hatalomra fog vágyni. Elérve egészen oda, hogy a magasabb rangú tanár pusztá jelenléte is zavarja. Egy jó tanár, ha sok esetben későn is, de észreveszi e feltörekvő túlzott vágyakat és akkor a színes öves ideje lejárába megy, kiemelve a feladatokhoz mást, akiről kiderül, hogy legalább olyan jól tudja mi a dolga. A pedig hatalommal átitatott egyén mikor rádöbben, hogy nem pótolhatatlan, rohamosan leépül a klubban folyó közösségi tevékenységekről. Ha mégis megmarad, azt csak azért teszi, hogy amennyire megmaradt erejéből telik, minél magasabb övfokozathoz jusson. Csakis a ranglétrában megszerezhető övszíneket nézi, arra hajt minden igyekezetével. Ha elég jó pofát vág, a fekete övig is eljuthat.

Aki idáig eljut, az elég szívósnak mondható, viszont 1 Dannel a derekán azonnal fordul az arca és kimutatja mindazt, amit addig ügyesen eltitkolt.

– *Hatalmat!* –

Ezt egyénenként más-más hadművelettel kezdik meg. Köztük a legdurvább és legkeményebb az, aki azonnal körbe kezdi rohángálni a várost, hogy üres iskolai tornateremre leljen és abban hatalmát felállítsa. Egyedül lesz a legjobb és legnagyobb. Erre vágyik minden ízében. Ha csak húsz főnyi rebegő szemű kezdő ifjancok előtt is, de kívánja nagyon. Az élete legdrágább dolgát adná érte. Úgy érzi tudása megalapozott ezért tette teljesen jogos. Nem tartja magát kóklernek. Vérig is sértődik, ha valaki ilyet merne állítani róla. Meggyőződéssel beszél arról, hogy ő jót tesz azzal, ha karatéra oktatja a fiatalokat. Mindezt olyan ékesen képes előadni, hogy aki hallja sírva is fakad az elérzékenyüléstől.

”Csak azt szeretném, hogy a diákjaim elérjék azt, amit én is elértem. Jó karatésok legyenek.” Szemrebbenés nélkül és átitatott öntudattal adja elő az ehhez hasonló mesebeszédet. Ugyanis komolyan hiszi ezt, illetve komolyan szeretné, ha ezt hinnék róla.

Míg az egyéni álmodozás útján önjelölteket és a két év után mestervizsgázókat egyszerűen kóklereknek nevezzük, addig a klubokban magasabb övszínhez jutottakat, tehát a határozott és mondhatni jó alappal rendelkezőket a félre sikerült, illetve képzett vagy tanult kókleroknak hívjuk. Mindkettő típus egyformán rendkívül veszélyes. Ugyanis egyikük sem ismeri a tisztességes utat. A megszerzett hatalmuk megvédéséért bármire képesek. Indulatosan és agresszívan reagálnak minden feléjük irányuló kritikára. Ellenvetést nem tűnnek. Jónak és helyesnek tartják, amit csinálnak. És leginkább ez a kókler felismerhetősége. Egy rendesen képzett mester nem fogja rángatni az arcát, amikor azt mondják neki – kérem ön egy hülye és amit tanít bolondság. Ugyanis a jó mester tudása és annak háttere tökéletesen megalapozott.

–Kérem, akkor keressen magának egy olyan klubot, ahol nem hülye tanít és nem bolondságokat. A viszontlátásra –lesz belőle. Tisztában van azzal, hogy aki őt vagy stílusát kritizálja az egy stíluson kívülálló. Magától értetődően mit sem érthet a belső dolgokhoz. Nincs miért önérzetes, vagy ideges legyen. Ellenben egy kókler vezette klubban merne ilyen éles kritikát kifejteni valaki, a kókler ”mester” foggal-körömmel védené meg önérzetét és stílusát.

Az ég irgalmazzon a száját kinyitni merőnek!

Vegyük tudomásul, hogy az éretlenség és alulképzettség legszembetűnőbb jele az önérzetesség és az agresszív, indulatos megnyilvánulás a stílust ért kritikára. Rendkívül egyszerű ezen alulképzett vagy nevezzük egyszerűen félresikerülteket kiemelni az emberek sorából. *Ugyanis mindenre érzékenyen reagálnak, ami sérti őket, és minden sérti őket a világon, ami nem dicséret.* Egyszerű ennek is az oka. Szüntelen elismerésre vágynak. Állandó elismerést arról, hogy ők jól csinálnak. Ebből érthetővé válik, miről lehet felismerni és milyenek a kóklerok. Ne tanuljanak náluk csak olyanok, akik maguk is a kóklerség tudományára vágynak. Mert azért ilyenek is vannak, és ezekhez csak a kókler mesterek stimmelnek. A kóklerkodást ugyanis nem tilthatja semmilyen törvény. Akit a valóság nem érdekel, az az álmait is csinálhatja.

Márpedig vannak, akiket nem szívesen vesznek be semmilyen önvédelmi klubba, a kókleroknál azért ezek is megtalálhatják vágyaikat. Így tulajdonképpen kinek mi való azt csinálhatja, és nem kell, hogy bolondítsa a másikat. Ugyanis a kóklerok szeretik bolondítani a diákjaikat azzal, hogy amit tőlük tanulnak, az mennyire ősi és megalapozott, nagyszerű stílus. Ettől válnak veszélyessé. Ami érthetetlen, hiszen kóklerkodni senkinek sem tilos. Nyugodtan felvállalhatnák a hülyeségeiket. Hiszen a kóklerokra vágyó emberek is szépszámmal vannak. De tartsuk egymástól távol magunkat. Az egyik a misztikum és álom világa. A másik a földön járó valóság ... -és ne keverjük össze őket.

A felnőttek ugyanis azt csinálnak magukkal, amit akarnak.

Mit is jelent tulajdonképpen az a szó, hogy kókler?

Elsősorban természetesen azt, hogy szélhámós. Ahol pedig a szélhámosság tömeges, ott a kóklerkodás természetes. –Sanyis is csinálja és nem lett semmi baja belőle. Akkor csinálom én is, még mielőtt mások megelőznek. Szélhámósok lengik körül a tisztas utat bejárt mestereket. Kókleroknál tanulni

így nem jelent mást, mint szélhámosságot örökölni. Tökéletesen jellemtelen emberré nevelődni. Jellemtelennek lenni pedig annyit jelent, hogy senkivel és semmivel sem törődni. A jellemtelenség úgy alakul ki, hogy az eleinte csupa lelkes és szorgalmas tanuló egy kis idő után úgy érzi magáról, hogy ő csuda ügyes. Ügyesebb, mint Eszti és Béla, tőlük többet is gyakorol. Eltelik még néhány hónap, és egyre inkább sértve kezdi érezni magát. A sértődöttség természetesen onnan ered, hogy bár magát rendkívül ügyesnek tartja, ...hiszen a tanár is mondta már egyszer, de mégsem tölthet be a klubban fontos szerepet. Bár ő a legügyesebb, mégis Bélát emelik ki, hogy tartsa meg a bemelegítést. Az ilyen apróságok pedig lelkében egyre gyűlnek. Mindenre felteszi a pontot a mikor a vizsgán meghúzzák. Hogy ő ezt mennyire nem találja igazságosnak, a viselkedésén máris látszani fog. Innentől ugyanis igyekszik ártani másoknak.

A másik típus pedig az, aki az edzésekre inkább csak lógni jár. Az edzésen még úgy tesz, mintha igyekezne, de közben csak Eszti kedvéért van jelen. Esze és szeme a lányokon jár, és ezért a kellemes érzésért a tanár letolását is elviseli. Ha hosszabb ideig megmarad és néhány övvizsgán is átmegy az inkább azért történhet meg vele, mert úgy véli a lányoknál ezzel belehet vágódni. Ennyit megér neki.

A harmadik típus az, aki álomban ringatja magát. Az álmokat a könyvek és filmek építik fel lelkében. Mikor beiratkozik egy klubba, addigra már rendesen belemaradt az álomba. Az edzésen azért annyira szorgalmas, mert álmait kergeti. Az ágyba dőlve mindig arról álmodozik, hogy ő egy véres jelenet épségben maradt főhőse. Ahogy múlik az idő és a vizsgákkal halad előre, tulajdonképpen a főhős szerepére törekszik. Ebből a típusból lesz az, aki állandóan küzdeni akar és kipróbálni másokon épphogy megszerzett tudását. Nála a csalódottság ott kezdődik, amikor nem őt nevezik be egy a kezdőknek rendezett versenyre. Illetve amikor egy ilyen versenyen labdához sem érhet. Úgy tűnik mindenki jobban küzd nála. Persze ő ezt nem így látja, hanem szerinte a tanára a rossz és a stílusa.

Ilyenkor következik az, amit mindhárom típus egyformán megtesz. Stílust és tanárt változtatnak. És ha megtették egyszer, megteszik kétszer, háromszor ...akárhányszor. A hibát ugyanis még véletlenül sem magukban, csakis a tanárban és a stílusban látják. Ami nem sikerülhet a kyókushinban, majd sikerülni fog a wintsunban. Ha ott sem, hát valami másban és jellemük

eközben egyre inkább eldeformálódik. Minderősebben igyekeznek meggyőzni magukat, hogy ők hibátlanok. Az a mester ki megvágta, az a hülye. Az, aki nem dicséri őket, hanem leszólja, az pedig az a hülye akinek meg kell halnia. A jellemtelenné válás ezzel tökéletes. És mivel ezzel sehol sem élnek meg, nem marad más az érvényesülésre, mint a stílus és klubalapítás. Innentől egyenes út ível felfelé számukra. Megérdemelt helyen és szerepben érzik magukat.

Mintegy bizonyítása ez annak, hogy na ugye ők se semmik ám.

Hogy mit is fognak tanítani ezek? Majd kitalálják az öltözőben, néhány perccel az edzés előtt. Erre nekik külön készülni nem kell. Bízik mind magában annyira, hogy ezen egy cseppet sem aggodalmaskodnak.

Mikor kóklerről írok, akkor tulajdonképpen szélhámosról beszélek. És mivel a szélhámosokat sehol sem becsülik (ez alól talán Magyarország kivétel) én sem mondhatok mást, mint a féltő többiek, kerüld a szélhámosokat. Mivel húszon éves mester nem létezik, aki tanítani akar ilyen korban, az kókler lehet csak. Az ostoba és naiv embereket várja és beállsz azok sorába. Ne tedd! Keressél idősebbet és mesterebbet.

Nem stílust, hanem mestert keresnek azok, akik (okosan) el akarják kerülni a szélhámosokat

-És innen ered egy újabb probléma. Ugyanis egy kóklernek készülő kezdő diák ezt a "mestert s ne a stílust nézd" figyelmeztetést a könyvben hamar átugorja. Hogy miért, ez pofon egyszerű. Akit a Bruce Lee filmek megigézett annyira, hogy a nagymester szerelmesévé vált, az az álmaiért fog jobban odalenni. Olyan, mint aki ugyan reggel kikelt az ágyból, de holtkórósként mászkál az emberek között. Ennek lakhat a szemközti házban maga Kelemen, az ország és azon túl is leginkább elismert mester, akinek tudása több mint amit meglehetne tanulni, több kilométert fog utazni, hogy a Jet kune do-ba bejusson. Akkor is, ha ott egy kókler bruszlizza szét a fejét ... a jiu jitsu nem fog kelleni neki. Egy eleve kóklernek készülőnek (legyen ez számára tudatos vagy csak véletlen), ha választania kell tény és álom között, az álmot fogja

választani, mert az van Bruce Lee neve alatt. Mit számít az, hogy ki tanítja. Csak a sztár szimbóluma kint legyen. Ez az öntudatosan álomkórossá válás pillanata.

Minden egyéb stílusnál ugyanez a helyzet, amit a kóklernek tudnak, és biztosak lehetünk benne, hogy ki is használják az alkalmat.

A kóklernek csak az álmodozókat tudják megnyerni.

A félreértések elkerülése végett, lássuk hát azt is, mikor számít kóklernek valaki és mikor nem. Ugyanis a kóklerkodással kapcsolatban rengeteg a félreértés. Mi több sokakban a kóklerokról alkotott kép olyan, hogy az egy tulajdonképpen semmihez sem értő és ügyetlenkedő személy, aki csinálja csak a fejét. A kókler szó alatt ezért valami szerencsétlen embert gondolnak, aki csak kitalálja és hazudja a tudását. Ha ez így lenne, akkor örülhetnénk és nem is kellene foglalkoznunk velük, hiszen ezek előbb-utóbb úgyis leégetik magukat és visszavonulnak.

Nézzük egy kicsit részletesebben mitől kókler és mitől nem az valaki. Hiszen ezen ismeretek nélkül sokszor még arra is kóklerként ordítanak, aki tulajdonképpen nem az, vagy legalábbis kár volna ilyesmiért bántani.

Nem kókler az, ki egyedül könyvből tanulgat otthon szabadidejében. Az ilyen jellegű szorgalomnak örülni kell. Aki otthon tanul magánszorgalomból az is ügyes lesz egy bizonyos szinten. Akkor sem nevezhető kóklernek, ha több éves magántanulásának eredményeképpen, a barátok és ismerősök kezdik kérlelni őt arra, hogy tanítson nekik is valamit, mert látva ügyességét maguk is kedvet kaptak hozzá. Nincs miért habozni. Nyugodtan adja csak át nekik és kedveltesse meg velük is. Öröme lesz az ilyen közös gyakorlásokban mindenkinek. Valószínűleg a barátokat követni fogják azok barátai is. Amikor így alakul a dolog, az nem kóklerságra mutat, hanem éppen ellenkezőleg, az ügyesség és rátermettség bizonyítéka. Akinek van érzéke hozzá, annak ilyen simán fog a pályafutása elindulni, ha ő is úgy a-karja. Az ilyent helytelenül teszi, aki kóklernek nevezi. Ezt ugyanis a stílus nélküli karaté vagy kung-fusnak illik hívni. A stílus nélküliség pedig egyéniséget jelent, amiben nem lehet semmi rossz. Ez az ember mikor sok--sok éve gyakorol és tudása magasabb szintre jut, a szüntelenül vándorló típusú

harcművészé szokott válni, akit nem egy stílus tanulása köt le, hanem a harcművészet egésze, melynek közepére önmagát helyezi. Ezért minden fogja érdekelni és a jó, vagy érdekes mestereket keresi, akiktől sok esetben nem is kíván többet, mint egy-egy technikát vagy elméleti ismeretet szerezni, amit saját egyéniségébe illeszthet. Aki a magántanulástól a vándorbotig eljut, nagyon érdekes és jól képzett mesterré válhat. Akkor is, ha sohasem tartozott egy klubhoz és stílushoz sem. Ez nem kóklerság, hanem magánutón szerzett mesterség, ami után nyugodtan klubot nyithat és taníthat.

Kókler az, aki egyedül tanul otthon, és amit egy könyvből kinéz, azt máris valakinek mutogatni akarja. Nem tanult még semmit sem rendesen meg, de már saját klubjának megnyitásán töri a fejét. Keres egy helyet, és amikor azt megtalálja, pószterokat gyárt, hogy őt és mit tudjuk mi milyen stílusát mindenki hol találja.

A kókler veszélyességének mérvadója leginkább a feltűnési vágya. Amekkora ennek mértéke benne, akkora lesz az okozott kár is, amit elkövet.

A leggyakrabban felmerülő kérdés, miről tudhatná egy kezdő, hogy kóklerhez került-e vagy sem?

Azt kell megkérdezni, hány éve csinálja és, hogy milyen mestereknél tanulta meg a technikákat.

Érdemes ennek utánajárni, mert a legelvetemültebb kókler sem lesz képes és nem is tudja lehazudni a gyakorlati idejét, és hogy látott-e életében igazi mestert is, akitől valamilyen rutint szerezhetett, vagy ezek mind csak a fantáziájában léteznek.

Nem kókler az, aki beiratkozik egy klubba, de néhány év gyakorlás után ebbe belefárad és abbahagyja a klubéletet, majd úgy dönt inkább egyedül folytatja. Aki valamely klubban szerezte az alapját, az a könyvből tanulótól eltérően rendszerint, kiválva is klubban és mesterrel képzei el a gyakorlást továbbra is. Ez a típus egyszerűen a különböző klubok és mesterek között közlekedik. Itt is tanul valamit és ott is. Az elcsíphető technikák kötik le a figyelmét, amihez már az is mindegy lesz közben, hogy milyen stílus is az, amibe alkalmilag belecsöppent. Mivel a klubokban megszerzi azt a gyakorlatot, hogy otthon miképpen gyakoroljon, az elcsípett technikák és egyéb más ismeret egyedüli begyakorlása is menni fog. 5-6 év alatt képes az ilyen elegendő színvonalat elérni. Igaz ez a színvonal még csak alapismeretet

jelöl, de elegendő ahhoz, hogy ennyi idő után a benne összegyűlteket másoknak átadhassa. Ha éppen ahhoz érez kedvet, hogy tanítani is akar. Vegyes ismeretei ugyanis hasznosak lehetnek másoknak. Ezzel egy egyéni, csak rá jellemző stílust hoz össze az illető, aminek névadása után, akár klubot is fenntarthat.

Aki ezen az úton jut előre, annak elég sok támadásra is fel kell készülnie. Hiszen nem lesz, aki stílusát elfogadja azokon kívül, akik éppen vele együtt gyakorolják. Ezért nem kell haragudni, mert egy egészséges ellenállásról van szó csupán. Ez azért is egészséges, mert a frissensült stílusalapítónak ezt kell legyőznie ahhoz, hogy stílusa szabad utat kaphasson. A rátermettséget és a tehetséget ugyanis meg kell mutatni mindenkinek ahhoz, hogy az elismerést kivívja, ezzel együtt őt és stílusát más is elfogadja.

Kókler az, aki egy idő után a klubjából kiválva egyedül folytatja tovább, de a kiválást már eleve azért teszi, hogy maga akarjon vezére lenni egy olyan klubnak, amit ő nyitott. Az egyedüli folytatás nála az egyedüli legjobbat jelenti. A klubban való gyakorlaskor az ilyenek nem a küzdősport, hanem a fekete övesek és mesterek hatalmi helyzete tetszik meg. Azért hagyja hát abba, hogy a másoknál látott hatalmat magára ruházhassa. Ennek érdekében képes a csalásra. Nem fog még a mesterek között sem ingázni, mert mások utasításait nem viseli el. Nem fogadja el, a különben mesterektől látható technikákat sem, mert ő azt kitalálta már, hogy másképp csinálná. Azért nyit hát klubot, hogy most már ő utasítgasson, ahogy azt a mesterektől látta.

Ez a fantáziában kifogyhatatlan kókler.

Tanuljon hát valaki akár magánúton, akár klubban, ha nem megfelelő lelki-állapottal párosul a gyakorlás, akar vagy nem akar, kóklerrá fog válni.

Legyen akármilyen béna mozgása is valakinek, ha teljes jóindulattal kezeli a dolgokat, akkor készakarva sincs, aki kóklert tudna belőle csinálni.

Kiliti Joruto
BUDÓKÁK TISZTES ÚTJA

Budókák tisztos útja

Tisztességesnek lenni és maradni, mint az elkövetkezőkben kiderül, nem is olyan egyszerű. Visszatalálni a helyes útra pedig nem kis feladat. Aki egyszer letér a budó helyes útjáról, annál már az is kész csoda, ha vissza tud találni arra. Majdhogy nem lehetetlen feladat. Elsősorban azért, mert aki letér az útról az rendszerint észre sem veszi azt. Teszi a dolgát, amiről szentül hiszi, hogy még a budó útja. Ezért önmagától nem is lehet képes arra, hogy rájöjjön, amin jár az nem út, hanem sár. Aki pedig sárban jár, az abban fogja kitaposni magának az utat. És útnak hívja azt is, hiszen ő annak látja ..maga csinálta. Viszont ez nem azt jelenti, hogy aki letér a budó valódi útjáról, az kókler lenne, vagy azzá válna. A téves út nem szélhámosság. A budó tisztos útjáról letért ember tökéletesen képzett harcos lesz. Tudásban semmiben sincs alul a helyes úton járónak. Nem is a tudása, hanem valami más különbözteti meg a budó tisztos útját járótól. Lássuk hát a tisztességes és tisztességtelen budókákat, és példák olvasásával érezzünk rá mi a feladatunk. Mit kell tenni, és miképpen kell gondolkozni ahhoz, hogy a budót gyakorlót a tisztességes jelzővel illessék.

Egy kezdő, ki beáll valamely küzdősport klubba, bár tudása így felelőssége is nulla, mégis rövid idő alatt jut a tisztességes és tisztességtelen választó út elé. Ez a rövid időn belül, oly annyira rövid, hogy a diák mivel kezdő, felmérésére képtelen. Ugyanis még csak hónapok teltek el a klubba lépéstől. –Ezért is kezdtem e könyvet a kóklerok jellemzésével. Nem mindegy kinek adjuk a kezébe magunkat. Ehhez mester kell és nem is akármilyen. Csak az dönthet jól sorsunk, a budóban eltöltendő jövőnk felett, aki az utat már megjárta. Egyedül rajta múlik, hogy a kezdő milyenné fog válni a gyakorlások alatt. Olyan ez, mint a gyerekkor, amely meghatározza a felnőttét. A gyerekkor az, amit felnőtté válva lehazudhatunk mások előtt, de végérvényesen bennünk van, attól meg nem szabadulhatunk. A budóba lépő ember egy másik gyerekkort él meg. Minden azon múlik hát, hogy kinél kezd járni tanulni. A választakat nem csak a kóklerok nem ismerhetik, de a túl fiatal edzősködők sem. A választás tehát a tanár kezében van. A felelősség nagy részben őt terheli.

-A helyes útra az a kezdő kerül ki a szorgalom mellett, alázatot tanul meg. Ez így egyszerűnek tűnik, de hogy mennyire nem az, nézzük meg az első példánkat, melyet személyesen tapasztalhattam egy Machidai karate klubban.

Megkezdődött az edzés és én hiányolni kezdtem azt a fehér öves srácot, aki rendszerint a hátam mögött szokott izzadni. Az edzés felénél megérkezett az a barna öves, aki a kezdőkkel szokott vacakolni. Miután engedélyt kapott a beállásra, az először a mesterhez ment és mondott neki valamit. Az edzés ezután úgy folyt le, ahogy mindig. A következő edzésen már mindenki együtt volt, mikor a múlt edzésről hiányzott srác megjelent. Mikor a hangos osz ... surejsimasz köszönésre a mester felfigyelt és látta melyik diák érkezett meg, odasietett hozzá és már a kezével jelezte, hogy ne öltözzön át. Majd tudomására adta, ahogy jött távozzon. Hogy mi történt azt az edzés végén megtudhattuk. A kezdőnek ugyanis valahogy nem volt kedve a múltkor edzésre jönni és a barna öves ezt véletlenül látta. Az elmondottakból az derült ki, hogy akiben nincs meg a szorgalom, az ne a budó környékén ólálkodjon. A budóba nem illő viselkedés egy csoporton belül ugyanis rendszerint ragadós. A kezdők még az utcáról hozott tulajdonságaik miatt. Ahol egy jellemtelen viselkedést elnéznek, ott a többiek hasonló jellemtelenségét is el kell nézni. Ahol lógós, csak saját kedvüknek élő diákok vannak, ott már rég nem a budó útjának mutatása folyik. Aki csak, mert nincs ma kedve, kihagyja az edzést, annak nem jelent semmit az a szó, hogy társak és attól a szorgalom is egy távol álló fogalom. Az ilyenek egy mester nem fog tudni, mit tanítani. Aki már a kezdésnél kihagy egy edzést pusztán lustaságból, az ki fog hagyni kettőt is és még sokat ..ahogy a kedve tartja.

Mivel egy dójóban nem egyéni, hanem közösségi munka folyik, a társakat semmibe vevő oda nem tartozhat. Ahol közösségi munka van, ott a mester éppen úgy, mint a többi diák, számítanak mindenki szorgalmára. Mindenki együttes szorgalma az, ami a mesternek és annak dójójának a hírnevét alapozza. Ezzel a mester a kezdőket arra tanítja, hogy ne tűrjék meg maguk között a jellemtelenül viselkedőket. A mester kialakít valami olyasmit, hogy a közösség legyen olyan, amely ne fogadja be társnak azt, aki nem velük együtt dolgozik, és így nem közéjük tartozik. Később pedig már nem a mesternek kell fellépnie a jellemtelen viselkedések ellen, mert azt megteszi a közösség magától is. A diák, kit a mester nem engedett átöltözni és arra kért ne jöjjön többet, idegesen vágta be maga mögött az ajtót. A dójó pedig ahol ez a mester tanít ma is az egyik legjobb a karate táborban, ahonnan nem csak viselkedni, de versenyeken győzni tudó tanulók kerülnek a porondra sorban-sorban. Nekik elég annyit mondani, hogy kinél tanultak és a fejek bólogatnak. Tisztában vannak azzal, hogy mennyire

szorgalmas és ezért megbízható ember került hozzájuk. Velük szívesen foglalkoznak maguk is, hiszen a budó útján haladnak.

Most nézzük a dolgot a kezdő oldaláról, aki egyáltalán nem lehet annak tudatában, hogy tetteivel letért a budó útjáról. Mivel még kezdő budókáról van szó azzal, hogy elzavarták a karate klubból, nem hogy nincs elveszve, de több választása is van. Attól, hogy elzavarnak valakit egy klubból 'kezdőként' az még nem jelent semmi olyat, hogy elveszítse magában a reményt. Nézzük meg mit tehet ez a diák, hogy a budókák helyes útját megtalálja.

2. A példánkban szereplő diák azzal, hogy dühösen vágta be maga mögött az ajtót sajnos egy határozott lépést mutatott, hogy a saját esélyeit rontja a budóban. Aki a saját érzéseivel túl sokat foglalkozik, és csak azt találja fontosnak, az másokat sohasem lehet képes megérteni. Nem is igazán akarja. Az ajtócsapkodó diákunk lelki-beállítottsága emiatt azt igazolja, hogy a budóra nézve valóban veszélyes az egyénisége. Igazolás az ajtócsapás arra is, hogy a mester a lehető legjobban döntött. Az elzavarása nem fog benne ezután lelkiismeret furdalást okozni. Ebbe a klubba e viselkedése miatt nem jöhet hát vissza. Viszont nincs elveszve teljesen, mert az eset lelkében mindenképpen nyomot hagy. Ha továbbra is érdekli a karate, akkor keres magának egy másik stílust és mestert, ahol újból tiszta lappal indulhat. Igyekezni fog, hogy hibáját itt ne ismételje meg. Hiszen akármennyire is kezdő, az új dójóba, máris egy életre szóló tapasztalattal érkezett. És amennyiben a karate tényleg fontos neki, lényegesen szorgalmasabb lesz, mint azelőtt. A többi kezdővel szemben még előnye is van azzal, hogy már sejti a mesterek mire haragszanak. Itt már másokkal történik meg hasonló, de nem vele.

(Ha itt is megismételné ugyanazt, akkor megint csak az első mester jó ember ismeretét igazolja. Reménytelen eset.) Az új helyen tehát most már jobban fog vigyázni arra, hogy a többiekkel egyformán haladjon, ne maradjon le semmiben, és a mester útmutatásait komolyan vegye. És lám visszatérhetett a budókák helyes útjára.

3. Az a diák, akit mestere a példánkhoz hasonló eset végett elzavar, akkor viselkedik megfelelően, ha ilyenkor meghajol ... osz ... és elnézést kérve távozik.

Ez az a viselkedés, ami budóshoz illik és ez az, ami jelzi a mester felé, hogy azzal nem ellenkezik. Tudatában van hibájának. Így rendben is van. Ha van benne tartás, egy héttel később újra beállít a dójóba, és illedelmesen megkérdezi a tanártól, megengedi-e, hogy beálljon. Ezzel a viselkedéssel fordítani lehet a kártyákon. Aki már kezdőként ennyire a budónak

megfelelően tud viselkedni, az bár egyszer hibázott, a vezérkártyát mégis visszaveheti a kezébe. Ezúttal nem ő, hanem a tanár vizsgálja előtte. Több mint valószínű, hogy aki ezt az utat végig csinálja, az nem fog kétszer ugyanott hibázni. Igyekezzete is felülmúlja a többiekét.

Egy kezdőnek még mielőtt klubot keres magának, hiszen az elhatározása már megszületett, hogy a küzdősportok vagy a harcművészetek valamelyikét kívánja csinálni, először is azt kell magában felmérnie, hogy komolyan érdekl-e, vagy csak úgy tingli - tangli. Ugyanis egészen más út vár arra, akiben az elhatározás erős és érdeklődése komoly, mint arra, aki pusztán hobbinak kívánja meg. Az, aki komolyan akarja belevetni magát, annak a budókák útját kell majd járnia. Vagyis az érzéseit és, hogy mihez van vagy nincsen kedve, otthon kell hagynia. Engednie kell, hogy fogják a kezét és vezessék. Még hozzá feltétel nélkül kell mindent elfogadnia. Aki úgy érzi magában, hogy erre teljességgel képtelen, az olyan klubot keressen, ahol a hobbiszerű sportolgatást nem csak elnézik, de főként annak érdekében született. Mivel ez utóbbi sokkal több van, a kedvhez igazított és feltételhez kötött sportolásra megvan mindenkinek a lehetősége. Elég sok probléma szokott származni abból, hogy a kezdők ezt nemigen mérik fel magukban és a tulajdonképpen csak kíváncsiságból, hobbiból sportolni szerető egyszer csak betoppan egy olyan klubba, ahol keményen harcművészeti a jellege, a diákokat a harcművészet útjára kívánják felkészíteni és ennek megfelelően nem csak a diákok, de a tanárok is komolyan veszik azt. Itt nem szokás elnézni a kilengéseket. A legkisebb jellemtelen viselkedésre is harapnak. A hibákat megtorolják. Így mikor beáll a sorba, rövid idő alatt boldogság helyett csalódások sorozatát fogja megélni. Mert neki ne parancsolgassanak, és különben is fizetett érte, akkor jön, és úgy csinálja, ahogy akarja. És a többi... Haragudni fog mindenre, és nem örülni. Ezért is fontos, hogy mindenki még a belépés előtt eldöntse, a versenyszerű küzdősport, a harcművészet, avagy az egészség és jellemépítő sport érdekl-e. Mindegyiket harcművészek csináltak a harcművészetből, hogy mindenkinek jusson belőle. Az is egy kicsit harcművészkedhet, aki csak kikapcsolódásként jár el a klubba. Mikor a megfelelő helyre a megfelelő ember kerül, minden sokkal kellemesebb és élvezetesebb lesz. A sportnak szánt klubokban felhőtlenül lehet sportolni anélkül, hogy bárkinek is azzal kellene foglalkoznia mi az a bushidó és a harcművészek filozófiája. A klubokban nem is tartanak ezekből foglalkozásokat. Ez való minden olyannak, akinek nincs ideje és elég tartása sem, hogy mindent komolyan vegyen, vagy csináljon. Annak is ez való, aki utálja, ha mindig más akarja megmondani neki, hogy ő mit csináljon. A harcművészetekből faragott sportok között olyan nagy a választási lehetőség, hogy mindenki megtalálhatja azt, ami az egyéni igényeinek éppen

megfelel. Élvezni fog minden napot, amit egy ilyen kevésbé szigorú helyen eltölthet.

Annak viszont, aki úgy érzi, hogy őt nem csak a sportolás, hanem a valódi harcművészet vagy a komolyabb versenysport érdekli, annak a lehető legrosszabbra kell lélekben felkészülnie. A lehető legrosszabb, mert már minden onnan kezdődik, hogy amit sohasem engedne meg otthon senkinek, azt meg kell engedje a klubban mindenkinek. A klubélet és az otthoni élet, két különböző világgá változik, még azon a napon, amikor először a klub ajtaján átlépett. Szigorúan betartandó szabályok és hierarchia, szorgalom és alázat, elnézést nem ismerő tanárok és mindenért rászóló magasabb rangúak veszik körül. A fegyelem túl megy még azon is, amit mi katonásnak nevezünk. A legkisebb fegyelmezetlenség is megbocsáthatatlan bűnné változik. Még a kezdőnek sem nézik el a hibákat, és amit ezért kap, azt tűrnie kell. Vagy elmehet. Itt nem foglalkoznak senki kedvével és az érzelmek sem sokat számítanak. A diák bírja vagy nem, a többiekkel együtt halad vagy lemarad, és így a gyengébbek, a kevésbé rátermettek sorra kihullnak. Kihullni egy harcművészeti klubból viszont nem egy rettentő dolog. Nem kell, hogy emiatt bárki is magát lelkiileg gyötörje. Ugyanis minden lelki törés nélkül térhet rá egy neki stimmelő küzdősportra. És a sportolók között neki lesz a legnagyobb előnye, ami mindenért kárpótolja. Aki egyszer a harcművészetbe beleharapott, bár törjön is bele a foga, a küzdősportokban lényegesen könnyebben kerül a csúcsra. Így tulajdonképpen annak is érdemes a harcművészetekkel kezdeni, aki pusztán jó sportoló szeretne lenni, aki győz is a versenyeken. Aki e cél érdekében a harcművészetekkel kezd, meg is lesz minden esélye, hogy a versenyzésben való célját elérje. Pusztán a váltást kell jól időzítenie. De ugyanez fordítva is igaz lesz. Aki magának jobb versenyeredményeket szeretne, az arcát egyre gyakrabban kell a sport mellett, a harcművészetre is fordítsa. Aki a sport mellett a harcművészetből is merít, az növeli a versenyeredményeit. Ilyenkor a harcművészet valamely stílusának gyakorlása nem cél, hanem eszköz lesz a kézben. Persze vannak itt is nehézségek, amiket meg kell tudni oldani. Hiszen vannak olyan küzdősport stílusok, melyek nagyon odavannak önmagukért, és mikor megtudják, hogy egy versenyre alkalmas tanulójuk harcművészettel is foglalkozik, azt irigységből vagy a stílust való féltésből a stílus árulójának kezdik

kiáltani. A féltékeny sport tanárok eme viselkedése, elég sok bonyodalmat képes kelteni. Ezt mindenkinek magának kell tudni elkerülni. Viszont aki a harcművészet gyakorlásával a küzdősport stílusában már ilyen bajba került annak azt tanácsolhatom, hogy fűtyüljön rá. Más küzdősport klubok ugyanis sorba fognak állni érte. Aki küzdősportot csinál azt a versenyzési lehetőségek érdeklik jobban. A versenyzésben megszerezhető eredmények kötik le figyelmét. Így őt minden rosszallás nélkül az fogja jellemezni, hogy amely

stílusban rosszak az esélyei azt nem fogja csinálni. A sportolót mindenek előtt a versenyzés érdekli és nem a stílus. Amelyik stílusban több eredményt tud e téren elérni, annál fog kikötni. A stílus csak annak alapítóinak és abban tanárrá növekedett mestereinek lehet fontos. Nem a diáknak. Persze igyekeznek mindent elkövetni, hogy a tanulók is a stílust szeressék meg először, mert ugye jó volna számukra, ha a legjobbakat megnyernék a stílus szolgálatára. Az legyen, tehát az ő dolguk hogyan teszik stílusukat a diákok szerelmeseivé. A versenyezni vágyókat így is, úgy is leginkább a versenyzés és az abban megszerezhető eredmény érdekli. Így akit a stílus kiemel és versenyeztet, jó lehetőséget ad, ott a diák megmarad és hűséges lesz a stílusához. Ahol pedig a diák kevés lehetőséget kap és a kiemelkedéshez ezáltal nem lehet módja, az különösebb könnyezés nélkül tér át egy másik stílusra. Őtugyanis nem érdekkelheti a stílus szépsége és nagyságai, csakis az abban elérhető lehetőségei. Ez elég önzőnek hangzik így, de a küzdősport is sport, mint bármi más. S mivel sportot tanulnak benne a diákok, nem pedig harcművészetet, ezért nagyon is elfogadható, amikor valakinek az a vágya, hogy ha már beállt egy klubba, akkor ott a pályán is focizzon, ne a cserepadról bámulja a mérkőzéseket. A sport velejáró tulajdonsága, hogy a labdaszedő szerepére senki sem vágyik. Ahol pedig ilyen szerepet kívánnak erőltetni, onnan tovább kell állni. A sportolót a sport érdekli, a mestereket a stílus, és ahol e kettő nem megfelelően találkozik, ott a mesterek a sportolót kirúgják, a sportolók a mestert és stílusát otthagyják.

Egy kezdőnek ki eme ismereteket felszedi magára még a kezdeteknél, az nemcsak nem fog meglepődni a klubokban látottakon, de a számára megfelelő döntésre lesz képes. Már ennyi ismeret mellett is ellehet dönten, hogy harcművészetet vagy küzdősportot válasszon-e magának. A saját vágyait és képességeit csak maga ismerheti.

Ahhoz, hogy megtalálhasd a neked valót, először magadat vedd szemügyre.

Egy jó választás egy életre szóló élményt és sikeres előrehaladást jelent. A siker és eredmény a harcművészetben belül, a küzdősportban kívül lesz tapasztalható. Mindkettő egyformán nagyszerű, mert emberre szabott. Csak mindenki, a saját rá illőt kell felvegye.

A kezdők helyes útkeresése után, térjünk rá azokra, akiket nemes egy szerúséggel haladóknak nevezünk. A haladó velejárója és legszembetűnőbb hibája, hogy stílusa szájharcosává válik. Felbőszülten rohan mindenkinek neki, ki stílusát nem szép szóval illeti. Bele is megy minden stílusok közötti vitába, hogy közöttük sajátját megvédje. És ha ezt nem értik meg tőle "ütni - vágni" fog. Mindenképpen a másik stílusa a rosszabb. Haladók között alig akad olyan, ki fel tudná azt mérni és fogni, hogy aki harcművészetet vagy küzdősportot csinál, az egyetlen nagycsaládba tartozik. Testvérek és rokonok között pedig sohasem lehet az a fontos, hogy kinek a papája a legnagyobb. -Ugye mondom, hogy ez egy második gyermekkor! A bölcsisek bevonulnak a homokozóba és minden gyerek kezében "természetesen" más játék van. Az, akinek van gyereke, el tudja képzelni a további fejleményeket. Na, pont ezt a gyermekkort élik át újra a küzdősportban, a magukat különben haladóknak nevezők, akiket meglett felnőtt koruk sem gátol attól, hogy saját játékokat különbnek tartsák. Aki az övét nem csodálattal nézi, azt megveri.

Úgy védik meg az önérzetüket, hogy mások önérzetébe taposnak.

A haladók azok, akik bajnokok a veszekedésben.

Nézzük a következő példát, ami a haladók jellemző vonására utal. Ezúttal is japánból. A dójóban melyben én is gyakorlok, egy nap vendégek érkeztek. Egy távoli dójó (USA), más harcművészeti stílus haladó tanulói. Szám szerint öten. 3 kyú – 1 Dan és aközöttiek. Mesterük azért küldte őket, hogy tanuljanak és tapasztaljanak mást is. Mesterem mikor külön is oktatni kezdte őket, a haladók legjellemzőbb viselkedési formájában álltak hozzá. A fiúk tele voltak öntudattal, amolyan "mi már mindent tudunk" mentalitással. A mesteren néhány nap után meglátszott az aggodás, hogy e külföldiek önismereteiket felülbecsülő gondolkodása miatt kárba vész minden igyekezete. Hümmögött és bólogatta csak a fejét. Ő maga igyekezett a legjobb tudását átadni nekik. Egyáltalán nem volt hát féltékeny. Azon volt, hogy az amerikai vendégek minél több tudást magukba szívjanak. Mikor megunt a mindent tudok már módit, kettőt odaállított a makiwarák (ütőfák) elé, egyiküket a talaj és a mennyezet közé gumikötéllel rögzített lebegő labdához, valamint

kettőjüket a zsákokhoz. Azok lelkesen neki is álltak volna a püfölésnek, mikor a mester leintette őket. Nem olyan egyszerű lesz a feladatuk, ahogy gondolják. Ezután eltűnt az öltözőben. Mikor visszatért, keze tele volt mindenféle holmival. Először az ütőfák előtt várakozókhoz ment. Az ütőfákra pedig celluluxal tízdarabnyi félbehajtott papírlapot ragasztott. Aztán a lebegő labdához ment és egy műanyag flakont a labdához rögzített. Majd a nehéz zsákok következtek. Egy - egy sörös dobozt ragasztott rájuk. Elégedetten fordult azután felénk és kiadta az utasítást. – A dójó és a házam környékén szedjetekek össze minden műanyag flakont és sörös dobozt. A karate ruhában lévő csapat futólépésben szállta meg a dójó környéki utcákat. Én a mester háza mellett lévő konténerhez mentem, ami a mester és családjának hulladékát tartalmazta. Jókorá adag sörös doboz került elő belőle, amit a dójóba sokszori fordulással behordtam. Rövid idő alatt tiszták lettek az utcák és üres a mester kukája. A mester odalépett az ütőfák előtt ácsorgó amerikaiakhoz, akik egészen le voltak már merevedve a sok várakozástól. – Üssétek! De vigyázzatok, a papír nem szakadhat el. – A lebegő labdánál állónak pedig azt az utasítást adta, hogy félköríves rúgással a labdára erősített flakont rúgja ripityára, és ha végzett a széthullt darabokat takarítsa el. Amíg a dójóban épségben lévő flakont talál, addig ismétlje a gyakorlatot. A zsáknál állóknak pedig az volt a feladatuk, hogy az italos fém dobozokat a nekik tetsző ütéssel és rúgással lapítsák agyon. Mindnyájan nagyon hevesen és lelkesen ugrottak neki a feladatnak. A szemük is csillogott attól, hogy végre valami igazán harcművészeti dolgot művelhetnek. Minket pedig felsorakoztatott, és mintha csak most kezdődne, nekiláttunk a számunkra megszokott edzésnek. Mintha ott se lennének az idegenek. A mester mindent bemutatott és elmagyarázott. Mi pedig tehetségünkötől függően gyakoroltuk mindazt. Két órát edzettünk így közösen. Ezután Zen meditáció gyakorlatok következtek, ami további egy órát vett igénybe. Mikor vége lett az edzésnek, a vendégek is összelapítottak és szétverték mindent. Igazán kemény fizikai munkát végeztek ezzel. Levegőt is alig tudtak venni a kimerültségtől. De a fájdalom tűrésük sem lehetett kicsi. Befejezésnek következett a dójó kitakarítása. A vendégek közül ekkor ment az egyik fekete öves a mesterhez, hogy megtudakolja elég jól gyakoroltak-e szerinte. A mester megveregette a vállát, és ahogy egy ember képes lehet, minden formában a teljes elégedettségét fejezte ki.

-Látjátok ezek a dobozok mennyivel kisebb helyet foglalnak el a szemetes konténerben, összetörve és összenyomva? Kitűnő és a szemeteskuká számára hasznos munkát végeztetek.

Aztán levette a papírokat az ütőfákról, és alapos ellenőrzésnek vetette alá azokat. Úgy látszik a fiúk itt is jó munkát végeztek. A papírok nem voltak szétszakadva és a sok ütéstől rendesen meg is puhultak. A mester elégedetten bólogatott a kezüket pirosra verőkre és ennyit mondott.

–Most pedig elmentem vécére.

Az amerikaiak több edzésen nem jelentek meg, bár az itt eltöltendő idejükből hátra volt még egy hét.

A következőkben nézzünk olyan példát, ami Magyarországon és Japánban hasonló módon előfordult már. Ezzel megfigyelhetővé válik a japán haladók és a magyar haladók közötti különbség.

A FÉG kis shitó ryú dójójában egy más jellegű budó sportot művelő fekete öves érkezett. A megszokott edzést az a jelenet borította fel, amikor a vendég kapott főszerepet és a tanáron bemutathatta saját stílusa érdekességét és erősségét. A shitó ryús tanárt földre vitte, és egy fojtásos fogással leszorította. Hogy nem éppen egy kedves vendég lehetett, az meglátszott azon, hogy a karate tanár tehetetlen mozdulatlanságát igen csak nagy élvezettel szemlélte. A diákok ültek és nézték a jelenetet. Nem tudták mit csináljanak. Bámulták hát a remek szorítást. Mozdulatlanul ültek akkor is, amikor a karate tanár feje vörös lett a légzés hiány végett és, hogy azért megfojtani mégsem kellene, tenyerével ütötte a talajt a feladás jeleként. A vendég viszont addigra már annyira beleszeretett önmagába, hogy rá se hederített a fuldokló és szenvedő tanár, - hagyjuk már abba - jelére. A tanár igen csak kellemetlen helyzetbe került e jellemtelenül viselkedő vendég miatt. Végül is nem fulladt meg, de a következő edzésen kifejezte rosszállását, amiért a diákjai csak bénán nézték végig, hogyan szégyenítették meg.

Milyen érdekes az élet. Hasonlót éltem meg Japánban is. A dójóba egy több danos vendég érkezett. Amikor a mester átadta neki a főszerepet ugyanaz ismétlődött meg, ami Magyarországon a magyar karate tanárral. A vendég tudásának bemutatásakor a mester mögé fordult és egy fojtást alkalmazott, amiben levitte őt a földre. A mestert ugyan nem izgatta a szorítás okozta fájdalom, és levegő vétel nélkül is sokáig bírta. Egy kis idő után pedig határozottan kettőt ütött tenyerével a talajra. A vendéget ez nem sokat izgatta és fölényes, elégedett arccal nézett körül. A mester feladást adó jele és a vendég boldogságtól telt körületekintése pusztán egy másodpercig tarthatott. Ugyanis ahány diák a dójóban csak volt, valamennyien a vendégre vetették magukat. Még a fehér övesek is üvöltve rohantak a náluk jóval erősebb fekete övesnek. Ütötték szegényt, ahol csak érték. Már amennyi kilátszott belőle a lábak közül. Egy fekete öves hölgy vállalta ez után, hogy autójával az illetőt a kórházba szállítja. A következő edzésen, mikor mindenki térdelő ülésben a helyén volt, a mester elégedetten bólogatott a diákok felé.

”Szasszuga szejtótacsi da na! Wasi nyihon icsi siavasze kancsó desz.”

Ami nem jelentett mást, mint hogy a mester magát tartotta japán legboldogabb mesterének, amiért ilyen remek diákjai vannak. Az edzés után pedig meghívta az egész társaságot egy karaoke bárba, ahol együtt ivott, kacagott és nótázott a diákokkal.

E két példa jelentős felfogási különbséget mutat be japán és magyar budókák között. Míg a magyar gondolkodásban a ” lényeg, hogy nem engem fojtanak ”, addig a japán gondolkodásban a ” lényeg az én mesterem ” uralkodik. Ez pedig rámutat mindjárt arra, hogy miért is olyan nehéz egy magyarnak budósnak, harcművésznek lennie. Budót, harcművészetet ugyan gyakorolhat a világon bárki, de igazán budóssá és harcművésszé válni, csak roppantul keveseknek sikerülhet. Ez annyit jelent ugye, hogy külsőre akárki elsajátíthatja a technikákat, ami által akár legyőzhetetlenné is válhat a sport küzdelemben és érezheti úgy, hogy ő egy harcművész, de a valóság az, hogy nem az. Senki sem válhat jó budóssá, harcművésszé a pusztán fizikai és technikai tréningezéssel. Ez egy sportolónak bőven megfelel, és elég lehet, de egy harcművésznek édeskeves. Az ázsiai harcművészeteknek éppen ezért a külföldiek rendkívül elenyésző része felel csak meg. Ez azért nem azt jelenti, hogy akkor nem is érdemes tanulni. Annyit jelent, hogy ne essünk túlzásba. Ne higgyük létezőnek azt, ami nincsen csak, azért mert szeretnénk benne hinni. Vagyis el kell tudni fogadni a tényeket. Egy magyar nem lehet jó harcművész ázsiai szemből nézve, de gyakorolhatja a harcművészetet tisztességesen. Így egy külföldinek a tisztességen van a hangsúly és nem a harcművészetén. Aki tisztességes tud maradni, az előbb vagy utóbb önmagától is harcművésszé lesz. Legyen az akár egy magyar, a harcművészet mestere nevet fogja kiérdemelni. Aki magyarnak született úgyis képtelenség ázsiaivá válnia, és nem is igazán akarhat senki sem ilyet. De tisztességesen közelíteni meg az ázsiaiak harcművészeti stílusait, arra mindenki képes és be is kell tartania ahhoz, hogy ázsiai szemből is elismerést szerezzen.

A megértéshez térjünk vissza egy pillanatra a két példánkhoz melyben, Japánban a diákok lerohanták és összeverték a jellemtelenül viselkedő vendéget, Magyarországon pedig gyáván, magatehetetlenül nézték végig, hogy tanárukat hogyan szégyenítetek meg. Ez rámutat arra is, hogy Japánban nagyon erős a csoporton belüli összetartás, hiszen amikor elindult egy a mesterét kiszabadítani, akkor azt habozás nélkül követte a többi, az utolsó emberig. Magyarországon a magyar gondolkodási normába viszont egyáltalán nem illik bele a japán eme túlzottan is harcias mentalitása, mellyel a mesterüket kívánták megvédeni a szégyentől. Magyarországon egy ilyen jelenetet csúnya dolognak tartának sokan. Persze csak azok, akik nem ismerik eléggé japánt és annak budósait. Hiszen a magyar mentalitás ezzel

éppen fordított. És mivel fordított, úgy lesz ez jó, hogy a magyarhoz kell igazítani.

Mi lett volna a magyar diákok helyes viselkedése ahhoz, hogy rendes budókáknak lehessen nevezni őket, akkor is, ha nem születtek ugye japánnak? A magyar budóka helyes útja ilyenkor, hogy a diákok közül azonnal ott terem a rangidős és határozottan lép fel a jellemtelenül viselkedővel szemben. Ez nem azt jelenti, hogy lerúgja a fejét, hanem azt, hogy rászól hagyja abba. Amennyiben a klubban él némi közösségi szellem is, akkor a rangidős mögött a diákok is felsorakoznak. Amennyiben a helyzet megköveteli, az egész csoport fenyegetőleg kell megközelítse a vendéget. Nem kell megverni egy magyart ahhoz, hogy véget vessen rossz viselkedésének. Az ilyen rangidőssel és csoportszellemű diákokkal rendelkező tanárt, a legvakmerőbb ember is azonnal el fog engedni. Ennek nagyon egyszerű az oka. Mert magyarnak és nem japánnak született.

Az "én" centrikus emberek pedig, kívül látszódnak akármilyen erősnek és félelmetesnek, belül valójában rendkívül féltik saját bőrüket.

Ezért Magyarországon bőven elég lesz egy határozott és rosszalló felállás, amit többen is követnek. Ez illik is a magyarra, és ebben a formában válnak a tisztességes budókák újtát járókká. Nem kell a japán példát kövesse senki sem. Mégis amikor egy ilyen összetartást, tanárféltést mutató klubba tér be egy japán mester, az elragadtatását fogja kifejezni a magyar tanár és diákjai felé. Japánba visszatérve pedig arról fog beszélni, hogy Magyarországon járva, igazán tisztességes úton haladó budókákkal találkozott. Biztosak lehetünk benne, hogy a magyar tanár és a klub nevét megjegyzi. Szíve vágya lesz ebbe a közösségbe többször is visszatérni. Amelyik klub ilyen viselkedést és hozzáállást el tud érni, annak híre megy és a magyarok jó hírnévéhez is, a maguk módján hozzájárulnak. Erről sem szabad megfeledkezni. Ez is valami, és a budó gyakorlása mellett erre érdemes figyelni. Márpedig ahol a diákok ragaszkodóak a tanárukhoz és nehéz helyzetben is mellette állnak, annak híre messze megy. Nevet szerez magának otthon és külföldön egyaránt.

Hűség és ragaszkodás nélkül ez nem megy.

Harcművészet régen és 2000 után

A harcművészet a századok folyamán nagyon sokat változott. A harcművészet kialakulása arra a helyre és időre tevődik, ahol, és amikor a fegyverviselést egy bizonyos rétegen alul tiltották. Akinél fegyvert találtak kegyetlenül megbüntették. Ahhoz, hogy ezek a nem ritkán sanyargatott néprétegek valami módon mégis megvédjék magukat az erőszak ellen, a pusztát testüket edzették meg. A kezdetekben, hogy ez ölésre is alkalmas lehet, még nem igazán gondoltak. Illetve erre inkább nem is mertek gondolni. Inkább azért kezdték testüket keményre edzeni, hogy a gyakran osztogatott büntetéseket, amik rendszerint testi fenyítésekkel álltak, kibírják, és élve megússzák. Akárhogyan tekintünk bele a harcművészet kezdeti kialakulásába, az helyenként más-más irányba kezdett fejlődni, de az alap mindegyiknél ugyanaz. "Önvédelem és támadás." Míg az egyik helyen inkább magas rangú személyek edzettek, hogy az orvtámadásoktól óvják magukat, addig másutt inkább meditáló szerzetesek növelték fizikai állóképességeiket vele, hogy a fárasztó meditációkat jobban bírják. Addig megint másutt, a már említett testi fenyítések elviselése végett kívánták a kővel azonos keménységet. Ezért magától értetődően mindenhol más úton fejlődtek tovább a harcművészetek. Itt még tulajdonképpen nem beszélhetünk harcművészetről, csak annak kezdeti kialakulásának indokairól.

Amit mi harcművészetnek nevezünk ezután következett. A test ugyanis már rendkívül edzett és ezek az emberek nem csak fizikailag, de lelkileg is rendkívüli képességekkel bírtak. Ott, ahol az urak gyakorolták, ott a különös képességeiket a harcászatban vetették be. Ott, ahol a meditáció kibírhatósága végett edzettek, az őket ért szüntelen fenyegetések és támadások miatt a hatásos önvédelem érdekében és annak irányába változtak. Ott, ahol pedig a büntetések elviselése végett érték el magas szintű fizikai állóképességeket, a fegyver nélkül is a hatásos visszavágásé lett a fontos szerep. Tehát egyre inkább nem hagyták magukat veretni. És amikor már harcban bevetették, önvédelemre felhasználták és bosszúra alkalmassá vált, innentől harcművészetről beszélhetünk, ami keletkezzen akárhol is, mind jobb és hatásosabb, mindjobban kifinomultabb és kidolgozottabbá váltak. A harcművészet tehát ebben a korban nem más, mint testi-lelki erősítés és

pusztakezes harc, nem is akár-milyen szinten, hiszen minden összecsapás, ahol e tudományukat használni kellett, életet vagy halált jelentett. Nem hibázhatott az, ki élni akart, és sokszor múlt ez pusztán azon is, hogy sokat kibírt a teste. A perfekt harcművészet időszaka. Máris megfigyelhető a változás. A pusztá fizikai és lelki edzést fokozatosan felváltja az ölni tanulás. A jól képzett túléli a küzdelmet, a gyengébb belehal.

A harcművészet lényege és célja ezzel ki is alakult. „Ölni!”

Csak azt nevezhetünk hát harcművészetnek, amit kifejezetten az emberélet kioltására fejlesztettek és alkottak. Aki harcművészetet tanul az arra készíti fel magát, hogy ölni tudjon és arra képes is legyen bármikor. Legyen ez a középkor vagy a következő évezred, a harcművészet értelme és valódi célja ez. Ezt a célt igyekezett elhomályosítani és az emberek szeme elől elfedni a következő korszak, melybe magunk is beleszülettünk. A ködösítés elmaradhatatlan lett és szükséges. Az ölni tudás valamikor dicsőséget és hosszabb életet jelentett. A mi korunkban viszont az ilyenért már senkinek a vállát nem veregetik meg. Az ölni tudás művészetét gyakorlókat egyre inkább elítélik. Hogy az előítéleteket csillapítsák, a harcművészek alkalmazkodni igyekeztek a megváltozott korhoz és szemlélethez. Míg maguk valódi harcművészetet, az ölni tudás ismeretét gyakorolták továbbra is, amit nyíltan már nem lehetett okos dolog, tudományukat a végletekig lecsonkították, leszelídítették, és sorra kezdték megalkotni azt, amit azután egyszerűen csak sportnak neveztek el. Alig akadt olyan harcművész, aki ne igyekezett volna megcsinálni a maga, az újkor és így mindenki által elfogadható sportos oldalát. Kifelé egyszerű, bárki által megtanulható küzdősportot adtak, s befelé igaz harcművészetet gyakoroltak. A harcművészeti ismereteiket természetesen arra használták fel, hogy a sporttá alakított stílusaik hírnevét megalapozzák. És miután egyre többen léptek erre az útra, egyre több sportnak szánt stílus született. A küzdősportok egyre nagyobb táborokat képeztek. Természetesen az alapítók köré tömörülve, akik harcművészeti tudományuk miatt, többek voltak, mint az egyszerű emberek. Hírnevük és tekintélyük ezért nagy lett. Rajongásig lelkesedni kezdtek értük a sportolók. Ami magától értetődő, hiszen olyasmit tudtak, amit a sportban meg nem kaphattak akik a stílusba beálltak, és ez nem csak meglátszott rajtuk, de ki is mutatták előttük. Ami ugyanis a harcművészet gyakorlása miatt teljesen természetes volt, arra az újkor embere a sportban, álmában sem lehet képes. Ezzel a stílus hatalmassá vált minden harcművész kezében, aki meg akarta fogni magának a kor szellemét. A harcművészetet rafináltan tömegsporttá alakították Díjakért, pontokért, versenyen megszerezhető dicsőségért szállnak harcba az egyszerű emberek. A kor embere pedig semmiért sem lelkesedik jobban, mint a

könnyűszerrel megszerezhető rangért, életet nem követelő biztonságos harcért és ezen keresztül, még ha csak kicsiben is, dicsőségért és hírnévért.

Erre mondja a japán, hogy –kanpeki- tökéletes. És valóban tökéletes, mert a harcművészet ezzel nemes sporttá vált, mégpedig úgy, hogy a harcművészeknek nem kellett eldobniuk ismereteik nagy részét a sport miatt.

Míg a küzdősportok tömegeket és világot hódítanak, addig a nagymesterek a felszín alatt nyugodt szívvel csinálhatják azt, amit legjobban szeretnek. A harcművészetet. Csinálják békésen, mert ez már senkire sem tartozik. Nem kap nyilvánosságot. Csak néhány tanuló plusz magánszorgalmát látja a kívülálló, és eközben ki gondolna arra, hogy a mester e nagy nyugalomban, rejtve a szemek elől, legkedvesebb tanítványainak az ölés tudományát adja át, még mielőtt meghalna, mert azért az ő célja nem a nagyravágyó egyszerű ember sok-sok aranyérme, hanem a harcművészet megőrzése, aminek további feladatát a kiváltságosoknak, a rendkívüli képességekkel bíróknak szán. Így a valódi harcművészet is él szép csendesen a felszín alatt. Mert aki egyszer megtanulta, az nem fogja eldobni csak úgy magától. És amikor a gyakorlásokból kiöregedett, tovább is adja másnak. Olyannak, aki őrizni tudja a titkokat. Az pedig megint csak csinálni fog egy rá jellemző küzdősportot, hogy annak fedezete mögött zavartalanul harcművészetet gyakorolhasson. A küzdősport tanulói közül könnyen találhatja meg és emelheti ki azokat, akik abban a legtehetségesebbnek mutatkoznak, hogy harcművészetének titkát nekik tovább adja. A harcművészeteket őrzők száma így elég nagy ahhoz, hogy a valós és amire tényleg született örök marad, szülessen akárhány tömegeket mozgó sport. A harcművészet nem halt meg, nem lett kitörölve az emlékezetből. Mi több úgy tűnik a harcművészek a jövőbe is belelátanak. Ahogy a múlt embere is látta azt és mikor nem lehetett nyíltan, csinálta titokban. Mégpedig úgy, hogy a kor azt lelkesen elfogadta. A harcművészetnek tehát jövője van. Ugyanis alkalmazkodni tud bármilyen korhoz és felfogáshoz. És eljőhet még egy másik idő, ami a jelenlegitől éppen annyira eltérő lesz, mint a középkorhoz a mai. Azt pedig senki sem garantálhatja, hogy az utánunk következő, békésebb és emberszeretőbb lesz, mint a mai. És ha ezt nem fogja tudni biztosítani az utókor, akkor a harcművészek lesznek megint, akik elsőként alkalmazkodnak a megváltozott felfogáshoz és korszakhoz. Amikor megint szükség lesz arra, hogy az ember ölni tudjon ahhoz, hogy családját megvédje s maga életben maradjon. Akkor is a harcművészek lesznek a kor nagyjai, akikhez fordulhatnak az emberek, hogy őket az ölés tudományára tanítsák. Ilyenkor a harcművészek feljönnek a pincéből és szép sorban a túlzottan elsportosított küzdelmi stílusokat le söprik az asztalról. Ez a sepregetés és felszínre lépés éppen olyan ütemű, mint amilyen a kor és annak embere. Hogy mindig készek és eléggé felkészültek, ebben biztosak lehetünk. Magukból ugyanis mindig csak annyit mutatnak,

amennyit az emberek lelkesen elfogadnak. A gyengébb alapokon nyugvó küzdősportok lesöprése a porondról már a szemünk előtt is elkezdődött. Egy átlag ember ezt észre sem veszi. Nem hogy észre sem veszi, de a küzdősportokat mindinkább kedveli.

Valamikor nagy dolog volt a shótókán karate versenyeket megnézni. Beillett a kórba és tömegek álltak érte sorba. Funakoshi és Nakayama végtelenül leegyszerűsített stílusa megnyerően sikerült. Örültek is az emberek rendesen, hogy egyáltalán karate versenyeket láthatnak. Csakhogy az idő nem áll meg itt, és a shótókán versenyek nézőteréről az emberek eltűntek. Elmúlt az a kor amikor a néző beérte annyival, hogy tulajdonképpen nem történik semmi érdekes, semmi látványos dolog. A versenyzők ugyan váltják egymást, de a technikák ugyanazok maradnak. Ami csak néhány darab. A győzelemhez elég csak éppen elérni az ellenfél hasát, megütni azt már nem kell és nem is szabad. Fejre pedig maximum jelezni lehet az ütést, de ha azt véletlenül mégis eléri, azért büntetnek. Ez lehet fontos annak aki csinálja, de nem annak aki nézi.

És lássunk csodát! Mintha csak valami mentőangyal hozta volna, berobog a színpadra a kyokushin karate. A harcművészek mindig tudják, hogy mi hova való. Elkészült időben az a küzdési forma is, amiért lelkesedni lehet. A mesterek halál biztosra mennek. A kyokushint mire megünnák az emberek 22 milliós táborra növekszik. Az idő legkedveltebb versenysportjává vált. Ez már nem sziszifuszi, éppen csak távolból nyalogatva az ellenfelet. Ezt már látni kell mindenkinek. Annak is aki eddig a karatéra rá sem nézett, mert annyira sem érdekelte, mint az anyósa. A kyokushinban ugyanis ütnek. Még hozzá rendesen. Ahogy belefér. Az emberek már azon is ámulnak, ekkora ütések mellett hogyan tudnak még talpon maradni. Ez már erő karate a javából. A rúgások pedig az ellenfelet a földre is terítik. Japánban kenka karate néven közismert, ami veszekedő, verekedő karatét jelent.

Az a fránya idő pedig nem érti, hogy ettől jobb már nem kell. A nézőket erről az élvezetről is kezdi lefaragni. A hibája ennek is ugyanaz, ami az előzőnek. Csak a versenyzők változnak, de a technikák nem. Bármelyik kyokushin versenyre menjünk el, biztosan ugyanazt fogjuk látni. Ebből tíz év elég is lesz. Ehhez elég ha az eredményt megkérdezzük valakitől és, hogy hogyan győztek el tudjuk képzelni. Nem kell külön utazni érte. A harcművészek viszont ne higgyük, hogy pihennek. Nem fognak bennünket küzdelem látványa nélkül hagyni. A taekwondo ugyanis addigra már annyira más és látványos is, hogy az egyik páholyból a másikba tódulnak az emberek. Itt már nem ütnek, hanem rúgnak és lélegzetelállítóan. Ilyen lábtechnikát nem láthattak eddig a nézők csak akció filmekben. A lábba vetett hit magas iskolája. Csak hogy az idővel ez sem harcolhat. Ahogy a nyárra ősz jön s arra tél, a nézők sem ugyanazok. Már ott vannak felnövekvő gyerekeik. S ami

tetszett az apának, arra a gyerek legyint csak. A taekwondo nagy boldogsággal bekerült az olimpiai küzdelmekbe. Akik eddig jól ismerték, lehorzolták az állukat a csalódottság miatt. Ez úgy látszik nem tud olyan verseny lenni, amiért a páholyban maradjanak. Csakhogy harcművész mester sok van. Ezt mutatja az is, hogy harcművészetet tanultak külföldiek is. Kick-box versenyen tőmből már a tömeg. Szereti az európai ember a bokszot és még érdekessé teszi ezt az is, hogy közben időnként rúgnak is. Na és azok a díjak, amiket a győztesek kapnak. Azt látni kell és egy jót irigykedni rajta. Aki ilyet lát az vérszemet kap nyomban. Szalad is kick-box klubba beiratkozni. Ezt már tudhatja az is, aki nem csinált sosem küzdősportot. A thai-boksz is bekapaszkodik közben a bal sarokba. Az a néző akinek nem tetszik az egyik, tombolhat a másikban. Az ütések itt már hatnak is. A KO bacilust kapók földre rognak.

Az idő ketyeg és a harcművészek tovább improvizálják magukat. A kick-box megy a süllyesztőbe és mindent lesöpör a K1 küzdelem. Ez már nem az amit az ember küzdősport névhez kapott régen. Ez már igen csak harcias. A harcművészek kezdenek kibontakozni. A nézők is egyetértenek már azzal, hogy nem megütni kell az ellenfelet, hanem végérvényesen kiütni. Ide nem jut el egy egyszerű küzdősportoló. Aki ebben győzni akar, annak a harcművészetből is mértenie kell. Ott a háttérben már látni az arcokat. Olyan arcok, amiket eddig nem láthatott senki. A küzdősport kezdetén nem illet mutogatni. Egy - egy harcművész lám-lám már nyíltan tanácsokat ad és ő emeli fel a győztes tanítványa kezét. A nevét még nem ismerik, mert a tömeg a versenyzőt igézi. Mikor egy főhős versenyző kihullik ez is változik. Annak japán mesterének és ezzel a harcművésznek nem csak arcát, de a nevét is megjegyzi. Eljött hát az az idő, amikor a harcművész lesz a főszereplő és nem a versenyző a sokat érő érmeivel. Aki innentől a versenyen győzni akar nem érheti be egyszerű X danos küzdősport edzővel. A győzelem érdekében a harcművészet élő mestereit kell keresnie. Aki igazi harcművésznél tanul, az már a K1 jeleneit is könnyű esetnek fogja tartani. Nem is elégíti ki igazán az sem, mert azok ott még kesztyűt hordanak. Igazi vérre megy a játék egy másik sarokban. Szinte csak azt kéri a versenyzőtől, hogy ne ölje meg az ellenfelét. Természetesen erre vigyáz mindegyik. A harcművészek szerint ugyanis az emberölésnek még nem jött el az ideje. A jelenlegi kor emberei ezt még nem értik. Nem értik ezek még, hogy a harcművészet mitől eredeti. Beérik a pusztá csonttöréssel s agyonveréssel, az időnként kiömlő vérral. Az életét még nem követelik és azt nem is bocsátanak meg a versenyzőnek s mesterének. Ezúttal viszont már többen megértik, hogy a jiu jitsu nem sport, hanem harcművészet. A küzdősportot művelő sehol sincs egy valós harcban. Az csak a szűk technikai közé szorított szabályok mellett képes küzdeni. Ha a szabályok eltérnek attól

amihez az iskolájában szokott bámul, mint birka az új kapura. Az utcán pedig senkit sem kérdeznek meg, hogy hol és milyen ívben üthetik meg. Mint ahogy ezt nem kérdezik e kötetlen szabályokkal küzdők sem. A küzdősportot űző ezért ide már nem juthat, a harcművészetet gyakorló lám igen. A küzdősportot művelőknek megvan az a hibájuk, hogy küzdő értéküket túl értékelik. Azt hiszik, hogy ami nekik jól megy a sport klubban, az az utcán leányválasztás csupán egy bálban. A meglepetésük is többszörösen nagyobb, mikor nem megy velük senki se táncolni. A jiu jitsu harcművészetét űző pedig végre nem csak a háttérben gyakorolhat. Most már versenyre is kiléphet és legyen az akármilyen veszélyes és véres, győz is. Ami ezután következik, hogy a brazil versenyző, japán mesterének kezét magasra emeli. Nem tudta eddig senki sem, hogy ki az az idős, vézna úr, de tudni fogják most már mert írni kezdenek róla. És ha megjelent a színen az első s második, jönni fog a többi harcművész is. A tetszhalálból ébrednek lassan mindazok, akik a harcművészet, az ölni tudás művészei. Nem kell megjedni. Csak belül, a tudásukkal félelmetesek, kívül viszont végtelenül kedvesek, szimpatikusak és főként barátságosak. A kétezres évhez ugyanis még ez illik. Az emberek ezt fogadják el és ezt értékelik bennük igazán nagyra. Szeretni valóak.

De már a harcművészt tapsolják az emberek és nem a sportolókat. Vagy legalábbis most már a harcművésznek is kijár a taps, aki ilyen izgalmas versenyzőket ad. Eddig a küzdősportban a versenyző vált híressé és a legmagasabb övfokozattal rendelkező mester számíthatott elismerésre, ezután pedig a versenyzővel együtt válik híressé a mester is. A harcművészetben ugyanis örök érvényű szabály, mestert a diákja dicséri.

A harcművészetben nem is lehet olyan diák, aki eredményeit saját tehetségének tartaná. A dicsőség ilyenkor a mestert illeti, mert az önzés és saját érdekek előtérbe helyezése csak a küzdősportban létezik és ott természetes is, de a harcművészetben nem. Aki harcművészetet tanult az azt is megtanulta, hogy tudását a mesterének köszönheti. Nem harcművész az, aki nem tudja mi a tisztelet. Így volt ez a középkorban és így lesz ez kétezer után is. És ha a harcművészek előbújtak barlangjaikból, akkor az azt is jelenti, hogy ismét látják a jövő képet. Ami megint nekik kedvez. Látják, hogy az emberek egyre jobban félnek. Növekszik azok száma is akik nem küzdősportokat keresnek, hanem valami igazibbat, amit a harcművészet adhat meg. Elértünk hát oda, hogy az emberek, kik nem is olyan régen versenyzésről, díjakról álmodtak, vagy ezekért lelkesedtek, egyre inkább és ez helyett, megakarják tudni védeni magukat és családjukat. Nem csak a küzdőtermekben, de főként az utcán, odahaza. A küzdősportot oktatók erre

már nem elegek és nem is képesek. Harcművész mesterekre vágnak az emberek. Tudni akarják milyen az ölni, hogy ha egyszer megakarják őket ölni. Az ölni vagy meghalni korszaka ismét közeleg. Az marad életben, ki ölni képes és tud is, amikor arra szüksége van.

Mikor lehet erre szüksége?

Már talán ma is.

Csak az érhet a harcművészet legfelső fokára, aki a test edzettsége és a puszta kezes harc ismerete mellett a fegyverek használatában is képzett. Minden fegyverré válik egy harcművész kezében. Hogy a középkorban mi lehetett a fegyverarzenál, eltudjuk képzelni mert a kornak megvoltak a hozzámérhető eszközei. Kard, lándzsa, fejsze, dorong stb. Hogy a harcművészet olyan, mint az a kor amiben éppen benne van, azt mi sem mutatja jobban, hogy ma már mulatságos harcművész az, aki karddal és lándzsával tartja a bemutatóját. Ilyet csak azok a harcművészek csinálnak ma akik a jelenkorból a múltba menekülnek. Ők tudják, hogy miért nem jó nekik a jelen. Míg a mai korban élő és gondolkodó harcművészek nem a régmúlt, hanem a jelen eszközeiből állítják össze fegyvereiket. Ők azok, akik minden részletben haladnak a korral. Fegyverré válik bármi, ami éppen kéznél van. Legyen az egy egyszerű összetekert újság, vagy a szájból kivett fogszűrő. Nevetünk rajta? Lehet. De akik már egy ilyen fegyvert használó harcművéstől kaptak egyet, nem nevetnek. A mai kor harcművésze tulajdonképpen tökéletesen követi a régi nagy mesterek tanításait és így azok gondolkodásait. A különbség közöttük csupán a korszak. Hiszen senki sem hord ma kardot a derekán, de még lándzsákkal és buzogányokkal felszerelt járőkelőkkel sem találkozhatunk. Ellenben egy zsebbe dugott boxer, mindezt tökéletesen helyettesíti. Az asztal vagy szék lába pedig éppen úgy emberölésre alkalmas, mint a buzogány. A nadrágot tartó csatos öv is félelmetes fegyver. De ezek csak az egyszerű eszközök. A valódi fegyverek a kés és a lőfegyverek között mozognak. Ezekkel vagyunk a jelenkorban. Olyan késeket amiket ma lehet készíteni, olyat nem tudhattak csinálni régen. És a kést is pótolni tudja egy csavarhúzó vagy papírvágó olló is. Sorolhatnánk a fegyverek sorát még sokáig, de nem érdemes mert a lényeg ennyiből is meg lehet érteni. Ez pedig nem a fegyvereken mint tárgyakon van, hanem a harcművész fejében és lelkében. A harcművész itt hordja a legkeményebb és legfélelmetesebb fegyvereit. Az eszközök valójában mellékes szereplők. A harcművész régen és ma, így is tökéletesen egyforma. Régen kardot hordtak? Hát akkor azt használt a harcművész is. Ma lőfegyvert hordanak? Hát akkor a stukkert ott lesz a harcművésznél is. Régen sem bíztak mindent a puszta kéz tudományára, és

ma sem. A harcművész együtt él a korával. Belül viszont semmi sem különbözteti meg a régít a maitól. Ez pedig elsősorban az, hogy ha kell az eszközöket használja is. Még hozzá gondolkodás és minden szívbj nélkül, a helyzetnek megfelelően. Így ma is harcművész az, aki ölni tanul a rendelkezésére álló eszközökkel és ezek használatára, bevetésére képes is. Ezért aki harcművészetet gyakorol és abban magas szintet képes elérni, ha az éppenséggel egy családapa, akkor a családját képessé válik megvédeni és meg is védi, ha élet és halál felett kell döntenie, akkor is. Megfelelően lesz képes dönteni, mert nem lesz rosszul a vér látványától és nem egykönnyen esik pánikba sem. Ezért ha úgy látja, hogy családja vagy saját védelmében ölnie kell, akkor azt habozás nélkül teszi. Ha pedig ez nem családját védő apa, hanem lőfegyvereket ismerő katona, akkor az elszánt és irgalmatlan. Ennél a résznél van a harcművész igazi elevenében. Ez az amire a harcművészetet kitalálták. Háborús körülmények között született és így ebben van ma is igazán otthon. A kor lecsillapította és lefékezte ugyan, de a harcművészek mindig képesek maradtak az ölésre és erre készülnek akkor is, ha béke van és az emberölést szigorúan büntetik is. De ha jön egy olyan pillanat a történelemben, hogy nem kell visszatartaniuk magukat, akkor biztosak lehetünk abban, hogy a harcművészek lesznek az elsők, akik nem is fogják féken tartani magukat. Nem ők lesznek azok, akik rémülten és pánikba esve menekülni akarnak. Ellenkezőleg. Ők átadják magukat a megváltozott helyzetnek és ha egyszer harc, az ember gyilkolásának időszaka kezdődik, akkor abba bele is vetik magukat. Annak az időszaknak a túlélői is ők lesznek a tudományuknak köszönhetően. A harcművészet ezért sem tud kipusztulni. Harcban és harcra született, de lehet ezt gyakorolni békésen és békében is. Következzék e kettő közül bármelyik, váltsák ezek egymást ahogy akarják, a harcművészet gyakorlása a bátraknak és erőseknek mindig hasznos lesz. A békében fellehet készülni a harcra, háborúra, emberölésre. És háborúban lehet is használni mindezt. Már kéznél és ismeretei között van mindenkinek.

Csak használni kell.

A Harcművészet olyan, mint az ember. Tökéletesen tükrözi és jellemzi azt. Az ember márpedig olyan, hogy mikor véget ér a háborúja és azt mondja béke van, akkor a békét arra használja fel, hogy felkészüljön és készüljön a háborúra. Így aki a harcművészetet és annak gyakorlóit megveti, annak az emberiséget is meg kell vetnie. Mert nincs olyan harcművész aki békének nevezné azt a kort melyben fegyvereket gyártanak. Amik nem másra készülhetnek csak, mint emberölésre. Aki egy ilyen korban az emberölésre készülő harcművészeket leszólja, az nem lehet tudatában annak mit beszél. Az egyszerű és a hálósobája ablakán láthatókon túl nem tekint. Békének nevezi

magában már azt is, ha az utcájában éppen nem lövöldöznek és nem gyilkolnak. Ha nem hullának az égből bombák, akkor ennél már béke van. A harcművészek pedig nem ilyen szűkösen és hiányosan látják a világot. Békésnek csak azt a korszakot nevezik, ahol a béke az nem bízató szó, hanem amikor totális béke uralkodik. Amikor az emberiség azt mondja, hogy béke van, akkor nincs miért fegyvereket készíteni és tiltják is azt. Mikor az emberiség végképp felhagy azzal, hogy egymással ellenségeskedjen és nem kell fegyvereket feltalálni azért mert félni kell attól, hogy megtámadnak. A békének csak egy ilyen kor beköszöntével van béke értelme. És ha egy ilyen kor beköszönt, akkor válnak nevetségessé a harcművészek. Felesleges fáradtsággá minden amit tesznek. Elveszíti akkor már végképp értelmét a harcművészet. Addig nem! Amíg az emberiség is szüntelen háborúra készülődik, addig semmi sem lehet hasznosabb mint, hogy az egy-egy emberkéek is ölni és túlélni tanulnak, amire a harcművészek tanítanak. Viszont ne higgyük azt, hogy akik e szűkös értelemben vett békében harcművészetet gyakorolnak, azok háborút vagy embert ölni akarnak. E békében a harc-művészek feladata az, hogy művészetüket fenntartsák és tovább adják. Akkor is, ha annak tanulója az élete során sohasem kerül vészhelyzetbe. Egy ilyen időben a harcművészet gyakorlásának már az is nagy eredménye, hogy tartást, önbizalmat ad. Erőt és bátorságot ..., és ahol a béke egyszer megszűnik, ott már késő lehet mindezt elkezdni. A legszerencsésebb az, aki ezt békés körülmények között gyakorolhatja.

Kiliti Joruto

Egyesületi vagy magántanulás?

Egyesületi vagy magántanulás?

Akit a sport érdekel, annak egyértelműen az egyesületi edzések adják meg mindazt, amit a budó sportokban a helyes út megtalálását és azon maradását eredményezi. Egyéni gyakorlással sem a megfelelő utat, sem a megfelelő felkészülési módszert nem lehet megtalálni és tökéletesen elsajátítani. Ez annyit jelent, budósportot nem érdemes és nem is ajánlatos egyedül,

magánszorgalomból tanulni. Az egyesületekben rutinos és tapasztalt tanárok irányításával a létező legjobb felkészülési lehetőséget kap a tanuló. Aki az ilyen szakképzett irányítást kihagyja, nem juthat el tisztességesen sehova. A klubokban folyó edzések igazi húzó ereje a tanár után a közösség. Melybe a tanuló beállva, szinte akaratán kívül tartani igyekszik a többség által képviselt szintet. Ez olyan húzó erő, ami erőt és lelkesedést ad. Mindenki képessé válik arra, hogy kihozza magából a maximumot. A fejlődés rövid idő alatt jól láthatóvá válik. Igazi kiszúrást művel magával az, aki magánszorgalomból kíván budó sportot művelni, könyv és film látványából. Aki ezt mégis megteszi, az egyenes úton fog haladni a kóklerok világába. A technikai és fizikai fejlődése a tisztességtelen lelkiállapottal fog párosulni. A könyvek és filmek oktatási értékkel bíró részeit a saját felfogásának megfelelően fogja értékelni, ami inkább félreértékeléssé válhat csak. A legnagyobb szerűbben összeállított és megírt könyv tartalmát is tökéletesen félreérti. Ilyenkor az agy a látottakat a saját elméletnek megfelelően fordítja át. Nem azt olvassa ami oda van írva, hanem ahogy azt olvasni szeretné. A budó alapvető fogalmait is félre magyarázza magának. Néhány év önszorgalom közveszélyessé teszi az embert. A lelki beállítottsága az ami veszélyessé teszi. Ahogy technikailag halad előre, úgy válik folyamatosan elbizakodottá és öndicsérővé. Úgy érzi magában, hogy bárkivel megmerne küzdeni és társaságban keresi az alkalmat, hogy ügyességével hengegjen. Ez bizony nem vezethet semmi jóra.

Aki küzdősport gyakorlásra adja a fejét, az örökkön örökké fokozódó érvényesülési vágyra teszi a lapját. A küzdősportok velejárója a kitűnni vágyás. Aki nem egyesületnél gyakorolva tartja e vágyakat láncon és inkább magánszorgalomra bízva a dolgokat, az nagyon furcsa feltűnési tüneteket képes produkálni. Ami semmiképpen sem a budós viselkedéshez hasonlatos. Inkább idiótikusak. A küzdősport magánúton vagy egyesületnél gyakorolva a feltűnési vágy mindenképpen eléri a tanulókat. És ha ilyenkor nincs egy mester, nincs egy közösség mely e feltörő érzéseket megfelelő irányban tartaná, az elszabadult vágyak ... juj ..., hadd ne kelljen leírni milyen pusztításra képes az. *Kerüljük hát annak társaságát is, aki azzal dicsekszik, hogy egymaga mi mindent megtudott tanulni.* Fogja mutogatni úton-útszélen mert elismerésre és dicséretre vágyik. És mikor dicsérőre akad, önigazolásának vágya végett, azonnal nekilát kókler világának kiépítésének, mert mind több őt dicsérőre lesz szüksége. Ugye, hogy ezt a jellem felépítést inkább jobb kihagyni? Mindenki képes lehet saját vágyait tisztességes és megbecsült úton is elérni. Ezt egyedül az egyesületek nyújtják. Küzdősportot ott érdemes tanulni.

Aki viszont harcművészetet kíván tanulni, mert a valós önvédelem tehetségét többre értékeli, mint a sportot, annak fordítottá válnak a dolgok. Harcművészetet ugyanis egyéni úton érdemes tanulni. Vannak ugyan kivételes stílusok, mint a jiu jitsu és az aikidó, de a harcművészeti stílusok legtöbbje nincs kéznél és nincs mutogatva senkinek. Így aki speciális képzésre vágyik, annak magának kell utánajárni és csak saját kitartásának köszönheti amikor erre rálel. Viszont vigyázat, mert a harcművészet egyéni úton való tanulása sem jelenti azt, hogy könyvekből és filmekből lehet ezt tanulni. Ez egyszerűen csak annyit jelent, hogy a harcművészeti stílusok legtöbbje nem képeznek egyesületet. A harcművészeti stílusok egyetlen mester és annak tanításaihoz kötődnek. Így ahány mester, annyi stílus. A stílus pedig csak addig él, amíg a mester. A harcművészek stílusukat magukkal viszik a sírba. Nem tömegeknek, hanem az általuk kiválasztott és a harcművészet útjára érdemesnek tartott, szűk kis csoportokat oktatnak. Ide nem mindenki jut be, aki harcművészetet szeretne tanulni, hanem csak az, akit a mester befogad. Mivel a harcművészet elsajátítására nem alkalmas akárki, ezért egy ilyen dőjőba való bejutás nem kis feladat. Számítalan próbát kell érte végig csinálni. Aki a próbákat kiállja, csak annak lesz a harcművészet megadva. Sokan ezeket a próbákat valami fizikai erőpróbáknak vélik és ezért a csupa izom emberek az elsők, akik a dőjók ajtain kopognak. A csalódásuk sem kicsi, mikor a kiesésben is az elsők közé kerülnek, és a véznácska vagy éppen tömzsi, pufók emberkéik minden ponton jelesre vizsgáznak. Mivel a harcművészetnek a világon semmi köze sincs a sporthoz, a sportoláshoz, az alkati tényezők nem sokat számítanak. Ugyanis ebben mindenki az alkatának és fizikai képességeinek megfelelő képzésben részesül. Ki mire lehet képes, csak annyit tanul meg. Nem erőltetik azt, ami nem megy, csak azért mert mondjuk egységes elvárások lennének, mint a küzdősportokban. Egy 120 kilós embernek senki se fogja azt tanítani és elvárni, hogy lerúgja a 192 centire feltett deszkákat, amit a 62 kilósok pedig kevés gyakorlás után is könnyedén lerúgnak. Ezzel érthetővé is válik miért szűk kis csoportokban folynak a harcművészeti oktatások. A mesternek ugyanis mindenkivel egyenként kell tudni foglalkozni. Ezért is nevezzük a harcművészet tanulását egyéninek. Nem azért mert mindenki maga találja ki, vagy nézi ki egy könyvből, hanem mert egyedül kell megtalálnia a neki legmegfelelőbb mestert, akihez bejutva, egy csoport gyakorló veszi ugyan körül, mégis a neki való és rászabott, az egyénileg stimmelő leckéket kapja. A többiektől sok tekintetben függetlenül egyéni úton fog haladni és fejlődni. Technikailag és fizikailag tehát mindenki eltérő lesz. Amiben mindannyian egyformák a mester filozófiájának befogadása, a lelki és szellemi készség. Ehhez pedig a fizikum teljesen mellékes. A mesterek ezt követelik meg mindenkitől egyforma mértékben és aki ezt eltudja fogadni, ahhoz a mester is egyenként lesz képes alkalmazkodni a technikai és fizikai képzésben.

A küzdősport tanulása rendkívül egyszerű, hiszen mindenki számára kéznél van, elérhető. A harcművészetet viszont nem lesz ennyire egyszerű elérni. A harcművészetben ugyanis közvetített oktatás nincsen. Amíg egy küzdősportot lehet anélkül is tanulni, hogy annak alapítójával akár egyszer is találkoznának a diákok, tehát nem kell a mester közvetlen diákjának lenni ahhoz, hogy magasra jusson benne valaki és azután maga is taníthasson, addig a harcművészetet nem lehet képes átadni más, mint maga az alapító mester személyesen. A legtöbb esetben annak közvetlen tanítványa sem taníthat a mester, illetve a stílus nevében. Így pedig harcművész mestert találni valóban nem lesz könnyű dolog. Aki harcművészetet akar tanulni, annak harcművésztől kell tanulni. Mikor valaki a kung-fuban szeretné ezt magának elérni, annak nem marad más hátra, mint Kínában kell azt keresnie. Aki pedig japán jellegű harcművészetet akar, nem találhatja meg máshol csak Japánban. Aki ekkora áldozatra nem lehet képes és mégis harcművészetet akar, annak be kell tudni érnie a világon szétszóródott ázsiaiak sok tekintetben hiányos tanításaival. Ennyit viszont már egy nem ázsiai, mondjuk egy magyar harcművész tanítása is ér, amit már sokaknak könnyebb elérni. Tanulni is könnyebb, mert sem nyelvi, sem felfogási és kulturális különbségek nem akadályoznak. Igaz mindezek csak félértékű harcművészetek, de így sem lebecsülendők. Aki teljes értékű magyar harcművészt akar találni, annak olyan mestert kell keresnie, aki szinte a fél életét élte már le valamelyik harcművészetéről nevezetes ázsiai országban és ott sajátította el a tudását.

Viszont jó lesz vigyázni!

A harcművészet alapszabályait ismerni kell annak, aki tényleg harcművész mestert keres. Egy már képzett harcművész mikor (hazájába visszatér) klubot alapít, azt mindenkor a saját nevében és neve alatt nyitja meg. Ezt kétféleképpen teheti meg. A saját családi vagy becenevét teszi ki a klubja ajtajára. Kovács Ákos úr, tehát Kovács Karate, Koko Kung-fu, Ákoska kempo ... valahogy így. A harcművészt fellehet ismerni arról, hogy nem szégyelli a saját nevét.

Ellenben mikor olyannal találkozunk, aki egy már meglévő stílus vagy mester nevében hirdet harcművészeti klubot, ott több mint valószínű, hogy szélhámosba botlottunk, aki visszaél és kihasználja az emberek tudatlanságát.

A következő a lehetősége még egy harcművésznek, hogy egyéni stílusának keres egy hozzáillő nevet.

Ezt akkor szokták választani, amikor Ázsiából hazatérve az ott tanultakat nem kívánják módosítani. Tehát egy az egyben akarják az ottani tapasztalataikat "itt" is tanítani. Nem variálják agyon, nem magyarosítják el és nem változtatják át saját felfogásukhoz. Ilyenkor a Kínából hazatért a kínai

nyelvben, a Japánból hazatért a japán nyelvben keresi meg a hozzáillő és stílusát jellemző szavakat. Tudni illik hát azt, hogy ezek mind egyéniek. A harcművészek stílusai mindig egy mester nevéhez kötöttek. Mégpedig annak nevéhez, aki tanítja. Nincs olyan Kovács Ákos, aki Iwahori Kensei japán harcművész stílusát taníthatná. A japán mester és így annak stílusának valamennyi technikáját és egyéb dolgát senki sem tanulhatta meg hiánytalanul. Még pedig éppen azért, mert a mester csak éppen annyit adhatott át Ákosunknak, amennyi arra illett. Nem többet és nem kevesebbet. Ezért jogtalan dolgot művelne, ha mestere nevét használva nyitna Magyarországon dójót. Elméletileg ugyan nem lehetetlen. Ehhez csak az kell, hogy a japán mester egy csoportba tartozó valamennyi diákja együtt marad és együtt is nyit dójót. Gyakorlatilag ez ugye azért elképzelhetetlen.

Akkor mit is tehet az, aki nem sok kedvet érez ahhoz, hogy beiratkozzon egy küzdősportot oktató klubba, mert nem a sport vagy az érmek vonzzák és arra sincs módja, hogy egy magához való harcművész mestert keressen, de mégis szeretne szedni valamit magára a támadás vagy önvédelem tudományából?

Nincs miért aggódniuk azoknak sem, akik a harcművészet egyedül és otthon gyakorolható házi főztjeire vágynak. A harcművészet házi receptjei is megvannak, csak elő kell keresni azokat és tetszés szerint forgatni. A házi tanuláshoz mind a küzdősport, mind a harcművészet, külön-külön és együtt is alkot ilyen házi műhelyt.

Az egyszerű magánszorgalomhoz szánt könyvek viszont rendszerint nem tartalmaznak módszertani utasításokat, ami hiánya miatt korántsem nevezhetők jól használható tankönyveknek. Jó tudni, hogy amely könyvekből kimaradnak a gyakorlási módszerek leírásai, azt nem igazán a tanulásra, mint inkább a kedv csinálásra készítették. Ami után tulajdonképpen azt remélik, hogy aki már belemerül a hálósobai gyakorlatozásba, nem fog tudni ellenállni tovább a klubok hívószavainak.

Huncut húzás, de beszokott válni, hiszen a könyv címszava elhiteti, hogy abból önvédelmet lehet tanulni. Csakhogy a kezdeti egyszerű technikákat mindnehezebbek váltják fel, s mivel annak megtanulásának érdemes módszer leírása egyáltalán nincsen, vagy csak nagyon hiányosan, mi mást tehetne a házi diák, mint keresni kezdi azokat, akik megtudnák mutatni is neki. Amikor ilyen ismerősre akad, akkor a könyv elérte eredeti célját, mert a házi diák fokozatosan hajtva a tanulási vágytól, teljesen ráfog épülni az őt tanítóra és annak stílusára. Egy otthoni gyakorlásra vágyó pedig még nem ismerheti ezen oktató jellegű könyvek fogásait. Így minden könyvet megfog venni, ami az otthoni tanulást hirdeti. Nem érdemes mert zsákutcába vezetnek csak. A valóban csupán otthon tanulni vágyóknak csak az a könyv felelhet meg, amely a technika fotókkal, rajzokkal történő bemutatását követően, bőségesen

tartalmaz annak begyakorlásához tanácsokkal és gyakorlási fogásokkal. Az ilyen alaposággal megírt könyv minden vonatkozásban alkalmas az otthoni tanulásra. Amennyiben mód van rá, csak ezen könyvek közül válasszuk ki a magántanárunkat.

A magánúton való tanuláshoz tudni kell a következőket:

Csak a ” hogyan kell ezt helyesen megtanulni”, a gyakorlathoz szükséges tanácsokkal is teleírt könyv lehet megfelelő.

Az a könyv jó, mely nem csak a technikát mutatja be, de annak felhasználhatóságát, alkalmazását is.

Kerülni kell azokat a könyveket melyek elméleti és filozófiai ismereteket tartalmaznak. (A házi tanulásra szánt könyvekbe ugyanis nagy előszeretettel fűzik bele a Karate kialakulásának és híres mesterek életműveit, azok bölcs mondásait, valamint a harcművészet filozófiai gondolatait, a budó jelentése és bushik világa, ... Ezt azért teszik mert bíznak a misztika és egzotika hatóerejében.) Ez szintén a ravasz zsákutcába való vezetés módja. Nem az olvasó tanítása, hanem annak gondolatának és lelkivilágának a beállítása, az egyén megragadása a cél, amihez a technikák bemutatása a csali.

Aki egyedül akar tanulni vegyen fel magára szemellenzőket. Ez annyit jelent, hogy kifejezetten csak a technikákra és azok alkalmazási módszereinek tanulására kell figyelni. Ami azon kívül esik, teljesen mellékes.

Kiliti Joruto

AMIKOR BUSHIKKÁ VÁLUNK

Amikor bushikká válunk

A japán harcművészeteket gyakorlók magasabb szintre érve a bujutsu és ezzel együtt a bushik világába lépnek be. Viszont a bushikról alkotott kép mindig azt mutatja be az idegenek előtt amitől azok nagyszerű, követendő vonásait tartalmazza, mint tisztesség, lovagiasság, becsületesség, higgadtság és bölcsesség.

Nos, mivel nekem kár volna leírnom mindazt amit előttem sokan leírtak, így inkább a bushik ama viselkedését vetítem ki, melyet mi magyarok sok mindennek tartunk csak éppen nem követendő példának. Viszont a bushik viselkedésének és tetteik eme formája valahogy leszűkítve és hiányosan válnak ismertté. Vagy ami még inkább megesik, hogy nem is tudnak róla az emberek. Ami nem is csoda, hiszen ami távol áll az Európai gondolkodástól azt megérteni is rendkívül nehéz lehet, ezért ezeket az Európainak felfoghatatlan és nehéz eseteket törlik, ami után marad a bushik nagyszerűsége számunkra is érthetően fogalmazva. Ezúttal tehát nem arról lesz szó, hogy egy bushi mitől csodálatos, ami számunkra is példát állít, ha egyszer harcművészettel foglalkozunk, hanem a nehezebben érthető és magyar ésszel egyáltalán felfogni a dolgok lényegét, egy nagyon nehéz feladat. Nagyon nehéz, mert a mi gondolkodásunkba halványan sem férnek bele.

Hogy egy bushi csatába készülve rizsporozza a kardját, megmosakszik és haját gondosan korcsba köti, tudjuk miért teszi.

Nem másért mint azért, hogy ha levágnák a fejét akkor se mondhatta rá senki, milyen rendetlen volt a fej gazdája. Tehát a bushi rendkívül sokat adott a becsületére. És ez a becsületére sokat adó bushi kép ivódik be a magyarok lelkébe is, mikor japán harcművészettel foglalkoznak. A bushik ez irányú viselkedései azok, amik példaképpé tehetik őket még nálunk is, mert érthetőek. Csakhogy aki a harcművészetet magas szinten is érteni akarja, annak a bushik teljes egészében létező lelkivilágát is meg kell tanulja, nem csak az abból

még könnyen felfoghatókat és szépet. Ezért sokan már azt az alapvető bushi képet is kitörlik agyaikból, ami amúgy is bárki szemében látható. Elfelejtik hát azt, hogy amennyire a bushi a becsület és tisztesség példaképe, éppen úgy a hideg közömbösség és kegyetlenség példája is egyben. A harcművészetet szellemileg is magas szinten elsajátítani így nem lehet képes más, mint az olyan, aki a bushik valamennyi tulajdonságát megtudja tanulni, vagyis megismerve annak a mi szemünkből nézve rossznak látszó tulajdonságait, annak ismeretében is a harcművészet, a bushik mellett voksol. Megismerni minden oldalról és mégis mellette maradni. Ez a harcművész lélektani feladata.

Vegyünk először egy közismert bushi viselkedést, úgy ahogy az a köztudatban elterjedt.

Egy bushi mikor elkészül az új kardja, hogy azt kipróbálja, levágja vele az első arra sétáló parasztot. –Ebben a formában vált közismertté a bushi új kardja fogalom.

A bushikat jobban ismerők tudják csak erről, hogy egy valójában hosszú történet, rendkívül leegyszerűsített és megrövidített példáját mutatják ezzel be.

Márpedig egy bushi, ki becsületére oly sokat ad, nem öl ok nélkül embert. Az hogy új kardja van, semmiképpen sem lehet ok valakinek a megölésére. Tudjuk, hogy ilyen bushik nemigen létezhettek. A bushi viszont mégis, ha új kardot csináltatott, akkor levágott vele egy parasztot, hogy a kard készítőjét dicsérje vagy leszólja.

Csak hogy ez nem ilyen egyszerű, mint ahogy nekünk leírják néhány mondatban mások. A bushinak ugyanis a kard használatához okot kellett találnia. Csak ha van ok akkor vág, mert bushiról van szó ugye. Nem fog megölni egy bushi senkit sem csak azért mert új harci ruhája, új kardja van, vagy mert neki most ölni van kedve. Ugye el tudjuk képzelni könnyen, hogy a bushik nagyra tartott becsületébe sehogy se férne bele?!

Nem is fér bizony. A kardját pedig mégis csak kiakarja próbálni valahogy. Okot kell hát hozzá gyártania. A bushi becsületébe férő első ok, a tiszteletlenség megtorlása. Tehát nem tesz mást, mint csellel, amihez a kovács inasait is felhasználja, vagy személyesen, de a parasztot valamilyen módon ráveszi a tiszteletlen viselkedésre. A kovács inasai szidják azt görbe lábai miatt, a bushink pedig már messziről kiált arra, hogy vigyázzon, a fűre ne merjen lépni. Járjon a földtúrás tetején, vagy az elejtett köveken, különben megjárja.

És a többi hasonló mindaddig, amíg a szegény ember magából teljesen ki nem fakad és idegesen vág vissza a kiáltozókra. Ahogy megjelenik a paraszton az idegesség, máris kivan próbálva az új kard.

Ugye, hogy nem is olyan egyszerű ez? Hiszen egy bushinak mindenkor adnia kell a becsületére. Egy vele tiszteletlenül viselkedő paraszttal szemben pedig meg is fogja védeni azt.

Ezzel elértünk fejezetünk lényegéhez, a bushi logika értéséhez. Mivel a bushi alapismérve az, hogy ő már rég túl kell legyen azon, hogy haragudjon, de arra már mindenképpen képes, hogy haragját nem mutatja ki az arcán is ellenfelének, ezért elsőként a haragudni tudó és azt ki is mutató ember válik a bushi szemében levegővé. A vele haragosan viselkedő személy ezért az életével játszik, hiszen haragudni rá valamiért annyit jelent, hogy ellensége az illető. Mint tudjuk, egy bushi pedig nem sokat teketóriázik az ellenségével. Viszont korántsem azért vágja le a haragosát, mert arra megsértődött. Ne higgyünk ilyet. Egy bushi ugyanis egyáltalán nem sértődékeny. Hideg lelki állapota végett erre nem is lehet képes. Egyszerűen arról van szó, hogy egy ideges ember elveszíti az arcát. És aki arcát elveszíti, az emberi mivoltát is elveszíti. A bushi pedig csak embert nem öl meg ok nélkül, de állatot már minden további nélkül, nyugodtan.

Most nézzünk egy olyan esetet, amit kevesebben ismerhetnek. A bushi logikára viszont még érzékenyebben rámutat.

Egy bushi idegen helyre érkezik. Betér hát az ivóba, ahol szállást is találhat. De mivel látja, hogy kissé züllött helyre érkezett, ahol ellenségesen viselkednek egymással az emberek, első dolga megtudni kik azok, akiket az idegen pusztája jelenléte is zavarni tud. Amíg üres helyet keresve halad beljebb, köp egyet a vacsorázók asztalára. Majd a világ legtermészetesebb módján elfoglalja helyét egy üres asztalnál. Bár az egész társaságnak háttal lakmározik, mégis jól tudja azt, hogy támadásra honnan kell számítania. És amikor az érkezik máris vág a kardja, különösebb helyzetmérés nélkül. A félbehagyott vacsoráját halál nyugodtan folytatja. Csak most eszik igazából nyugodtan mikor tudja, hogy haragosok abban nem zavarják meg.

Vajon miért tudta bushink, hogy honnan támadnak és kik, ha hátat fordít nekik? Amikor az étkezők asztalára köpött, nem azért tette azt, mert utálatát akarta kifejezni a szedett-vetett társaságnak, nem is azért mert egy neveletlen bushi volt, hanem a bushi értelemben vett önvédelemből. Igen. A bushi nem illetlenségből, hanem önvédelemből köpködött. Ugyanis aki a köpéstől gyűlölettel telt szemmel nézett fel rá, annak ülőhelyét éppen úgy megjegyezte, mint öltözetét és fizikai erejét. Nem érte őt váratlanul vacsora

közben semmi sem. És igazán jóízűen falatozott, majd azt befejezve elégedetten kelt fel az asztaltól, hogy szobájába félrevonulhasson. Nem merte álmában megzavarni senki sem.

Ebből azt láthattuk meg, hogy nem megfelelő helyre kerülve a bushi akképpen viselkedik, hogy maga iránt valamilyen módon utálatot keltsen.

Ezt nálunk valahogy így szokták ki fejezni:

- Ami a megszokottól eltérő, azt észreveszik az emberek. És ha nem eléggé intelligensek, akkor nem is fogják szó nélkül hagyni azt.
- Ezzel kilehet szűrni azokat, akik intelligenciájuk alsó szintjén vannak, hiszen ezek minden eltérő dologtól idegessé válnak. Márpedig duhaj társaságba tévedve egyáltalán nem árt tudni, hogy közöttük kik a veszélyesek. Mivel nem bushik képezik a társaságot, így az önuralmukat elvesztőkön kell csak a szemet tartani.

Most nézzük meg ugyanezt a helyzetet olyan ivóban, ahol az asztalnál szintén bushik ülnek. Az asztalra lottyanó köpet nem fogja felizgatni őket. Ha fel is tekintenek, azt inkább azért teszik, hogy láthassák egy szegény paraszt köpött-e vagy bushi. A példánkban egy bushi köpött, tehát a bushikból álló társaság mikor ezt meglátja, letörlik a köpetet vagy egyszerűen szó nélkül átülnek egy másik asztalhoz. Először is mert egy bushinak az önuralma végtelen. Nem könnyű felbosszantani azt. Ez a tehetségük azért is hasznos, mert nem dőlnek be a direkt provokálásnak sem ami, különben a bushi világban mindennapos használati eszköz az ellenfél lelkierejének felmérésére. Tehát nem is foghatják fel másképpen az asztalra való köpést, mint provokációt. Elkerülik hát az illetőt. Másodszor pedig, tudatában vannak saját erejüknek, ami ugye nem mindennapos. Egy ilyen magas szintű harcos pedig nem ránt minden köpésre kardot. A félelmetes tehetséget éppen az ábrázolja, hogy nem hadonászik feleslegesen, tehát mások akár legundorítóbb viselkedései is hidegen hagyja. A kard ugyanis nem a saját önérzete, hanem az élete megvédésére van az oldalán. Ezért mindennemű szidalom úgy megy át rajta, mint rostán a homok.

De próbáljon meg rá valaki kezét emelni!

Attól különbözik a bushi az egyszerű halandótól, hogy magában e kettő tényezőt szét tudja választani. Lelki ereje mindenfelül van, csak a fizikai erejének vannak korlátai. Egy mai budósnak ezt illenék örökölni az ősoktól. Ugyanis a budóban szintén a lelki tényezők azok, amik határtalanul fejleszthetők. És ennek gyakorlása az ami halálunkig tart. Mivel nincs honnan kezdődik és hol van vége, végtelen. A fizikai képességeknek viszont megvan a maximálisan elérhető

csúcsa, amit elérve bármennyire is igyekezzon az ember, a korral együtt törvényszerűen hanyatlani fog. Aki a fizikai tréningezéssel túl sokat foglalkozik és a lélektani fejlesztéseket elhanyagolja, az öregedve valóban gyenge ember lesz. Aki a fizikai erejének a csúcsán, lélektanilag is a csúcson van, öregedve is legyőzhetetlen marad. Mégpedig azért, mert a lelki fejlesztés valójában nem érhet a csúcsra sohasem. A test gyengülhet, de a szellemi és lelki fejlesztés folytatódik. Ami a fokozatos fizikum elvesztését tökéletesen ellensúlyozza. Így pedig a lelki erő, a szellemi fejlettség és a tapasztalat ami a budó lényegét, annak centrumát jelenti. Persze ennek megszerzésére nincsen kerülő út. A fizikai és technikai gyakorlásokon keresztül lehet ezt csak fejleszteni.

Amikor bushikká válunk, egy olyan érzésnek kell hatalmába keríteni, hogy lelkünk üres lett. A lelki fejlettséget éppen úgy érezni lehet és látni is, mint a fizikai fejlettséget. A lélekben érzett üresség érzetével, már a küzdősportoktól való eltávolodás következik és átlépünk a magasabb színvonalat képviselő, a bushik világába. Az üresség nem valaminek a hiányát érezteti, hanem a befogadó képesség mérhetetlenségét. Ezután jön a java, és idáig sem jut el a gyakorlók többsége.

Miért nem tudnak idáig eljutni egyszerű emberek?

Mert lehet, hogy valamilyen budósportot gyakorolnak sokan, de szellemi és lelki képességük beton súlyokkal van lekötvén. Makacsak maradnak hiába is gyakorolják a budót. A makacsságuk miatt pedig a fizikai és technikai edzettségtől a lélek ápolása nagyon lemarad. Ezzel csak pillanatnyi sikert lehet elérni, és a budósok java a versenyen "most én" vagyok a legjobbra hajtanak. A versenyek viszont nem követelnek mást, mint jó fizikai állóképességet és kitűnő technikai tehetséget. Pedig a még annyira verseny centrikus budó sportokban is megvan adva a lehetőség a lélek fejlesztésére is, csak élni kellene vele. Akit a múltól a jövő is érdekel az a sport és verseny mellett, a lélekkel is foglalkozik. Akik ezt egyformán fontosnak tartják, majd úgy is gyakorolják, azok érik el a bushik világát. A makacs gyakorló pedig ahogy öregszik, úgy sorra mindenből kihullik. Jönnek a fiatalabbak, akik őt simán legyőzik. Akármilyen nagy bajnok is volt azelőtt. Nem lesz már rá nagy szüksége sem senkinek, mert tudása régies. Az újak a korral haladva, új technikákkal, új felkészülési módszerekkel gyakorolnak, amit a régi versenyző nem ismer kellően. Hiszen azzal győzték le őt. Ezek tulajdonképpen a bujutsu vesztesei. Akik emlékeznek szebb időkre, miközben fényesítgetik megkopó érmeiket.

Makacsnak lenni annyit jelent, mint önző vágyakért gyakorolni. Márpedig aki önzésből küzd és tanul, az nem fogja elfogadni a tanításokat, mert csak a saját szalonáját lesi nyál csorogva. Azonkívül semmi a világon nincs a gondolataiban és a szemei előtt. Mondhat a mester amit akar, arccal úgy tesz, mintha azt követné, de lélekben válogat a tetszik és a nem tetszik között. Amiről úgy véli, hogy nem tetszik neki, azt nem is erőlteti. Ha a mester frászt kap tőle, akkor sem. A makacs budós irányíthatatlan mert csak saját célját tartja fontosnak és amikor úgy érzi, hogy a mester tanítása "per pillanat" nem az önös célját segíti, akkor makacsul ellenáll a tanításnak.

Aki a budó bushi oldalát akarja magának, annak először is a makacsságától kell tudni megszabadulni. Rendkívül nehéz feladat, mert ez azt követeli, hogy teljes önmagát át kell adnia mesterének. A mesterre úgy kell tekinteni, mint istenére, melynek minden szava szent előírás a számára. Üsse vagy dicsérje, szeresse vagy alázza, mindegy csak tanítson. Egyszerűen a mester irányítja őt és nem fordítva. A mester dönti el mit tanítson és nem a diák, hogy mit szeretne, ha megtanítanak neki. Mikor a makacsságot felváltja az önfeláldozás (a mesterért) akkor lépett a bushik felé vezető útra valaki. Ezen az úton haladva ismeri meg a bushik szellemi erejét, miközben tudja, hogy ez nem csak az a szép és rózsákkal kirakott, mint amelyet az átlag budósoknak mutatnak és tanítanak. Az átlagemberekbe ugyanis a budónak életerőt, kedvet, akaraterőt és kitartást kell öntenie, amihez mi mást használhatnak fel hatásosan, mint a bushik ez irányú jó tulajdonságait. Számukra a bushikról alkotott kép ekörül fog kialakulni, mert erre van szükségük és nem másra. Így meseszerű erkölcsöt építő képet fest mindenki magának arról, hogy milyen egy igazi mester, egy igazi harcos, egy igazi bushi. Hogy ez már túl szép ahhoz, hogy igaz is legyen, nem fog, talán nem is mer gondolni egy átlagos budós. Egy igazi mester olyan, mint egy bushi, tehát becsületes, tiszta önzetlen, bölcs és végtelenül szerény kedves ember. Pedig a nagy igazság az, hogy mindez csak a harcművészeket jellemző egyik oldal, amit sok egyéb más dologgal együtt és nem anélkül kell elérniük. A sok egyéb másban pedig bizony benne van a könnyörtelenné válás, a mindenben és mindenkin átgázolni tudás. És legfőképp a lelki üresség, ami egyben minden fantasztikus jó tulajdonsága mellett arra is megtanít, hogyan legyünk teljesen közömbösek mások dolgai iránt. Egy olyan ember mellett, ki a bushik világában él már, lelőhetnek egy embert s annyira sem fogja tudni érdekelni, hogy arra fordítsa a fejét mert nála nem lesz az a látvány, mint egy egyszerű embernek, aki úgy fogja fel, hogy történt valami érdekes.

Vegyünk a megértéshez ezúttal egy kínai harcművészt, aki minden téren a harcművészek útját járta végig és a harcművészet minden oldalát jól ismerte, nem csak a diákok felé nyújtandó naposat.

Bruce Lee az edzésre, mint diák jóval előbb érkezett másoknál. Ahogy jöttek a diákok sorban, mindegyiket elküldte haza mondván, hogy elmarad a mai edzés. Az öreg mester mit se tudva erről csak csodálkozott azon, hogy a fiatal Cen Fan egyedül jött. Bruce Lee ezt a gátlástalanságot nem másért tette, mint azért, hogy a mester csak vele foglalkozzon. A harcművészek valódi lelkivilága volt benne. A másokkal szembeni teljes közömbösség, hogy ő maga a mester tanításaiból megszerezze a maximumot, amit sokakkal együtt aligha lehetséges. Egy harcművésznek képesnek kell lennie erre, méghozzá bármilyen sajnálat

érzés nélkül. Akiben ugyanis van irgalom és sajnálni tud másokat, az a lélek ürességét, a harcművészet egyik csúcsát nem lehet képes elérni. És vajon melyik harcművészünk nem tett hasonlókat, miközben a nagy példaképnek tartjuk? Az egyszerű embernek viszont nem a valós harcművészetet kívánják átadni, hanem az abban szereplő tisztesség, becsület és bölcsesség példáját, amit jó lesz követni. Kis emberek kezében ugyanis a harcművészek és bushik teljes tudománya kegyetlen világhoz vezetne, mert kontrolálni azt nem lehet képes bárki önmagában.

Vehetünk egy magyar harcművészt is, Lajos-bácsit, ki gátlástalanul és orvul leverte azt, aki partnernek számíthatott Roger Moor önvédelmi tanáraként. Tehát harcművésznek lenni annyit is jelent, hogy nem engedünk mást magunk elé. Aki nem képes a gátlástalanságra és közömbösségre, hátra kerül az ismeretlenségbe.

Térjünk vissza a kalandozásból a bushikhoz.

Mikor két bushi megy egymással szemben egy olyan szűk hídon, melyen egyszerre csak egy ember közlekedhet, vajon melyikük fog félreállni a másik útjából?

Bizony, hogy egyik sem. Egy igazi harcosban olyan lélek nem létezhet, mely kedvesen és előzékenyen átadja helyét másnak, akinek a kedvességéből előnye származhat, míg a jószívűnek hátránya. A bushi lelkivilágában pedig nem létezik az a fogalom, hogy valami után, hátul. A hídon tehát az fog átkelni, aki legyőzi a másikat. Ehhez nem kell minden esetben fegyvert rántani és megölni a másikat.

Ugyanis ahogy közelednek egymáshoz, annál erősebben válik érezhetővé melyikük lelkiereje a nagyobb és kegyetlenebb. A kegyetlenebb győz és a megtört alázatosan félreáll.

Ha lelkieben teljesen egyformák, akkor az egyiknek meg kell halnia. Viszont ezek a bushik nem csak a hídon érzik úgy, hogy nem fognak más után másodiknak, hanem a harcban is éppen úgy legelőre igyekeznek. Akinek a lelki beállítottsága mindenben az első helyet fogadja el csak, az amikor úgy hozza a sors, a meghalásban is előre siet. A bushi "első" szerepe nem valami önzőség, hanem a harcos tartása és büszkesége. Ezért az nem csak arra vonatkozik, amikor számára jó és előny, hanem amikor az rossz is. Minden körülmények között az első, így mindenki előtt az első sorban verekedni a csatában szintén büszkeség lesz számára. Ezt a szellemet őrzik ma is a harcművészek és budók is. Így jó harcművész nem csak az, aki bölcs és tisztességes, hanem a bushik "elsőségére" mindenkor törekszik. Az edzésen a tőle telhető maximumot igyekszik kihozni magából, mert nem az az igazi célja, hogy mindenkivel együtt s egyformán haladjon hanem, hogy mindenkit megelőzzön. A bushik szellemi világát az a tanuló követi, aki az első sorba kívánja helyezni magát. Mivel nem szeret második, harmadik helyen állni, nagy elszántsággal kell neki gyakorolni, hogy ne kelljen a teremben valaki mögött állnia. Az erős szellemi akarat eredménye pedig akkor következik, amikor előtte megszűnnek a sorok és a többiek csak utána, mögötte gyakorolhatnak. Ez az igazi bushi lélektana. Azzal, hogy az első sorba került viszont még nem ért véget a harca. Az első sorba kerülve, az ott állók között is az elsőségére törekszik. A budóban ezt a dan fokozatok elérése adja. Az első sorban állók, a dan fokozatokért folytatják megkezdett csatáikat. És minél magasabb fokozatot tud elérni, annál közelebb kerül az első sor első emberéhez.

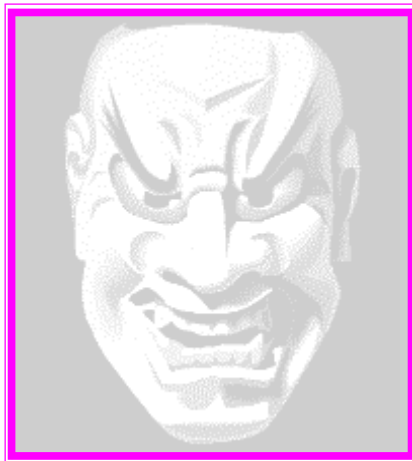
Amikor bushikká válunk bennünket csak a stílus alapítója, annak legelső helyen álló mestere lehet képes féken tartani. A bushi ugyanis a fővezért mindenhatóként fogadja el, azelőtt mindenkor letérdel és fejet hajt. Akkor is, ha már csak kevesen vannak, akik olyan fokozathoz értek, ami magas pozícióba emelte őt. A fővezérnek alázas szolgája marad. A bushiknál nincsen második hely, csak első és így a legjobb. Aki a legelső helyet elérte, annak minden bushi fejet hajt. Mert a lejjebb álló bushi is olyan, hogy kettő, három legjobbat nem fogad el maga felett, csak az egynek, az egyetlen első helyen állónak fogad szót feltétel nélkül. Ezért a túl magas rangúakat nem lesz képes irányítani más, mert ilyen magas szinten már megszűnik a rangidős hatalma is, így őket csak az alapító, a stílus legelső mestere tudja irányítani egy személyben. De mikor az alapító meghal, megüresedik a legelső hely. Az addig társakként együtt gyakorlók egymás ellen nyomban kardot rántanak. Egy bushi amíg van előtte még elsőbb hely, addig egy pillanatra sem lehet nyugodt. Márpedig a nagymester halála a stílus nagy vezéreinek, további első helyet mutat. Küzdeni is fognak érte, mert bushik. Akik maguk felett is csak a legelső fogadják el, és csak akkor lesznek elégedettek, ha maguk is a legelső helyen lehetnek. A nagymester halála ezért törvényszerűen a hatalmi harcok kezdetét robbantja ki.

Törvénytörő mert a nagyvezér halála felborítja a helyi és övfokozatonként már megszerzett első helyeket. Mikor mindenki az első helyen van már, az övfokozatában lévő csoporthoz viszonyítva, a klub, a város, az ország, a többi ország, a világ többi hasonló stílust gyakorlóhoz viszonyítva, akkor a megüresedett legelső hely, a felül állóknak további feljebb jutást nyújt, amiért minden erejükkel valamennyien küzdeni is fognak. És ha a legmagasabban állók nem bírnak egymással, akkor a stílus annyi ágra szakad ahányan igényt tartanak fővezérségre. A stílus legfelül állóinak szétválása a lejjebb levő első körében, további bomlást okoznak. Ilyenkor ugyanis, ha a stílusnak más országban is vannak képviselői, vezetői és egy országban kettő, három is jut belőlük egyforma rangban állva, akkor nem csak a stílus csúcsán állók, de az országokénti legelső is összeesnek. Akik ha szintén nem tudnak egymással elbánni, akkor újabb szétszakadást okoznak. Mert legjobb csak egy lehet, ezt tudja mindenki. A hatalmi harcok így a legalsóbb szintek elsői között is szüntelen folytatódnak. Ezt a folyamatot pedig nincs isten, ki megállítsa, mert egy bushi nem áll meg semmilyen körülmények között, ha egyszer a céljáért megindult. Inkább meghal, mintsem a kínálókozó lehetőségről lemondjon.

Szerény arccal tépni előre!

Ezért az ismeretlen stílusok, ismeretlenségbe burkolódzó mesterei nem véletlenül vonulnak félre az emberektől és csak saját dőjojikban tanítanak. Tudják jól milyen az amikor a harcművészetüket gyakorlók bushikká válnak. Ezek a mesterek halálukkor nem is kívánnak mást, minthogy a magas övfokozatban lévők ne vigyék tovább stílusaik nevét. Mindenki kelljen útra akkor és saját stílusát csinálja meg, amiben a legelső helyen állhatnak. Külön-külön, más-más stílusban. Itt vannak az igazán nagy mesterek, mert lelkükben és gondolataikban mindenkor a béke és békesség szeretete van.

Harcművészet álarcban

Sokat mesélnek arról, milyen egy harcművész. Hogyan él és viselkedik egy igazi harcművész? A könyvek, filmek és a küzdősportot oktató mesterek, beállítottak erről egy gyönyörű, mindenki által követendő képet. Szerencsére tűrhető sikerrel. Siker ez, mert a bölcs viselkedés beleivódik a kisemberbe. Issza

az öreg és nagymesterek bölcsességeit, mely példát ad arra, hogyan is gondolkodik egy harcművész. Igyekszik is követni azt mindenki és kialakul közben egy olyan kép, hogy egy harcművész szerény, önmegtartóztató. Az önmagát legyőző ember. Kétségtelen, hogy ilyen nagymesterek tucatszám léteznek. Csakhogy a kisember annyira belemerül ezekbe az ember jellemét jóságra formáló bölcselkedésekbe, hogy a harcművészet álarca mögé nem láthat tőle. Történjen e bemutatás a szeme előtt, elvakultsága már olyan lesz, hogy akkor sem veszi észre. Nem akarja észrevenni egyáltalán.

Pedig mondom, minden a szeme előtt van.

Rajong a kyokushin harcos Oyamáért, tanulja szorgalmasan intő szavait. A jetkune dós Bruce Lee-t tartja követendő példájának. A shótókános Funakoshi mestert nézi isteneként. Rajonganak a sztárokért, Chakie Chan, Van Damme és Seagal harcművészeti ismereteiket csodálhatják. Aki küzdősportot művel bizony lesz annyira vak és megszállott, hogy mindenben a magasztos szépet, fantasztikust és jót veszi észre. Mert mindenki azt látja, amit látni akar és azt veszi észre, amit észrevenni akar. A küzdősportot és harcművészetet egyáltalán nem csináló, a kívülálló is többet lát ebből, mint azt képzelénk.

Milyen is hát ez a harcművészet?

Nekem voltak már a küzdősportot űzők között olyanok, akik arról beszéltek hozzám, hogy egy harcművész nem viselkedik úgy mint én, amikor úgy értékelték szavaim, hogy az nem illik egy 5 Danos mesterhez. Ezeknek ugyanis egy "igazi" mester csupa szeretet és szerénység. Felmerül hát a kérdés, hogy mi lehet ez az "igazi" nekik és nekem?

Nekik a könyvek és a Magyarországra utazó mesterek jelenthetik ezek szerint az igazi példaképet. Az egyetlent és számukra igazit. Aki nem lát az álarcok mögé, így fogja látni azt. Egy igazi mester olyan, hogy arról szent képet kell festeni. Másmilyen úgy látszik nincsen és a gondolatokban nem is létezik. Tíz év Japánban való gyakorlás után döbbsenem rá magam is, hogy a Magyarországon még belém oltott nagy ideán kívül, bizony van még egy másik is. Ennek felismerésére csak azután jöhettek rá, amikor a küzdősporttal szakítva, a harcművészet gyakorlására tértem át. A harcművészek között mozogva, egyszerre csak a harcművészet álarca mögötti dolgokat is tisztán láthattam.

Harcművész nem csak az az egy van, kit mesekönyveink és a nagy, többnyire idősebb mestereink szeretnének, hogy kövessék az emberek.

Bemutatom az olvasónak a harcművészet árnyékos oldalát. Persze csak éppen annyira, amit különben maguktól is láthatnak, csak valamiért nem akarják. De elfogultságuk miatt nem is vehetik azt észre. Ezt egy kívülálló is jobban észreveszi, mint a gyakorlók. Azért a kívülálló és azért a harcművészetet elsajátítók látják ezt meg, mert nekik nem példaképeik és ideáik a híres harcművész személyek. Láthatják hát azt, amit az idea követők nem vesznek észre akkor sem, ha az orruk elé tolják is.

Bruce Lee egy igazi harcművész és ehhez ugye nem is férhet semmi kétség. Oyama és a többiek, kik tömegeket hódítanak sporttá lett harcművészeteikkel. És minden harcművész, ki valamilyen küzdősportot összehoz, abban szerénységre, önuralomra inti a gyakorlókat. Filozofálnak, ami által megtanulhatja mindenki, hogyan illik viselkedni, stb.

A harcművészek mikor nem a sporttal és annak tanulóival foglalkoznak, s egymás közt vannak, két csoportra válva társalognak. Az egyik az, mely betartják maguk is amit küzdősportjaikban hirdetnek és a másik pedig nem. Akik betartják, azok stílusai kicsik, majdhogy nem ismeretlenek. A mesterek nevét is inkább csak a stílus gyakorlói ismerik csupán. Mások aligha.

Akik nem tartják be a bölcsességeket, bár a küzdősportjaikban erősen hirdetik azt, azok stílusai mind nagyra nőnek. A mesterek nevét sokszor még az is ismeri, aki egyébként a küzdősportokra rá se néz. Bizony! A harcművészetnek a 21 században ez az erősebb oldala. Bármennyire is hihetetlen legyen ez egy magyarnak, aki szent filozófiákon nő fel, hogy az "igazi" mester amivé neki is kell érnie milyen tiszta.

A harcművész álarca alatt ugyanolyan tulajdonságok találhatóak, mint bármelyik egyszerű emberben. Pénz, pénz és pénz elsőképpen. Ugye ki hinné, hogy a harcművész vágya éppen az, mint minden emberé? Ezután pedig ugyan mi áll egy igazi harcművész listáján másodiknak? Hát persze, hogy a hírnév. Mi más. Ki hinné, hogy a mi harcművészeink, kik bennünket szerénységre és alázatra tanítanak, saját hírnevük miatt izgulnak leginkább. Mit meg nem adnának azért, hogy híres személlyé válhassanak. A harcművészek álarca mögött így a legtöbben azért adják fel normális életüket, hogy a pénz és hírnév eléréséhez még többet és jobban gyakorolhassanak. Hiszen e cél csak a legjobbaknak lehet igazán nagyra dagadt. Ennek eredményeként aztán senkiben sem bíznak. Egyedül jobban is érzik magukat. A rajongók ettől függetlenül szeretik őket, mert őket viszont emberségre tanítják és tartást adnak. Egyik igazi mesterünk sem titkolta különben igazi célját soha, hogy addig fog menni, míg gazdag nem lesz. És ha sikerül sok pénz tulajdonosává lenni,

akkor mihamarább meg is fogja csinálni "igazi" nagy stílusát, melyben tömegek fognak gyakorolni. Egyik sem titkolta azt sem, hogy számára a harcművészet magas szintű elsajátítása, nem másért szükséges, mint a sokak által ismert, híres személlyé válásért. A hírnév mindenek előtt s csak azután a rajongók. A hírnévért pedig megint csak sok mindenre képesek.

Akiben nincs nagyravágás, kisember marad örökre.

A harcművész valami olyan lény, mely céljáért megindul, azt elérni indul el, s nem arról útközben lemondani. Inkább belehal mert közép út egy "igazi" harcművész számára nem létezik. Csak bátraké és erőseké a gazdagság és hírnév ..., ha megmarad életben. Mikor célját elérte, és az idő is elszállt felette lenyugszik, a nyugalom és bölcsesség példaképe lesz. Příkladépe mindenkinek.

Mindenki láthatja és imádkozhatja azokat, kik e másokon átgázoló és veszélyes úton végig mentek és életben is maradtak. Nagymesterek, kiket igazi harcművésznek tart mindenki. És valóban azok is. Csakhogy a látvány a hozzá nem értőt elvakítja. Bikát agyonütni pusztakézkel nem tudhat egy egyszerű ember. De még arra sem lehet képes, hogy olyan gyors legyen, mint Bruce Lee. Funakoshi kicsi, törekeny testét sem tudták óriások összetörni. Hát ezt sem próbálná ki egy mai vézna ember. Helyette Seagal filmen izgulhat, halálos küzdelmeket látva. És aki ilyen híres és gazdag lett, ki emlékszik már arra, amikor még törtető és durva, mi több kegyetlen fiatal is volt. Kit érdekel ez, ha már híres lett valaki? Sőt, hogy az idő közben mennyit változik látszik azon is, hogy ha eddig volt is aki rájuk haragudott, nem merhet rosszat szólni, mert arra fognak haragudni a rajongók. Méghozzá sokan.

Aki egyszer a harcművészet álarcra mögé belát, annál más értelmet szerez még az a szó is, hogy önuralom. A küzdősportot űzők ugyanis saját vadságuk és gátlástalanságuk legyőzését értik, ami alatt egyszerre a szerénységet is beleértik. Addig viszont a harcművészeknek az önuralom ahhoz kell, hogy megszokják és el tudják viselni a gátlástalanságot. Bármilyen áron és bárkin át, elérni a nagyravágó álmot. Amit szintén nem tud egy egyszerű ember megcsinálni. Hiszen gyomor kell hozzá és hideg, másokkal szemben teljes közömbösség. Akinek ehhez nincs elegendő önuralma, nem válhat "igazi" harcművésszé.

De az álarc mögé lehet nézni ott is ahol a küzdősportok tanulói vannak. Ezek ugyan sokkal könnyebb esetek, mint a naggyá lett harcművész mestereké, de elhanyagolni mégsem lenne érdemes, hiszen a kisemberek is éppen arra mutatnak rá a mások elől eltakart oldalaikkal, mint a híres nagyok, csak kicsiben. Egy hazai budós ugyanis jószerivel könyvekből szerzi az edzésen meg nem kapott ismereteit. És e könyvek szintén arra oktatnak, hogy önuralom.

Egy magyar ember pedig ezt tágrányílt szemmel olvassa. E téren tehát tulajdonképpen a budósok ismeretei nem rosszak. Ezt mutatja az is, hogy számtalan olyan budókával találkoztam, akik kitűnően feltudták mondani a leckét. A könyvek tartalmát ugyanis szóról szóra ismerték. Aki ezt a szellemi tudást ismeri az beszél is róla. Méghozzá lelkesen és szívesen, hogy másoknak is megmutassa, tudja ám milyen egy igazi budós. És lám a kisemberrel is elértünk ugyanoda, ahova a nagy harcművészeknél. A két csoporthoz, melyben e lelkes budósok egyike azon van, hogy az olvasottakat be is tartsa. Valamint a másikkal, akik tudják és felfogják az olvasottakat, de betartásukra egyszerűen emberi tulajdonságaik miatt akárhogy is igyekeznek, teljességgel képtelenek.

Nézzük csak hogyan is néz ez ki a gyakorlati bemutatásban?!

Egy budós kezébe veszi imádott könyvét és abból megtanul mindent, ami az önuralomról, a budós helyes magatartásáról szól. Elégedetten csukja be aztán, olyan meggyőződéssel, hogy na lám ő ezt is megtanulta már. Ezután kilép az utcára és fellöki egy arra száguldó járókelő. A siető járókelő dühödten ordít rá budósunkra,

–nem látsz a szemedtől, te barom!

–és ezek hallatára budósunkat gyorsan veti fel a talajról a vérnyomása.

A káromkodó kis ördögöt csak az menti meg a veréstől, hogy addigra már sietve tovább is szaladt. Hát körülbelül ennyi a különbség aközött amit olvas és egyébként tud a budós, de hogy annak megfelelően gondolkodni és élni tudjon, az már nem lesz annyira egyértelmű és biztos. Igen. Bizony. A többség szintén ezen az oldalon.

Mivel itt most elértünk oda, hogy budósunk megharagudott valakire, tegyünk egy kis kitérőt a hozzáillő harag és gyűlölet jellemzésére is.

A magyar ember jellegzetes és külföldiek szemében is jól látható tulajdonsága a gyorsan gerjedő harag, amit ha rövid időn belül nem szüntet meg valami, akkor gyűlöletté változik. Valójában mindenki külön-külön és egyenként jóindulatú és kedves ember, akiket könnyű megszeretni. De ahol egynél több magyar van, ott olyan mértékben szűnik a jóindulat, amilyen mértékben növekszik a magyarok száma. Egy társaságban ezért elég meggyújtani a tüzet (a harag tüze) és mind többen fogják körbe ülni azt. Az egyenként kedves emberek, közösen lelkesen haragusznak. Szüntelen keresik haragjuk tárgyát, és amikor ilyet találnak (már pedig találnak), akkor veszettül vetik rá magukat. A harag tárgya természetesen csak is az lehet, ami a haragot szerető csoporton kívül áll. Legyen akármilyen vegyes is a társaság, megfogják

találni azt, ami senkit sem érint, vagyis mindenki egyformán haragudni fog tudni. Kung-fusok, karatésok, aikidósokból álló vegyes csoport, mindenkor dicsérgetni kezdi egymást kimutatva, hogy mennyire értékelni és tisztelni tudják a másik stílusát. De a "láng" máris gyullad a lelkükben, ha e egymás iránt kedvességet szimuláló csoporton kívülálló stílusról vagy személyről esik szó. Ha a társaság egyik tagja sem műveli és nem is a barátja, akkor együtt szidják azt. Mindenki nyomban kimutatni igyekszik miért tud haragudni arra. És ha egyszer megszületett a harag tárgya, akkor mindegyikük szidni, ócsárolni fogja azt. Ugyanis erőt és lelkesedést ad az, hogy más is szidja. Tehát egy-egy személy érezheti, hogy mások is vele tartanak, akkor minderősebben növekszik a harag. Ahhoz, hogy ez gyűlöletté dagadjon, nem kell mást tenni, mint a haragvó társaság orra elé tenni haragjuk tárgyát. Máris felcsap a lincselő hangulat! Vagyis amelyik stílus a haragjuk tárgya, abból a stílusból valónak kell betoppanni közójuk. A harag iránta és a stílusa iránt, gyűlölközéssé fajul. Mindjárt megszűnik a tiszteljük egymás stílusát fogalom. Hiszen több egymás iránt kedvességet mímelő, stílusukat tisztelő együtt utálhat egy olyat, amivel szemben úgy érezhetik, hogy nincs miért tisztelniük azt, tehát akkor szabad.

*Te szemét! Te, te, te ... !
Én különben békétűrő állat vagyok és tisztelem a más stílusát, csak azt nem amit teee csinálsz!*

Márpedig a harcművészetben az ilyen jellegű felfogás nem létezhet. Az olyan ember, aki tiszteli más stílusát, az minden más stílust tiszteletben tart. Legyen az akármi a világon.

Sok ember ellenben olyan, hogy szereti hangoztatni, hogy ő bizony tiszteli más stílusát is, de ez a tisztelet valójában csak a baráti társaság stílusaira vonatkozik. Egy nem barátira éppen olyan hamar haragra lobban, mint annak stílusára. Ami elárulja a valódi érzéseket. Hiszen az igazság az, hogy az ilyen ember nem tisztelt még sohasem senkit és semmit sem. A baráti társaság felé is

csak hazudja, nagy stílusokat szerető mesebeszédjét. Barátokra, rokonlelkekre ugyanis mindenkinek szüksége van. Haragudni és gyűlölni nem lehet egyedül elég hatásosan.

Egy külföldi harcművész elég hamar megtapasztalhatja ezt e jellegzetesen magyaros felfogást és viselkedést. Ezért nem is találni olyan kínai vagy japán harcművészt, ki ne azt hangoztatná, hogy egy magyar ember úgysem lehet képes elsajátítani a harcművészetét. Teljesen jogosan. Hiszen a harcművészethez nem csak technikákra, hanem az ahhoz tartozó jellemre és felfogásra is szükség van. Így az a harcművész aki kijelenti, hogy ő tiszteletben tart minden más jellegű stílust is, annak nem lesz képes senki sem olyan stílust találni, ami valamiért mégis kivétel, arra azért haragudni kell. Amíg a magyar harcművészetet gyakorlók között lehet ilyet találni, addig a teljes értékű harcművészet valóban nem elsajátítható Magyarországon. Akármilyen jó mesterek tanítsanak is, a valós értékű harcművészet elsajátításáért Ázsiába kell utazni. Nincs mód e nélkül rendesen harcművészetet megtanulni. Azon ázsiai mesterek, kik Magyarországon tanítanak, ha jót akarnak maguknak, akkor nem a harcművészetüket kénytelenek adni, hanem a magyarok szerint, az elképzelésekben létező harcművészet névvel ellátott kocsonyaszerűséget. Az ázsiai harcművészek ugyanis az emberi lelket jól ismerő és ahhoz értő lények. Megérzik, ha nem megfelelő helyre kerülnek. Az ottaniak felfogását és lélektani jellegeiket hamar kiismerik és azért nem erőltetik a harcművészetük igazi arcát, hanem alkalmazkodnak. Vagyis álarcot öltenek. A harcművészetükből csak annyit nyújtanak, amennyit a magyar diákok még lelkesen elfogadnak. Azon túl nem fognak lépni, mert nem a saját hazájukban vannak. A magyar diák pedig nem is fogadna el tőlük mást, mint ami a harcművészethez fűződő elképzeléseiben létezik. Az ilyen környezetben valóban nincs semmi értelme igazi harcművészetet tanítani. A ravaszabb mesterek ezért inkább azon fognak fáradozni, hogy az álmodozó emberek álmait valósítsák meg. Nem harcművészetet tanítanak, hanem valami olyat, amit elképzelnek erről az emberek. Ezzel ugyan valóban nem harcművészetet tanítanak, viszont megóvják magukat okosan a haragvó és hamar gyűlölni képes emberektől. Szeretni fogják őket, mert mindenkinek a kedvébe járnak. Nem a saját tudományukat és művészetüket adják, hanem amire abból a diákok kíváncsiak, és aminek örülnek nagyon. Akik nem akarnak haragot, ehhez alkalmazkodni fognak. Népszerű és kedvelt mester lesz mindegyikből Magyarországon. Az a ázsiai mester, aki viszont ragaszkodik harcművészetének eredetiéhez, annak tartózkodnia kell a nyilvánosságtól és csak a klubjában gyakorlókra kell figyeljen, akiknek nagyon óvatosan a valódi tudományát is átadhatja. Szűk csoportban megőrizheti eredeti általa ismert harcművészetét. De aki általános hírnevet akar magának, az ilyet nem tehet meg. Egy szűk csoport a mesterhez alkalmazkodik, de az országhoz és az abban uralkodó felfogási normákhoz a mesternek kell alkalmazkodnia.

Annak az ázsiai mesternek van könnyű dolga, aki küzdősportot megy külföldre tanítani. Hiszen a fizikai és technikai rutinokat, önzetlenül és probléma nélkül adhatja át a sportolóknak. Más nem kell nyújtania és ezért tisztelni fogják és felnéznek rá. A küzdősportok ezért minderősebbek és jobbak lesznek. A puszta technika mindig jobban fog érdekelni egy magyart, mint a harcművészet mélyebb tudománya.

Az emberek kívülről fűjják a budó törvényeit, de mivel ezek csak a csekély rendkívüliekhez szólnak és igen csak szigorúak, egy gyarló lélekre húzott testtel a törvények kijátszása és megsértése lesz a mindennapos. Mert egyszerűen a szigorú szabályok betartása nem fog menni akárkinek. Nem sikerült ez még Bruce Lee-nak, Oyamának, Funakoshinak, Seagalnak ... sem, hát akkor egy egyszerű kis budósnak hogyan is sikerülhetne?! Viszont ezt mindenki leplezni szeretné és igyekszik úgy viselkedni, mint aki nem csak tudja milyen egy jó budós, de maga be is tartja. Ezért nagy előszeretettel fog rászólni másokra amikor azok nem a könyvekbe fektetett jó budós idea elvének megfelelően mondanak vagy cselekszenek valamit. Hiszen már az is valami, hogy bíz ő elméletileg tudja milyen az a jó budós. Ezt ugye pedig meg kell mutatni és rá fog szólni mindenkire akiken észreveszi, hogy rosszul viselkednek ám, bizony. Saját hibáját pedig igyekszik eltusolni, nehogy már kiderüljön, hogy attól különbül tulajdonképpen ő sem képes a gyakorlatot megoldani. Ezért is láthatjuk gyakran azt, hogy veszekszenek a budósok a budósokkal. Szinte kivétel nélkül észreveszik egymásban a hibákat, miközben rendkívüli igyekezettel akarják igazolni, hogy bezzeg „én nem, mert a jó budósok közé tartozom”. Az álarc mögött mi lakozik, azt ugyanis senki sem szereti rákötni a másik orrára. Ezért lesz annyira fontos az álarc külső részét minél szebbre festeni. Elöl a budós maskara, amit a kedvenc ideák és azok bölcs mondásaiból varrtak össze úgy, hogy minél nagyobb felületen takarja a testet. Hátról pedig, amit kevesen láthatnak meg, az ember és az őt jellemző nagyra törő vágyai.

Angyalbőrbe bújt őrdögök...

A harcművészetben számtalan tisztázatlan dologgal találkozunk. Ezek között első helyen van az, ami minden küzdősportban is benne van, ezért ez a tisztázatlan kérdés nem választja szét a harcművészetet és a küzdősportot. Ez pedig a jellemfejlesztő hatás. Mesterek nem szokták részletezni ennek jelentését. Beérik az általános ismertetéssel, amit aztán a budókák felkapnak és szajkóznak, hogy a budó jellem fejlesztő sport, mit elsajátítva bölcs és jól viselkedő emberekké válnak. És mivel minden budós ugyanezt hajtogatja, végül kialakul egy olyan általános kép, hogy egy budós valóban bölcs és jó

ember. Legalább is ilyennek kell lennie. Aki nem viselkedik elég bölcsen és a már megalkotott képnek megfelelő jó viseletűen, azt megvetéssel nézik és legyen akárhány danos is az, nem fogják tisztelni. Erre ráfoghatjuk, hogy szerencsés dolog. Csakhogy ez egy félre értékelés, mely a jellemfejlesztés tisztázatlan részének eltakarásából fakad. Ezért az a fekete öves, aki nem akarja megélni azt, hogy a haladók tiszteletlenül viszonyuljanak hozzá, akkor magára kell erőltessen egy olyan arcot ami őt bölcsnek jónak mutatja előttük. Ugyanis a haladók szajkózzák ezt a jellemfejlesztő hatást legerősebben, mert a nagymesterek könyveiből kiolvassák. Így az ő szemükből a könyvekhez írtakhoz hasonló viselkedést mutató tanárt dicsérgetik, a valahogy nem jól viselkedőt kinevetik és nem fogadnak szót neki. Mondván, hogy egy igazi mester a könyvek szavai szerint, nem így viselkedik. A budó jellemfejlesztő hatásáról kialakult kép ezért nem csak félrevezeti a diákokat, de el nem fogadható, a budó szabályait valóban és durván sértő esetek történnek. Ugyanis a budó mindenekelőtt és elsőként a tiszteletet emeli ki és nem a jellemet. Nagyon egyszerű okból. A jellem ugyanis hosszú évek során alakul ki, a tiszteletadás pedig kötelező már az első naptól. És minél lejjebb van valaki a ranglétrán annál erősebben fog vonatkozni rá. Hiszen ha egy magas rangú mester tiszteletlenül és lenézően bánik egy diákkal, az bár nem szép dolog, mégis el kell tudni nézni felette. Egyszerűen megteheti. Viszont ha egy diák bánik egy mesterrel, vagy akárcsak egy magasabb rangúval hasonlóan, azt nem lehet és nem is szabad megbocsátani neki. Ez pedig annyit jelent, hogy a mestert csak a nagyobb mesterek ítélik el, a diáknak viszont már nem lehet ilyen joga. Egy 6 danos ugyanis akkor is 6 danos, ha az edzésen büfög és veri a diákokat. A magas rangot szerzett mester tudása semmivel sem lesz kevesebb attól, hogy nem mesébe illő a viselkedése. Viszont mikor egy diák akarja az ilyen mestert megítélni és azt ezért lehülyézi, a budóban létező legnagyobb vétket követi el. Két pontban is megsérti a budó szabályait. Egyikben a tiszteletlenségével és a másikban az uralkodó hierarchia semmibe vevésével. Így pedig inkább lesz jellemtelen a diák, mint az a büfögős mester. A mester azzal, hogy a 6 danig is elért nem jelenthet mást, mint hogy ő is volt diák. És csakis olyan diák lehetett, aki mélyen hajolt a magasabb rangúak előtt és ismerte a tiszteletet. Hogy 6 danos korára megcsapta az isteni lény érzésének szele, ez tulajdonképpen már csak ő rá tartozik. A diákok a budó szabályait akkor sem szeghetik meg. Nekik csak egyetlen választásuk lehet. Hogy ha nem tetszik, tovább állnak. Nagyon gyakori eset amikor az alacsonyabb rangúak kiröhögik és feleselnek a magasabb rangúakkal. Ez éppen azért fordul elő, mert a diákok ismereteiben szereplő öreg és bölcs mesteri képtől úgy látják, hogy ezek a magasabb rangúak előttük eltérnek. Olyan érzésük lesz, hogy akkor azokat nem is kell tisztelniük. A budó jellemfejlesztő hatásáról írt gyönyörű képek ezzel a diákokat szabályosan félre tudják vezetni. Rosszul képzelik el magukban, hogy ez valójában mit jelent. Látnak valamikor egy valóban bölcsen és okosan

viselkedő mestert, és onnantól már ahhoz fognak mérni mindent. Nagyon helytelenül.

Lássuk hát akkor mit is jelent a valóságban a budó jellemfejlesztése.

A budó jellemfejlesztő ereje nem másokra vonatkozik, mint a gyerekekre. A felnőttként budózni kezdőkre ugyanis vajmi kevés hatása lehet. Akik e jellemfejlesztő hatást megfogalmazták leginkább a gyerekekre gondoltak akkor. Amikor egy felnőtt veszi ezt a kezébe, félreállítja magában az órát és jellemtelenül kezd el viselkedni a szerinte jellemtelenül viselkedő tanárokkal. Amikor hozzánk látogat egy japán mester és azt látjuk rajta, amit a bölcsekről áradozó könyvekből is ismerhetünk, akkor egy olyan mestert láthattunk, akire nagy erővel hatott a budó jellemfejlesztő filozófiája. Csakhogy ha egy mester tényleg ilyen az egyben azt jelenti, hogy olyan mesterrel állunk szemben, aki már talán arra sem emlékszik hány éves volt amikor a budót elkezdte. A kicsi gyerekkorban kezdve nagy lesz a budó jellemhatása. Felnőtté válva benne, valóban képes bölccsé tenni az embert. Ezért láthatunk is nagyon sok bölcs japán mestert, akik pont beleillenek a mesterről alkotott képbe. Illetve ha pontosak akarunk lenni, akkor éppen ők azok, akik megalkották a bölcsesség példáját. Ami olyan erős hatást tesz mindenkire, hogy ezt követik a félreértések azok között, akiknek nem állt módjában kiskorukban kezdeni. Egy 18- 20 éves fiatal, aki ilyen korban kezd el, arra ugyanis nem fog a budó jellemfejlesztése hatást gyakorolni. Ugyanis már felnőtt és kialakult az őt jellemző jelleme. Mikor kialakult egy emberi jellem, azt még a budó sem lehet képes lecserélni. A felnőtt jellemét a gyerekkora alkotja. Így aki gyerekkorában már a dójóban csoszog, a budó légkörébe nő bele, nem is ismerhet mást, mint a budó adta jellemet és annak bölcsességeit. Idősödve benne magától értetődően bölcs mester lesz. Mivel nem ismert mást, nem is tudná elképzelni másképpen. Na, de mit csináljon az, aki már felnőtt és akkor jutott először dójó közelébe? Van mit tennie, de ő már csak ritka esetben juthat oda, ahol a bölcs mesterek vannak. Éppen azért mert már a jelleme kialakult a budó nélkül. A budó jellemfejlesztése számára egészen mást jelent. Hiszen az aki gyerekkorában csak az utcán lődörgött, csavargott, verekedett és rosszkodott, az felnőtté válva is megőrzi ezt a jellemet magában. A budó jellemekre vonatkozó része nem számára lett kitalálva, ezért érte nem sokat tehet. Amit adhat az nem más, mint az álarc. Mindenki megtanulhatja, hogy a gyakorlások közben hogyan öltsenek magukra álarcot az emberek, amely a budóra jellemző bölcs vonásokat hordja. Aki budót tanul, az a japán kultúrát ölti magára. Vagyis ha későn kezdte valaki a Budót, nem annak valós jellemfejlesztését kapja meg, hanem megtanulja a japánok álarc viselését. Ezzel eltakarhat mindent, ami igazi jellemét adja. Megszokja szépen, hogy ha nem akar túlságosan elütni a mesés példaképtől, ne mondja ki amit valójában gondol és ne mutassa ki igazi énjét.

Az álarcral eltakarhatja igazi érzéseit és akkor úgy tűnhet, mint egy bölcs mester. A budó ilyenkor tehát nem tehet mást, mint ráhúzza az idegenre a mindennapos japán felfogást és szokást. Ezzel pedig két énje lesz az embernek. Egy a sajátja, amit a gyerekkorától a budóig való jutásig élt meg, és egy amit magára öltött a budóban, hogy az első énjét azzal eltakarja. Hiszen legalább kifelé budósnak akar mutatkozni. Persze ilyenkor is szokott becsúszni egy kis hiba, mert sokan e másodiknak kapott énjükbe annyira bele szoktak merülni, olyan sokat foglalkoznak vele, hogy amit először csak azért gyakoroltak, hogy legalább kifelé mutatni tudjanak valamit, ami a budósokhoz illik, a végén elhiszik maguknak is. Belemerülnek hát abba, hogy magukról tényleg azt képzelik, bölcs budósokká lettek. 1 dant elérve már felülmúlhatatlanok is lesznek a bölcselkedésben, és tökéletesen utánozzák az álom jó mestert. Ez bizony csavar egyet a budó jellemfejlesztésének lényegén. Ez már olyanra sikerült álarc, amibe a tulajdonosa annyira beleszeret, hogy még otthon sem akarja levenni magáról. Pedig van neki saját arca is, mégis ez a másik fog tetszeni neki nagyon. Mi viszont tudjuk azt, hogy aki gyerek korban kezdte az nem hord álarcot, mert a budó az egész élete, ennél fogva számára a budós viselkedés és bölcsesség misem természetesebb. Mások pedig nem tesznek mást, mint szerepet játszanak. Olyan szerepet ami bölcs embernek látatja őket.

Viszont elég sokan vannak, akik nem csavarják ki a budó jellemfejlesztő szerepét. A dójóba lépve a tőlük telhetően budósnak megfelelően viselkednek, de mikor az edzéssel végeznek visszatérnek saját önmagukhoz. Tulajdonképpen ők azok, akik helyesen és jól értékelik a rájuk vonatkozó budó jellemfejlesztést. Mivel nem velük született tudomány a bölcsesség, csak egy ajándékba kapott és megszokott budó jelenség, tudják hát azt, hogy a dójóban kötelező jelleggel kell a kapott álarcot hordani, de hazatérve lehet pont olyan, mint amilyen gyerek volt, vagyis amilyen az igazi neveltetése. Ha az iskolában jó gyerek volt és jó tanuló, akkor otthon is biztosan olyan amikor vége az aikidó edzésnek. Ha pedig történetesen verekedő gyerek volt, akkor a karate edzés után éppen olyan lesz, mint amennyi abból benne maradt.

Megismerhettük a későn kezdők két általános típusát. Az egyikük szüntelen szerep játékos, aki legyen a dójóban vagy azon kívül, bárhol a bölcsen viselkedő, higgadt budóst alakítja. Találkozzon akárhol s akárkivel, mindig azt a bölcs és jó álarcot fogja mutatni, nem önmagát. Ez a típus tulajdonképpen nem tesz mást, mint igyekszik becsapni önmagát. A másik az, aki tökéletesen felismeri helyzetét, tudja hogy a budó számára mit jelent. Nem értékeli túl önmagát. Mindig a saját énjét adja, miközben azért megmutatja, hogy van neki álarca, ismeri a budót is. De még csak nem is keveri össze önmagát az elképzelésekben kialakult mesés bölcsekkel. Így tehát ha jól nevelt gyerekkora volt, akkor amúgy is úri módon fog viselkedni. Ha pedig ez a gyerekkor

balhész és vagány volt, akkor 6 danosan is káromkodni fog és köpködni. Mert a budó nem veheti el az embertől ami az övé, legfeljebb csak hozzátehet. Hogy a saját eredeti életében bőrdzsekis rocker, aki büfög és köpköd, vagy öltönyben járó úriember, a mester így is, úgy is mester. A tudásuk mindenben tökéletesen egyforma a budóban. Egy haladó pedig a hiányos és ferde ismeretei miatt e kettőt úgy értékeli, hogy az úriember jó mester, a köpködő pedig rossz mester, mert az álomképeik szerint ahogy az viselkedik, úgy nem tesz egy jó mester. Hogy nem születhetett bele mindenki a budóba, még nem is értik, mert nem ismerik a különbségeket és csak az ideális lebeg a szemhéjuk felett. A diákok csak akkor kezdik kapirgálni ezt, amikor már az ő derekukon is fekete öv lesz és aki gyerekkorában kezdte, annak minden természetes. Aki később, annak pedig választania kell az álarcba szeretés, vagy csak a karate ruhához mellékelten magával hordott álarc között.

A diákok aztán épp annyi gondot fognak okozni neki, mint amennyit annak idején maga is okozott.

Tisztelet

A harcművészetben legszigorúbban vett, ezért mindent megelőző helyet a tisztelet foglal el. A harcművészetben aki olyat emleget, amit egy magyar igencsak gyakran szokott hangoztatni, - aki nem érdemli a tiszteletet, az nem is kapja meg, stb. -és ezt a harcművészetbe is beviszi, az a tisztelet fogalmával egyáltalán nem lehet tisztában. A harcművészetben ugyanis a

tisztelet kötelező jellegű, így nem az egyén ítélheti meg, kit tisztel és kit nem. Vagy harcművészetet, budót csinál valaki és ránézve a tisztelet szabályai kötelezőek, vagy nem csinálja és eldöntheti ki az akit nem tisztel valamilyen számára nem tetsző viselkedésért. Aki viszont csinálja az nem dönt efelett, hanem szigorúan betartja. Nyugodtan mondhatjuk úgy is, ha tetszik neki, ha nem.

A tisztelet a fegyellemmel van párosítva. Tisztelet és fegyelem mindig kéz a kézben jár. Nem véletlen e párosítás, hiszen a budót akkor is csak emberek csinálják. Így bármennyire is kötelező a tisztelet, mindig lesz olyan, aki sehogyan sem akar elfogadni egy-egy számára valamiért egyáltalán nem szimpatikus magasabb rangút és ellenszenv érzése miatt semmilyen körülmények között nem lesz képes tisztelni azt. Ilyenkor a tiszteletet a fegyelem váltja fel. Ez annyit eredményez, hogy akármennyire utálja azt a magasabb rangút, annak akarata előtt akkor is meg kell hajoljon. A magasabb rangú, felettünk álló személy, akit akármennyire utálunk, akkor sem feleselhetünk és vitatkozhatunk vele. Akkor sem, ha az visszaél a rang adta hatalmával.

A budó ez irányú felépítése tökéletesen megfelel a hadseregével. Egymást és a felettünk állókat kötelező jelleggel tisztelni kell, de akinek ez nem megy, annak be kell tartania a fegyelmet. Aki ennek betartására nem képes, az kerülje el a harcművészeteket és keressen a küzdősportok között kifejezetten pusztán versenyre építő stílusokat. Ahol mellőzik a harcművészeti ismereteket és a budóban elmaradhatatlan hierarchiai szigort. Az ilyen stílusok nem sokat szoktak izgulni azon, hogy ki mennyire képes tisztelni másokat vagy mennyire fegyelmezett mert a lényeg, hogy győzzön a versenyen és akkor elnéznek neki mindent. A harcművészeti jellegű stílusoknál viszont ez teljességgel megengedhetetlen. Annál is inkább, mert a budó bármely ága a japán kultúra egy nagy szelete. Nem csak egyszerűen ütni és rúgni tanul meg az ember, hanem akaratlanul is japánt ismeri meg általa. Japánban pedig nem kell budósnak lennie senkinek ahhoz, hogy teljesen természetes legyen tisztelni az idősebbet és a magasabb rangban lévőket. Az egész társadalom olyan, hogy igyekeznek tisztelni egymást, minden körülmények között tisztelik az öregebbet, és ha nem is minden esetben tisztelik a magasabb rangban lévőket, azok akaratai előtt mégis meghajolnak. A japán társadalmi szokások lettek a budóba préselve. Még hozzá az eredetitől néhány fokkal szigorúbban véve azt. Mindez viszont teljesen feltud borulni a külföldiek kezében, főleg akkor amikor más-más stílust művelők találkoznak. Ennek okaként szokták a japán mesterek hangoztatni azt, hogy a külföldiek úgysem tanulhatják meg a budójukat. Ugyanis a japán budós minden helyzetben és körülmények között, akárhány stílusbeli is jöjjön össze, egyformán fogják betartani a tisztelet és fegyelem szabályait. Hiába is legyen más stílusú az a másik, ha

magasabb rangú, akkor az annak kijáró tisztelettel fognak hozzá viszonyulni. Külföldiek között pedig ez már aligha, vagy csak nagyon ritka esetben szokott sikerülni. Hiszen egy külföldi inkább csak a saját stílusára, szűkebb értelemben pedig csak a saját klubjára értékelve veszi többé-kevésbé komolyan. Így aztán a tisztelet betartását mindössze egyetlen klubon belül lehet megfelelően beleitatni a tanulók vérébe, és a fegyelmet is csak ezen belül lesznek képesek a tanárok betartatni.

Ahogy más stílust művelők találkoznak elfelejtik mindazt, amit saját klubjukban pedig természetesnek vesznek. Egymással inkább összevesznek.

Határvonal

Mi a harcművészet s mi a küzdősport?

Ezzel rendszerint a küzdősportot űzők nincsenek tisztában. Harcművészetnek szeretnek értékelni mindent amit ők csinálnak. Ez főként a küzdőértékük felülbecsüléséből fakad. A legtöbben túlértékelik tudásukat, amit az éppen elért fekete öv inkább tovább fokoz, mintsem a szemüket felnyissa. Amikor egy valamely küzdősportot művelő a stílusában magasabb szintet ér el, magát harcművésznek képzei el. Jól látható jelei ennek az önképzelésnek az amikor imádott és nagy harcművészek igéit kezdik hirdetni fennhangon. Beszédeikből nem hagyják ki elismert harcművészek idézeteit. Az ilyen emberek mikor tanárokká válnak, diákjaik lelkét is rendesen beoltják. Ami elsősorban azért okoz bajokat, mert a csenevész diákok ahogy belenőnek a tudás bölcsőjébe, különbnnek, másnak és jobbnak kezdik érezni magukat a nem küzdősportot művelőknél és egyáltalán a dőjón kívüli embertársaiknál. Úgy érzik, hogy ők valami rendkívülit csinálnak. Hogy mindez milyen viselkedéshez vezet, találkozhatunk vele szépszámmal. Megannyi bátor és legyőzhetetlen filmhős néz velünk farkasszemet az utcákon. Nem lesz már senki aki ezen oroszlánokat bármiről is meggyőzze. Nincs is sok értelme. Összetűzni velük végképpen nincs értelme. Ahol nem elég képzett tanár oktat, ott bizony a bösz oroszlánok képzése folyhat csak, hiszen az edzéseken sportot tanulnak –sportolnak-, s mindeközben Yoshitsunékat, Ueshibákat, Bruce Leekat és Funakoshikat magolnak. Ami önmagában nem jelenthetne semmi rosszat, csak hát a magukat kiemelni akarók az edzést és a bölcselkedést összefonják annyira, hogy a diákok képtelenné válnak a határvonal meghúzására. Magukra veszik egyben az egészet. Mikor pedig ezek a diákok stílusaikban nagyra nőnek, akaratlanul is elhomályosítják a különbségeket. Nem sportolók, hanem harcművészek, hiszen ismerik ők Bruce Leet és Funakoshit. Ebből adódóan pedig sértve is érzik magukat amikor valahol nem a harcművészetbe sorolják őket. A sértettség oka, hogy önmagukban a harcművészetet valami feljebbvalónak képzelik, a küzdősportot, a sportot pedig az alatti, lejjebbvaló dolognak. Alul pedig nem szeretnek, feljebb akarnak lenni. Ezért mindig is igyekezni fognak stílusaikat és abban szerzett tudásukat harcművészetté vegyíteni. Náluk aki kung-fu vagy karate ruhába bújik azonnal harcművésszé válik, csak meg kell vegye Bruce Lee és Funakoshi könyveit. E káros folyamatból, mivel megállíthatatlan, csak azok a jól képzett mesterek képesek kilépni, akik szakítani tudnak stílusaikkal. Ezek a mesterek újra tisztára tudják mosni a különbségeket. Sportot tanítanak, tisztán sportot és mellékesen valami pluszként bemutatják a nagy harcművészeket. A diákjaik pedig mivel élesen elhatárolva kapják meg a tényeket, tudják magukról, hogy sportolók, akik hallottak már mesterüktől Bruce Leeról és Funakoshiról. Büszkéek lesznek arra, hogy ők sportolók, akik nem a harcművészek babérajaira vágyanak, hanem a sportban elfogadható jó eredményekre. Mindez

megint csak addig tart, amíg nem jönnek olyan diákok, akik önképző körökben különbnek és másnak nem kezdik nagy igyekezettel festeni magukat, amit a feljebbvalóság látszatához a harcművészet szóban találnak. Ez a kör örökké folytatódó és a stílusukat legjobban ismerők megint csak kiválásra kényszerülnek, hogy megőrizhessék a tisztaságot. Harcművészeti szemből nézve egy kissé furcsa látvány a küzdősportokat túl misztikált feljebbvalóságra való kreálás láza, hiszen ők nem látnak a harcművészet és a küzdősport között rangsort, ami ezt vagy azt különbé tenné a másiktól. A harcművészek ugyanis nem látnak semmi sportot abban amit csinálnak. Már csak ennyiből is jól láthatónak kellene lenni a különbségnek. A harcművészetet gyakorlók jól látják azt, amit a küzdősportokat művelők között csak kevesen. A harcművészet nem sport, a küzdősportok viszont szeretik magukat más tollával ékesíteni, mintha harcművészeti értekei lennének annak amit csinálnak. Ettől lesznek a hozzáértők szemében nagyon viccesek. Pedig semmivel sem rosszabb küzdősportot művelni, mint harcművészetet. A küzdősportban nagyszerű és kiemelkedő személyek így is csodálatosak. Elismert sportolók. És elismert sportolóknak ugyan miért kell magukat a harcművészet bonyolult logikájából gyúrt sötét krémmel kengetni? Ugyan mi szükség lenne rá, ha nem éreznék úgy, hogy sportolókként valahogy alsóbbrendűek. Azok a sportolók viszont, akik a misztikákkal agyonpréselt maszlagot letudják vetni az arcukról, azokon mint láthattuk már sokszor ... önmagukban is fantasztikusak. Nincs szükségük harcművészettel kent külön dumára, egyszerűen szeretik amit csinálnak. Szeretik mert sportolni szeretnek, a küzdősport sportértékéért lelkesednek.

Harcművész és küzdősportot űző olyan, mint harcos és fegyverhordozója. A küzdősport művelő állandó kisebbségi komplexusban szenved, mert maga felett és különbnek érzi a harcművészeket. Ezt a komplexust pedig azzal igyekszik legyőzni, hogy indítékot és magyarázatot keres, hogy ő ért ám a stílusán kívül még sok egyébhez is, ami szerinte feljebb emeli. De mindenképpen azért képeszt, hogy a harcművésszel egyenrangúnak mutassa és képzelje magát. Amikor a sportoló nem talál olyan indítékot ami feljebb emelné, akkor harcművésznek kezdi hazudni magát. Ami felesleges kapálódzás, mert azt egy harcművész is tudja, hogy egy jó budó művelő, akármennyire is sport jellegű stílusban is legyen, sokszor többet tud érni a harcművésztől. Egyszóval nem a harcművész vagy nem harcművész az ami különbé teszi az egyik embert a másiktól, hanem a hozzáértés ahhoz amit csinál. Így az emberek tulajdonképpen nem jobbak vagy különbek egymástól, hanem más-más úton járók, akik mind valami máshoz értenek. Mindnyájuk szakértelmére szükség

van együtt és külön-külön is. A komplexusban szenvedők viselkedései ezért mindig mókások lesznek, mert rajtuk kívül mindenki más látja, hogy felesleges. Nehéz is érteni, hogy minek. A küzdősportot művelők harcművészettel való önkenegetése ilyen mókás paródia. Hogy valaki a küzdősport stílusában nevet szerezhet magának és elismert sportoló lehet, ... és ennyivel nem éri be?! Ugye, hogy ezen nevetni kell?

Akik ismerik a határvonalat, azok tudják hova valóak és örülnek annak ahol vannak, legyen a vonal bármely oldalán. A harcművészek oldalán gyakorlók tudják és ismerik értékeiket, a küzdősport művelők pedig a másik oldalon élvezik a sport adta örömeket és élményeket. A küzdősporttal foglalkozóknak ez az öröm akkor lesz igazán felhőtlen, ha a stílusban amit művelnek, az egészséges mozgást, remek kikapcsolódást, a társakat s barátokat, a versenyekre való készülés módjait, annak lehetőségeit keresik. És nem mást. Nem valami misztikust, nem valami földtől elrugaszkodót. Csak azt kell tenni ami a küzdősportot sporttá teszi, mert nem véletlenül van a küzdő után sport téve és nem művészet. Aki e kettő között nem lát vagy nem akarja, hogy lássanak különbséget, azt el kell kerülni, mert kisebbségi komplexusban szenved. Azt pedig tudjuk, hogy milyen bajok forrása lehet. Aki elakarja kerülni az olyan gondokat, hogy majommá váljon egy ilyen tanár állatkertjében és inkább mégiscsak profi szeretne lenni, az maradjon a saját térfelén és azon belül igyekezzon. A neves harcművészek bölcs mondásait és filozófiáit hagyja arra, akit komolyan érint és be is tudja tartani azt. Magának ez csak plusz ismeret, ami valamikor és valahol hasznos lehet. De beléjük szeretni és utánózni már veszélyes lehet.

Az már ugyanis a másik oldal és az ott állókhoz szólnak. Ne vegye túlságosan a szívére és ne irigyelje tőlük azt. A mindent ismerni, a mindent tudni akaró nem juthat el a profi szintre semmiben.

Egy olyan mondás tartja, hogy aki a shótókánt nem ismeri, az a karatét sem ismerheti. És valljuk be van benne valami. Persze itt a karate küzdősport jellegű stílusait és irányzatait kell érteni. Gondolom ezen felháborodnak azok, akik valamely karate stílust csinálnak és az éppen nem shótókán. Higgyék el nincs sok értelme, mivel ezzel a mondással őket senki sem akarta bántani. Hiszen csak olyan mondás ez, mintha valahol a magyar történelemre mondanák azt, hogy aki István király korszakát nem ismeri, a magyarokat sem ismerheti. Felháborodhatnak ezen azon külföldiek, akik úgy vélik ennek ismerete nélkül is ismernek bennünket, de mi magyarok mégis helyeselni tudnánk csak István királyt. A shótókán a karate történelme. Még hozzá a tömegméretű hódítás ma is élő őse, mely az idővel már ugyan jócskán lemaradt, de aki nem egy stílust

akar csak ismerni, hanem a karatéra lesz kíváncsi, annak a shótókan karatéba is bele kell kóstolnia. Különben a karate lényegét kihagyja.

Hogy hol az a bűvös határ a harcművészet és a küzdősport között, azt mindjárt megnézhetjük az erre legjobban rámutató shótókanból kiindulva. Ebben a stílusban közismert, hogy minden formagyakorlata és a bázisgyakorlatai nagyobb része is védéssel kezdődnek. Azok a stílusok melyek hasonlóan jártak el akkor s ma is, ezzel azt kívánták kifejezni, hogy stílusuk nem támadó jellegű. Ezzel el is határolták magukat a harcművésztől. Hiszen melyik harcművész ne vallaná, hogy a támadószellemmel rendelkezők esélyei a nagyobbak. Nem egy küzdősportot alapító harcművésztől olvashattuk már, hogy "aki támad az győz" elvet vallják. Funakoshi is hozzátette már ehhez a "százszor támadsz, százszor győzől" gondolatát. Ami érthető, hiszen ezen mesterek önmagukban mégsem lehettek képesek teljesen elrugaskodni valós harcművészeti ismereteiktől. Önmagukat nem kellett becsapniuk, maguknak nem kellett sportot űzniük.

A shótókan sportküzdelseit az jellemzi, hogy hosszú, mély állásba nyúlnak amikor szintén hosszan és egyenesen az ellenfél hasa felé ütnek. A hosszú mozdulatokra főként azért lett szükség, hogy az a bírák szemében jól látható és pontozható legyen. Egy harcművészetet gyakorlóról pedig tudjuk, hogy még álmában sem próbálná meg. Ekkorát egy harcművész egyszerűen nem kockáztathat.

Az ütés elég ha az ellenfél hasát éppen eléri. Komolyabban megütni már nem kell. Ha elérte az ellenfelet, akkor már pontoznak. Amire egy harcművész álmából is felriadna. Hiszen a hideg is kirázná az ilyen álmotól. És abban is biztosak lehetünk, hogy Funakoshi maga sohasem gyakorolhatta az elérni is elég lehet versengéseket. Viszont tudta a harcművész, hogy kiknek csinál küzdősportot. Az éppen hozzájuk illőt formálta ki, a lehető legegyszerűbb elemekből. Ugye, hogy e stílus a harcművészet és a küzdősport között milyen éles határt szab? Mennyire jól érzékelhetően megmutatja? A tradicionális karate stílusok ezért lesznek még sokáig életképesek. Azért mert a határvonal bennük minden diák számára külön magyarázkodás nélkül is észrevehető. Nehéz lesz ámítani őket. Körbe is röhögnék azt, aki arról beszélne másoknak, hogy ő harcművészetet tanul egy shótókan klubban. Hiszen könnyen kivehető, hogy mennyire igyekeztek a tradicionális karate sport alapítói még annak gyanúját is elkerülni, hogy tanulóikra a harcművész jelzők illhessenek. Ettől egyáltalán nem lesz értéktelen vacak. Általuk lesz érthető a határvonal. És aki ezt látni, megismerni akarja az valamely tradicionális stílusnál fog kikötni, melyek a shótókánhoz külsőre hasonlítanak. Innen lesz könnyű aztán a folytatás. E nélkül viszont érthetlenné és összemosódottakká válnak a dolgok. Láthatatlanná válnak a határvonalak. Amivel könnyű lehet visszaélni azoknak, akik ilyen-olyan maguk alkotta stílusban harcművészetet hirdetve oktatnak

különböző küzdősportokat. Amíg a shótókan és remekül kidolgozott társai léteznek, addig csak a buta és vak embereket lehet a harcművészet jól hangzó maszlagjaival etetni. Aki nem figyelt arra, hogy milyen klubba iratkozott be, az nagy harcművésznek fogja látni oktatóját, és magát is a harcművészet tanulójának képzei. Ami elképesztő félreértésekhez vezet, hisz a küzdősportot művelők és harcművészetet gyakorlók között a pusztta megjelenésben is látható a különbség, amit tovább választ egymástól a gondolkodásmód.

A küzdősportok egyik büszkesége, hogy szerény, jól nevelt, tehát ahogy ők szokták hangoztatni, úriembereket adnak a világnak. Míg a harcművészetet gyakorlók épp ezt nem tudnák elképzelni magukról. A harcművészet ugyanis egyáltalán nem a szerény és jól nevelt, tehát nem az úriembereknek való. Ennélfogva a küzdősport alkati, míg a harcművészet lelki kérdés. A küzdősport az ahol a fiatalok kiadhatják energiájukat s erejüket abban levezethetik. Ami után az utcára kilépve, ahogy haladnak előre az edzésben, fokozatosan lecsillapodnak és arcukon több kedvesség jelenik meg. A harcművészet tanulóin viszont ilyen változás nem figyelhető meg. Több éves gyakorlás után is arcuk éppen olyan, mint az első nap amikor az edzőterembe beléptek. Ami természetes, hiszen a küzdősportokkal ellentétben, itt a mestereknek nem dolga a jellemek átalakítása. Ki milyen jellemet visel az életben, azt fogja viselni a harcművészetben. Ennek megváltoztatásán egyetlen mester sem fáradozik. Amit ők tehetnek, hogy a harcművészetbe nem illőket a dójójukba nem engedik be. A diákokat megválogatják, ami annyit jelent, hogy csak olyanokat engednek be magukhoz, akik engedik is magukat tanítani. A harcművészeti dójókat nyugodtan nevezhetjük amolyan ember összeszerelő műhelyeknek is.

Egy liftbe mikor beszáll két ember, az egyikük valamilyen küzdősport magas szintű képviselője, a másikuk harcművész. Mindketten egyazon cél érdekében indulnak el, s mivel először találkoznak nem ismerhetik egymást. A küzdősport művelő lévén, hogy úri ember, kedvesen előre engedi a másikat. Teszi ezt azért is mert az illetőn látja, hogy egy kis dagadt, kinek egyik szeme ráadásul üvegből van. E közben nem gondol semmi rosszra, hiszen egy küzdősportot művelőnek ez a viselkedés a természetes. A harcművész szintén ezt teszi. Kedvesen a másikat maga elé engedi. Csak ha többszöri próbálkozással sem tud kibújni az előzékenység alól, akkor lép elsőnek a liftbe. Máskülönbén mindent elkövet, hogy ő legyen az előzékenységben az erősebb. Teszi ezt azért, mert neki meg az lesz természetes amit a harcművészeti gyakorlások során megszokott. Vagyis nem teszi ki magát a védtelen helyzeteknek. Ami nem csak a dójóban történő gyakorlások során szokás, hanem onnan kilépve is. Ez ivódik a vérebe. A liftbe először beszálló pedig a belépés pillanatában kiszolgáltatott minden támadással

szemben. Ezért a harcművésznak az lesz a magától értetődő, hogy az ilyen helyzetet átengedi inkább másnak. Neki biztonságosabb belépni másodiknak. Így láthatjuk mindjárt azt, hogy a küzdősportot űző valóban kedvességből engedi maga elé a másikat. Egyszerűen csak udvarias. Míg a harcművész egyáltalán nem ismeri mi az a kedvesség. Véletlenül sem udvariasságból lesz előzékeny. Egyszerűen neki így a nyugodtabb.

Egy küzdősport mester és egy harcművész a liftben. Azért mennek, hogy kettőjük közül válasszák ki a rátermetebbet. A lift ajtaja mikor kinyílik egészen biztos, hogy csak egy ember fog kilépni. És ez nem lehet más, mint a harcművész. Az úriember, küzdősport mester a liftben marad. Nem történhet ez másképp sehol, ahol küzdősport művelő és harcművész között kell dönten. Minden hasonló helyzetben, ahol ezek ketten vannak. Együtt indulnak el, de a célba csak egyikük érhet. Hogy melyikük, az nem lehet kétséges.

A karaténak számtalan olyan ága van, melyben törést nem gyakorolnak. Nem véletlen, mert ez a másik olyan dolog, ami erősen kifejezi, hogy ott sportot gyakorolnak. Az edzések így a sport szellemének megfelelően zajlanak. Ami többnyire bázis és formagyakorlatok, valamint páros küzdelmek. Egy harcművész az ilyen kedvesnek és aranyosnak látja, amit a gyerekeknek találtak ki azért, hogy ne érje őket baleset. Harcművészeti szemből pedig, karate melyben a törést mellőzik olyan, mint a futballmérkőzés labda nélkül. Elég nehéz elképzelni, vajon hogyan gyakorolhat egy focista labda nélkül. Így pedig ahol karate stílust akarnak csinálni, még ha sportnak szánják is, de szeretnék hogy legalább egy kis részben harcművészeti jelleget is őrizzen, akkor az nem a technikák másságán mutatkozik meg, hanem a törések bevezetésén, annak hozzáadásával. Mikor egy karate ág sportolókat nevel és a törést is fontosnak tartja, az különbözteti meg a tisztán harcművészeti jellegű karate stílusoktól, hogy a törést is lesportosítja. Ami nem azt jelenti, hogy akkor az egyszerűbb vagy könnyebb, hanem azt, hogy a harcművészek által gyakoroltaktól eltérnek. A küzdősportokban a törés kifejezetten a tárgyakra vonatkozik. Az eltörendő téglára vagy deszkára figyel a sportoló és nem másra. Amikor eltud törni tíz téglát, az emberek megtapsolják és ezzel véget is ér a tudománya. Ennél nagyobb tetteket nem kell végrehajtania. Az eléje rakott tárgyakat kell csak széttörnie és nem is lát azokban mást, mint egyszerű tárgyakat. A harcművészetben ezzel ellentétben pedig a törésben nem tárgyakat látnak, hanem emberi testrészeket, melyek törését a tárgyakon könnyebb begyakorolni, mint mondjuk az edzőtársakon. A tárgy jelentősége erősen megváltozik, hiszen nem a törés örömeért gyakorolnak, hanem pontosan tudják és bele is képzelik egy valós küzdelemben, vagy csak úgy egyszerűen melyik törési gyakorlat, milyen testrészre illik s ezen testrészek sikeres töréséhez szükséges a gyakorlás. A tárgyakat ennek megfelelően helyezik el.

A törési felületek a következők lesznek:

-Fejtető, tarkó és torok, kulcs-csontok, kar, bordák, gerinc, térd és a sípcsont.

A törési gyakorlatok ezekre a felületekre koncentrálnak. Azok a küzdősportok melyekben a tárgyak törése is be van vezetve a félreértésekből adódóan sokkal erősebb szokott lenni a "harcművész vagyok ám!" beképzeltség. Hogy mennyire különlegesek és jó harcművészek, azt a tárgyak törésének bemutatásával szeretik a leginkább előadni. A cserepek és deszkák száma pedig ehhez mérten növekszik. A legtöbbet és leglátványosabb törést végrehajtóból lesz a nagy ember. Ez a nagy ember, mivel csak kevesen tudják utána csinálni, az igaz harcművész arcát veszi fel és magát innentől már valóban annak is képzelet. Elégé furcsa egy beállítottság ez, de ezzel mindenképpen számolni kell ott, ahol a tárgyak törése a küzdősport elemi része. A harcművészek érzéseiből ugyanis a törés gyakorlások által kaptak egy keveset. Ezt a keveset aztán a határvonalakat nem ismerők felerősítik a mellükben és már meg is haragszanak, ha valaki nem a harcművészekhez illően bánik velük, és őket e nagy tudásuk után is csak egyszerűen jó sportolóknak nevezi. A harcművészetet ismerők pedig tudják azt, hogy ezen kár megsértődni, hiszen a törésben bemutatott tudásuk így is rendkívül kimagaslóak.

Sőt, sok esetben a harcművészetet gyakorlókat is felülmúlóak. Nekik büszkének kellene lenniük ezekre a nagy teljesítményekre. A harcművészet gyakorlói ugyanis csak elvétve gyakorolják a minél többet és minél látványosabb töréseket. Lévé, hogy nem valami parádés bemutatókra készülnek. Nekik a tárgyak törése nem valami rendkívüli dolgot jelent, hanem teljesen hétköznapi módon fogják fel. Ez mellett a mennyiség helyet inkább a minőségre mennek. Ami azt jelenti, hogy beérik annyi téglával, ami pontosan helyettesíti az emberi csontokat. Hogy erre a célra mennyi téglaszilárdsága kell, könnyű elképzelni. A minél többet eltörni egyáltalán nem lesz fontosabb. Ezt átengedik a küzdősport művelőknek, akikhez a legjobban illik az. Maguk pedig maradnak annál az egy-kettőnél, amit viszont nem hagynának ki egyetlen edzésből sem.

Hogy még inkább érezhető legyen a felfogásbeli különbség. Példának beszúrom, hogy abban a dőjóban melyben magam is gyakoroltam itt Japánban, miképpen is folyt ez.

A bázisgyakorlatokat mindenkor a törés követte. Ami fizikailag egyáltalán nem megerőltető és még csak attól sem kellett tartani, hogy valakinek a

gyakorlás közben megsérül a keze. Mivel nem erőbemutatás, hanem szellemi felkészülés folyt, a téglák mennyiségének egyáltalán nem volt jelentősége. Így pedig elég volt egyetlen téglát is eltörni, de azt olyan természetességgel, mintha vizet inná az ember. A természetességen volt hát a hangsúly, hogy egy téglá annyira normál és végtelenül egyszerű feladat, hogy arra már nem készül külön az ember. Nem kellett a téglá felett megállni, koncentrálni, légzés és kiáé, mert akinek ez a végtelenül egyszerű dolog is olyan gondot tud okozni, hogy neki arra külön koncentrálni és előkészülni is kell, az a harcművészet kezdője lehet csak. Más ezt menetközben, vagy éppen futtában is elvégzi, mert annyira mindennapos dolog ez már neki, hogy legtöbbször a téglára már oda sem figyel. Amikor a törési gyakorlatok odáig értek, hogy az előtt az egyetlen téglá előtt már megkellett állni s a törési feladatra erősen koncentrálni, akkor annak ellenére, hogy nem tíz téglát kellett eltörni, mégis rendkívül megerőltetőkké váltak. Nem fizikailag, hanem még mindig szellemileg. A téglák száma ugyanis egyáltalán nem változott az egyre keményebb és egyre nehezedő feladatok közben sem.

Hogy is nézett ki ez?

A hosszában felállított két tartótéglára keresztbe fektettek egyet. A technika és a koncentráció akkor lett eredményes, ha a törés végrehajtásakor a tartó téglák is eltörtek. A legapróbb hibát is e törési technika azonnal kimutatta, hiszen aki nem volt képes a megfelelő koncentrálásra, annál a tartó téglá éppen csak félredőlve és épségben maradva hevert előtte. A mester pedig ezt vette észre és ennek megfelelően tanította, hogy a koncentráció mi fán terem. Kezdeknek ugyanis ez még egy nehéz és lehetetlen feladat. Ez esetben tehát a törésre, a tárgyra pusztán csak azért volt szükség, hogy a koncentráció képességet növelje. A törésnek ez az elsődleges feladata s nem az, hogy a mennyiségre törekedjen. Persze ez nem jelenti azt, hogy ha valaki harcművészeti stílust művel, akkor soha ki nem próbálja az öt téglát és húsz cserepet. Arról van szó, hogy az pusztán egyfajta erőfitogtatásnak számít, ami nem illik bele a többekkel együtt végzendő edzésekbe. Ugyanis a harcművészetben senkit sem arra tanítanak, hogy fitogtassa és mutogassa a tudását bárhol is. Az edzésen tehát nem adnak módot erre senkinek. Aki arra kíváncsi, hogy hány darab cserepet tud eltörni egyetlen csapással, az gyakorolja otthon, ahol senki sem látja. Ez már mindenkinek magánügye, amihez nincs mester aki tanítson. Mivel a mennyiségre való törekvés pusztán erőpróba, érthető is lesz, hogy egy harcművész mester ilyen jellegű oktatásra nem vállalkozik. De nem is tiltja. Ezért aki ilyet is kiakar próbálni, az odahaza bátran teheti. Annak ez egy jó szórakozás, hiszen a mennyiségre való törekvés egyértelműen magáért a törés élvezetéért történik. És ezt nem csak a küzdősportban levők, de a harcművészetet gyakorlók is kedvelhetik.

A határvonal elmosásában persze maguk a harcművészek is ludasak, nem csak a túlbuzgó küzdősport oktatók. Csak míg a küzdősport oktatók az önmaguk és stílusuk kiemelése, annak nagyszerűvé mímelése végett teszik, addig a harcművészek azzal járulnak hozzá, hogy mindezt mosolyogva és elnézően nézik. Sőt, sok esetben még bólogatnak is hozzá, mert a küzdősportot űzőkkel ismét csak ellentétben nekik nem arra van szükségük, hogy valahol is kiemelve legyenek, hanem hogy a különböző küzdősport stílusokba őket befogadják. Márpedig ha beszélnek róluk ilyen klubokban és elméleti tanításaikat is ott magolják, akkor a befogadás ténye megtörtént. Minderre azért van szükség mert a klubok társaságot, csoportot jelentenek. A harcművész pedig mint tudjuk már, egyedül járó magányos lény ezen a földön. Így alakul ki a csapatban legelésző bárányok és az őket szemmel tartó magányos farkas természetes szükségletre épülő kapcsolata. Ezzel pedig tulajdonképpen minden valamely küzdősportot átadó klub olyan lesz, mint a tanára. Ha a tanár túlságosan bele van szerelve valamely neves harcművészbbe, akkor annak dicséretét és nagy szavait nem fogja kihagyni a tanításaiból sem. Ezzel emeli ki magát és stílusát a birka tanítványok szemében, akik eszerint lesznek maguk is lelkesek érte és az áhított harcművészetért, ami valójában számukra nem létezik, pusztán szavakban és a nagyravágyó gondolataikban. Diákok lévén pedig nem tudhatják még, hogy nem abból lesz a harcművész, aki a harcművészetről legtöbbet tud beszélni, hanem abból, aki annak megfelelően tud élni. Így azt sem tudhatják még felfogni, hogy a harcművészet azért mégis csak több kell legyen, mint heti két edzés. Viszont őket nincs miért bántani, mert a diákok beállítottsága, egyedül a tanár felelőssége. Ha a saját arcára akarja formálni a diákokat, azzal hogy azok hisznek benne, könnyedén meg is tudja tenni. A klubon belüli életet egymaga tartja a kezében. Amikor a tanár misztikában élő és mániákusan a harcművészetért lelkesedő, akkor a diákok is mániákus harcművész apródok lesznek. Ott ahol tulajdonképpen sportot oktatnak ez elég veszélyes, de beleszólni mégsem tud senki sem. Akinek ilyen tanár jutott, az ahhoz hasonlóvá lesz és kész. Nem tehet ellene semmit sem, de mikor tehetne, már mindegy. Az a helyzet, hogy minden tanár a maga klubjának a tulajdonosa, így a belépő diák az, akinek kellene némi elméleti ismerettel rendelkeznie mielőtt választana, mert úgy tudna elsőre a neki leginkább megfelelőbe jelentkezni. Akik pedig teljesen tudatlanul lépnek be egy klubba, azok jóval később jöhetnek csak rá arra, hogy hozzájuk stimmelt-e, vagy egy nagy csalódást jelentett. Ami késő bánat, de már mit tehet?! Ott viszont ahol a tanár pusztán a stílusáért lelkes és a küzdősportban számára a sport a lényeges, ott nem csak szintisztán jó oktatás folyik, de onnan kerülnek ki a legképzettebb és ezzel együtt a legjobb versenyzők is. Jók lesznek, mert nem filozofálják agyon a dolgokat. Nem egy régmúlt harcművész bölcs szava a követendő példa, hanem a tanár vagy egy a stílusban nevet szerzett versenyző. Ezekben a klubokban egészséges küzdősport oktatás folyik, ahol a leggyengébb

diák is nagyszerű ember. Mert ember marad, álmodozó hős helyett. Ezért kell mindenkinek jól ismernie azt, hogy melyik oldalon van és csak azzal törődni komolyan ami rá tartozik, amilyen a stílusa. Ezen kívül minden más is érdekes lehet, de nem annyira, hogy azokból bármit is magára vegyen. Ez a szabály kell érvényesülni nem csak a harcművészet és küzdősport között, de küzdősport és küzdősport között is. Ami annyit jelent, hogy aki shótókan karatét művel és a sport mellett kíváncsi a harcművészet némi elméleti ismeretére is, ezt az ismeretet keresse Funakoshinál és annak könyveiben. Neki ennek a harcművésznek a bölcsességeit jobban illik követnie. Amit egy shótókános kereshet harcművészet szó alatt, azt nem Ueshibánál fogja megtalálni. Ahogy az Aikidósok is rendszeren betévedhetnek az erdőbe, ha Oyama Masutatsu harcművészetről vallott felfogását magolgatnák Ueshiba helyett. Mivel minden harcművész a maga útját járja, így a harcművészetről kialakított kép is egyedi. Amelyik nem illik a gyakorolt stílushoz, azt nem kell annyira komolyan venni. Csupán alvás előtti kellemes pillanat, amiből egyetlen következtetést lehet levonni, - Lám ilyen harcművészeti filozófiára épül, illetve ilyenből alakult ki az a sport amit shótókánnak, kyokushinnak, stb.-nek hívnak. Aztán szépen ellehet aludni és a holnapi aikidó edzésre készülve álmodni a saját bölcs mesterhez igazodva. Így járhat tévedhetetlenül egyenes úton valaki. A maga oldalán.

Azért ne higgyük, hogy csak a küzdősportban lépnek fel félreértések. A harcművészet oldalán levők is nem kevés esetben eltévednek. A küzdők ugyanis éppen úgy félreértékelik a tényeket, mint a küzdősportban levők. Ugyanis úgy képzelik, hogy aki harcművészeti stílust csinál, abból harcművész lesz. Ami csak kevesek számára lehet igaz, mivel harcművészetet tanulni annyit jelent, hogy kifejezetten önvédelemre és emberölésre készül fel. De, hogy erre minden harcművészetet gyakorló képes is lesz, az korántsem olyan biztos. Ezért harcművésszé válni csak az lehet képes, aki meg is tudja védeni magát és ha kell az ember öléstől sem riad meg. Tehát itt nem a technika, hanem a lelkiállapot a mérvadó, amit a gyakorlók néhány százaléka képes csak elérni. Ezekből lesznek a Funakoshik és Oyamák. A többiek pedig azok akik legyenek akárhány danosak is, a harcművészet zsoldosai. Ők őrzik a már kialakult harcművészeti stílusokat, mint rangidősek a stílus jogos fenntartói és népszerűsítői. Vagy csak egyszerűen a saját volt nagymesterük filozófiájának és tanításainak továbbadásával foglalkoznak, amihez saját önálló klubokat nyitnak és maguk nevében alapítanak új stílusokat. Ahogy a küzdősportban sem lesz mindenki versenyző, úgy a harcművészetben sem mindenki annak művésze. Viszont egyik sem zárja ki a kedvtelésből gyakorlókat. Ahogy lehet a szabadidőhöz igazítva és abba beleiktatva

küzdősporttal foglalkozni, éppen úgy lehet a szűkös szabadórákhoz mérten harcművészettel foglalkozni. Ebben a kérdésben viszont megint csak a küzdősportokat művelők hibáznak leginkább, ugyanis náluk alakul ki egyfajta egységes kép a harcművészetről, amik nem csak rendkívül hiányosak, de hihetetlenül félremagyarázottak. Mivel nem ismerhetik a harcművészet belső dolgait, náluk a harcművészet Bruce Leekat, Ueshibákat és Óyamákat jelent. Ami mondjuk természetes, hiszen csak ezen közismert és híressé vált harcművészek életét valamint filozófiáit ismerhetik, ami bennük olyan benyomást tehet, hogy ez az egész, általában ők a harcművészet megmutatói. Nem tudhatják azt, hogy ők is a harcművészet átfoghatatlan hatalmas tengerének csupán egy-egy hullámai. És hogy a tenger felszínén minden hullám egyforma legyen, azt a harcművészetet gyakorlók elképzelhetetlennek tartják, míg a küzdősport művelők valamennyi hullámból egyformát csinálnak. Ugyanis aki nem harcművészeti stílussal foglalkozik, az az erdőben nem lát mást, mint pusztán fákat, a fa az fa lesz a szemében, mint ahogy a hullám az hullám és kész. Hogy azok között milyen nagy különbség lehet, az egy küzdősportot művelőnek már nem lehet érdekes. Így számukra a harcművészet az harcművészet lesz, stílusok, mesterek és különbségek nélkül. Azt hiszik, hogy a harcművészet az egységes egész, méghozzá az az egész, amit ők a bölcsek könyvéből megismerhettek. Ezért egy harcművész az olyan ember .., s fel sem villan bennük, hogy eközben mekkorát tévednek. Ugyanis amit ők ismernek az, az a mester és annak harcművészeti gondolatai, melynek könyvét éppen olvashatják.

Pedig nem nehéz kitalálni, ahogy egy fecske nem csinálhat nyarat, úgy egy harcművész, még ha még egyszer annyira híres is, nem csinálhat a harcművészet egészére érvényes filozófiákat és szabályokat. Pusztán önmagát és saját gondolatát tükrözheti.

Lankadó kedv

Eléggyé gyakori jelenség a kedv vesztettség. Amikor beáll valaki egy küzdősport klubba magától értetődően óriási lelkesedéssel merül bele a gyakorlásokba. A lelkesedés is úgy növekszik, ahogy az ügyesség. Az elragadtatást az övszínnek megszerzése is tetézi. Csakhogy elmúlik egyszer az az idő amikor kezdőnek neveznek valakit. Idővel és megfelelő szorgalommal haladó lesz mindenki. Csakhogy haladónak lenni azt is jelenti, hogy beleszokni az edzésekbe, a stílusba. Monotonná kezdenek válni az edzések. Innentől a lelkesedés alábbhagy és három részre válnak a valamikor lelkes kezdők. Egyik része megunja, a másikat nem tudja kielégíteni és a harmadik rész abbahagyja.

A stílusukat megunt haladók, legáltalánosabb tünetei, hogy a magánügyeiket és egyéb más szórakozásaikat az edzés elé helyezik. Így mikor ezek ideje az edzés idejével egyezik, inkább az edzést fogják kihagyni, mintsem mondjuk a számítógépezésről lemondani. Viszont ez a típus még érez magában lelkiismeret furdalást és a következő edzésen igyekszik megjelenni. Korántsem a stílusért teszi, hanem saját lelkiismerete megnyugtatósaként, valamint az edzőtársak közötti barátokért. A társakat és az övszín szerzésének lehetőségét ugyanis nem szívesen veszítené el. Ezért marad. Az edzésen ugyan megvan az igyekezete, de a gondolatait már szüntelen azzal köti le hogyan tartalékolja az erejét. Nem szeretne halál fáradtan hazamenni. Ezért az edzésen inkább azt keresi, hogyan könnyebb és kellemesebb. Ugyanis ha kellemessé tudja tenni magának, akkor megint csak rászokik arra, hogy kevesebb edzést hagyjon ki. Kellemessé tenni viszont annyit jelent nála, hogy amihez nem érez kedvet azt átlógja. Imitálja a jelenlétet. Ami pedig külön tetszik, azt mosolyogva és gőzadással végrehajtja. A következőkben csakis ezekért a külön tetsző dolgokért fog járni edzésre. Ami tetszik azt felvillanyozottan csinálja, ami nem azt elsumákolja. A már mindent megunt tanuló így marad meg végül is a stílusban. Ha sikerül megtalálnia azt a bizonyos kellemest. Viszont! Ha ez nem sikerül, akkor könyörtelenül a tévéjáték veszi át gondolatai felett a hatalmat. Amikor az edzésekre elmegy, akkor is inkább az új hobbijának keresi a társakat. Hiszen ezen edzőtársakkal játékokat lehet cserélni, a számítógépekről lehet beszélni. Társakat keresni valamihez a legkézenfekvőbb ott és azon a helyen, ahol már ismerősök vannak. Így tulajdonképpen az edzésért és a játékért egyforma lelkesedést fog érezni. A kedvvesztés akkor következik be igazán, ha a klubban nem talál a hobbijához társakat, vagy amikor egy ilyen társ az edzést abbahagyja. Közben pedig arra is rádöbben, hogy az edzéseken lemarad a többiektől. A lemaradás érzése végérvényesen a kedv elvesztéséhez vezet. Viszont lélekben azért szereti a sportot, a stílusát sem utálja, ezért felhagyni vele nem akar. A kedvvesztést

nem úgy fogja fel, hogy akkor teljesen abbakellene hagyni, hanem hogy egészen kicsi gőzzel.

Akit olyan formában ér a kedvvesztés, hogy az edzéseken kevésnek tartja a tanultakat, az más stílusok között kezd el keresgélni. Teszi ezt azért, mert az edzés egyhangúsága kielégítetlenség érzetét kelti benne. Ezzel a típussal nem sok gond lehet mindaddig amíg tudja, hogy a megkezdett stílusához mely más stílus illik bele. Amikor az alapstílusától túlságosan eltérő másikat választ, akkor az új a régi rovására megy. Mivel az új az valami más, a megcsappant lelkesedését feldobja, érdeklődése kinyílik iránta. Ennek következménye csak az lehet, hogy az alapstílusában felerősödött tempóban veszíti tovább a kedvét. Persze nem hagyja abba akkor sem, mert a régiben mégis csak megszerezte az övfokozatát. Ez egy erősen visszatartó ok, a szakítás nem lesz egyszerű dolog. Az önérzetét ugyanis zavarja, hogy az eltérő újban kezdő lehet csak. Ezután jönnek számára a vizsgák. Ugyanis senki sem olyan bolond, hogy egy mondjuk kyokushinban megszerzett barna övét eldobja egy wingtsun semmit jelentő rangért. Viszont ha a barna öve megvan az egyikben az önérzete egyensúlyban marad azzal, hogy bár a másokban tulajdonképpen alacsony rangban van is, mert önmagát megtudja nyugtatni azzal, hogy -Én ám barna öves vagyok. Az új klubban ezért igyekezni is fog kimutatni az edzőtársak felé, hogy ő egy másik stílusban nem akárki ám. De már egyértelműen az újért lelkes és nem a régiért. Az alapstílus iránti kedv elvesztése végérvényes fordulatot vesz. A rang miatt viszont mégis marad. Arra neki nagy szüksége van, mindaddig amíg az újban hasonló övfokozatot nem kap.

Következik az a típus amely a kedvvesztéssel egy időben az edzést is abbahagyja.

Ennél ugyanis a kedvet nem az egyhangúság veszi el, hanem egyszerűen a lustaság. Valójában szeretné csinálni, de a fizikai megerőltetéseket nem kívánja és ezért kifogyhatatlanul talál indítékokat, miért is nem tud holnap menni edzésre. Valahogy rengeteg fontos dolga lesz, pont az edzési napon. Ez a típus nehéz eset. Majdhogy nem reménytelen. A lustaság nagy úr tud lenni, ha az ember lelkére rátelepszik. Akaraterő hiányában egyedül pedig nem lehet legyőzni.

Emlékszem arra amikor hozzánk betért a dójóba egy újjélandi húszon éves srác, villogó szemekkel most, hogy végre japánba jutott, mint egyetemista,

régi vágyát valósíthatja meg azzal, hogy itt karatét tanulhat. Nagy izgalommal kezdte hát meg az edzéseket. Örömet nem is tudta leplezni, hogy a mester őt lám befogadta. Igazi hamisítatlan japános karate, harcművészeti stílusban. A nagy lelkesedése egy évig tartott. Neki az idejéhez mérten heti két edzés jutott, amiről csak nagyon ritka alkalommal hiányzott. Aztán egyszer csak hetente egyszer jelent meg, akkor is csak ímmel-ámmal végezte a gyakorlatokat. Figyelmetlensége sorozatos sérüléseket okozott neki. A mester észrevéve kedvvesztését, engem szólított magához és kísért az öltözőbe, ahol aztán aggodalmát fejezte ki a fehérbőrű növendék iránt. Megkért, mint szintén fehérbőrű és rangidős vegyem a pártfogásom alá. Két külföldi mégis csak jobban megérti egymást alapon. Miután tudomásul vettem a feladatomat, mindenben úgy igyekeztem eljárni ahogy a mester nekem előírta. Röpké két hónap múlva a fiú nem heti egy-kettő, hanem négy edzésen jelent meg. Amikor tudta, hogy hétvégén is a dójóban vagyok, kapta a holmiját és sietett ő is oda, hogy velem kettesben gyakorolhasson.

Mi okozta a kedvvesztését?

Ezt megtudtam azon a napon, amikor a barátságába fogadott. Találkozott azzal, amivel minden külföldi találkozik Japánban. A japánok kedvességével, szimpatikus és barátságos viselkedésével, ami először nagyon tetszett neki. Csakhogy eltelt egy év és a japánok betonerődítményként létező falába is beleütközött. Nagyon erős és vastag fal ez, mely azért van, hogy elválassza a japánt és az idegent. Bár kedves emberek vették őt körül, akikre nem mondhatott semmi rosszat, de Japánban egyetlen barátja sem lett. Nem volt hát senki akivel mélyebb gondolatait, érzéseit és gondjait megoszthatta volna. Ezt egyfajta csalódásként élte át, és a magány súlyos terhét érezte. Emellett volt egy másik teher. Az edzések. Neki ez túl megerőltető. A dójót téglazúzó gyárnak nevezte. Amennyi téglát és cserepet össze kell törni egy évben, azon ő már felépíthetne egy házat Új-Zélandban. Valójában viszont a fájdalomtól és sérülésektől félt iszonyúan. Az újra és újra ismétlődő izomláz is megviselte. De nem kevésbé a dójóban uralkodó feszültség. Az állandó és órákon át tartó koncentráció teljesen kiborította idegileg. Az ő szavaival mondván, -annyira kell figyelni az edzésen minden mozdulatra, mint egy versenyautónak háromszázzal a kanyarban. A meditációs órákat pedig nem csaknem tudta megérteni, de egyenesen szörnyűnek és kegyetlennek találta. Azt is már csodának tartotta, hogy egy év után még él egyáltalán. Nem csak meghallgattam és megértettem őt, megnyugtattam afelől, hogy én is hasonló érzésekkel küszködtem, amikor kezdő voltam ebben a dójóban. Visszaemlékeztem azokra a meditációkra is, amikor négyen pofoztak vissza a napfényes világba. Neki nehezebb volt még ettől is valamivel, mert a meditációk alatt pusztán külsőre igyekezett utánozni a többieket, ezért számára a mozdulatlanság és annak következménye a fájdalmas zsibbadás, az azt követő kínkeservet okozó forró és a test minden porcikájába befűrődő tűszúrások a

kínok poklát jelenthette. Amit minden alkalommal üvöltve szakított félbe, jeleként annak, hogy ő ezt már nem bírja tovább. Mindenki így jár, aki a meditációt nem érti és nem képes benne rendszeren elmélyülni. Így jártam én is sokszor. A fájdalmát tehát jól ismertem. A kegyetlenség csúcsának nevezte a meditáció közbeni botozásokat. Egyenesen szadizmusnak titulálva. A mester ugyanis a meditálók mögött sétál egy megtermett léccel a kezében, amit időnként valakinek a hátán széttör. Lécből sincs hiány. Mindenkinek jut belőle. Aki az ütéstől feljajdul vagy csak megpisszen, annak több is. Olvasott a srác sokfélét a harcművészetekről, de mivel a könyvekben nem szokás részletezni a különböző dójókon belüli dolgokat, csak a nagy tetteket és bölcselkedéseket, ezért nem hitte volna, hogy a harcművészet tanulása ilyen kemény dolog lehet a 21. században.

Sok mindent nem hinnénk, amíg nem érjük meg. Az ember pedig mi mindent képes megszokni, ha nem hagyja el a kedve és rendszeresen csinálja?!

Barátok lettünk.

Szinte elválaszthatatlanok, ... és lassanként ő is beleszokott. Lett két japán barátja és téglazúzó gyárrá változott, aki az edzést képes volt koncentráltan, teljes odafigyeléssel végig csinálni. Birka türelemmel tűrte, fájdalmat sem mutatva amikor a léccel recscent a hátán. Amikor eljött az a nap, mely búcsúnak számított, a mestertől egy fekete övet kapott. Arra kérte őt, hogy hazájába visszatérve, ha az ő harcművészetét nem is gyakorolná egyedül tovább, tegye ezt az övet olyan helyre ahol neki szemelőt lehet, és ahányszor erre az övre néz jusson eszébe, hogy japánban vannak barátai, társai, akiknek nagyon hiányzik fehérbőrű testvérük. Edzések végén egymástól azt kérdezik, vajon mit csinálhat most az újjélandi társ?!

A dójóban sok mindent el kell tudni viselni, legyen akármilyen fájdalmas és kegyetlen is, de mindez már megszokott és nem is tűnik nehéznek. Legalább is semmi ahhoz, amit a búcsú napon éreztem. Olyan fájdalom amit képtelen voltam elviselni. Csak mereven s lecövekelve fogtuk egymás kezét. Egyikünk sem akarta elsőként elengedni. Talán éppen úgy szenvedett ahogy én? Nem tudom. A körülöttünk állók nem is mertek közbelépni. Csak lesütött szemekkel szégyenlősen félrefordultak. A fiú volt az erősebb és végül is kezét a kezemből kihúzta. Úgy érzetem, hogy ezzel a világ menten össze is dől. A fiú, aki éveken át egyszerűen csak a nevemen szólított, hirtelen mozdulattal vigyázba vágta magát. A japánokat megszegyenítő pontossággal meghajolt: -arigató szenszei!- Aztán sarkon fordult és rohant az öltözőbe. A többiek utána. Én pedig száraz torokkal bambán bámultam az árnyékára.

De hiszen a tanárának szólított az utolsó napon. Nem tudtam hova tenni ezt a pillanatot.

Nekünk legnagyobb ellenfelünk nem valamely ember, hanem a lustaság. Egy elkényelmesedett korszakban élünk, ezért ennek az ellenségnek a jelenléte árnyékként oson a nyomunkban. Akit megragad, az nehezen szabadulhat tőle. De lefaragja a gyengéket az edzésről az is, ha a környezete, élete, a megszokottak változnak. A házasodás, ami családalapítást jelent ugye. A diáknak a munkába állás jelenti a nagy változást. A lakóhely és munkahely változás szintén a kedv, az edzések megtörője lehet. Aki egyszer leáll, az nehezen fogja rászánni magát egy újbóli kezdésre. Ha mégis, akkor pedig már korántsem akkora intenzitással.

Mivel a kedvüket csak azok nem veszítik el, kiknek rang és sikerélmények jutottak a stílusában, ezért az ilyen emberek érzésit hagyjuk most és térjünk rá azokra, akiknek a stílusukban csak kevés jutott vagy egyéb más okból a kedv alábbhagyott.

Hogyan állíthatják ők vissza lelki nyugalmaikat?

Az akaraterőnek a kedv a társa. Amihez kedvet érünk, abban az akaraterő is növekedni fog. Ezért először is a kedvünket kell felélénkíteni. Mivel az akaraterő és a kedv nem azonos, viszont egymás nélkül keveset érnek, a kedv felcsigázása szükséges. Sokan emlegetik másoknak, hogy erős akarattal menni fog, csak hogy éppen az akaraterő az ami hiányzik vagy problémát okoz. Ilyenkor a kedv keresése sokkal fontosabb. Kedvet csinálni valamihez sokkal könnyebb, mint akaraterőt. Akik valamilyen tradicionális karatét művelnek és a kedvük mélypontra esett, másokhoz képest előnyösebb helyzetben vannak, hiszen csak egy próbát kell tegyenek valamely más tradicionális karate stílusban, ami rendszerint meg is hozza a kívánt eredményt, mert a másság érzését megadja és nem kell előlről kezdeni mindent, még akkor sem, ha az egyik stílusban megkapott övfokozatot a másikban nem fogadnák el. Mindenképpen a lélek örömet érez, amikor az átálló azt tapasztalja, hogy eddigi tanulmányai nem voltak hiába valók. A régiben szerzett tapasztalatokat az újban is hasznosíthatja. És ha a klubban olyan mester tanít, aki nem tekinti azt idegennek és másnak, akkor a kedv gyorsvonaton érkezik, a lélek egyensúlya helyreáll. Ezért láthatunk sok olyat, hogy shótókánosok válnak wadó ryúsokká, és a shitóryúról, gójú ryúra váltók állandó egymást cserélő körforgásban mozognak a stílusok között. A haladók keresik ilyenkor a helyüket, leginkább maguknak valót, vagyis a kedvüket. Mivel senki sem marad ott ahol a kedve elveszett, de ha elég okos akkor marad annál a mozgásformánál amibe már beleszokott, ezért az ilyen a hasonló

másra tér át. Ez egyben azt is jelenti, hogy ha a kedv el is ment már, de a reményt nem adta fel, a sikerélményt amit keres, megtalálja. A tradicionális karate stílusok erőssége éppen ebben a folyamatban rejlik. Aki kedvet vesz és kiesik az egyikből, az sanszot kap a másikban. És ez többször ismételhetővé válhat. A haladóknak nagy lehetőséget adva a lelki egyensúly visszaállítására. A kedv megteremtésére.

Támadószellem

Aki harcművészet tanulására adja a fejét, annak egyik legfontosabb tanulnivalója a támadószellem fejlesztése. Mivel ezzel elég sok klubban csak keveset foglalkoznak részletekbe menően, így ennek értelmét és lényegét is gyakran félreértékelik, ami megint csak nem csoda, hiszen ezen diákok maguk tanulnak innen-onnan, amilyen könyvet éppen találnak. Így sokakban a támadószellem jelentése egybeforr a támadással.

A támadószellem valójában nem más, mint a harcművészet kellős közepe. Akiben a gyakorlások során nem fejlődik ki megfelelő mértékben, az a harcművészet elsajátítására teljességgel képtelenné válik. A támadószellemiség viszont korántsem minden esetben jelenti azt, hogy akkor támadnunk kell. Ellenkezőleg. Éppen hogy a védelem az amely mindentől nagyobb támadószellemet követel. Ez egyben azt is jelenti, hogy akiben nincsen támadószellem, az nem is lehet képes megvédeni magát. A támadószellemet elsajátítani a bátorságon keresztül lehet. A bátorságot kell tehát elsőként magunkba táplálni, hogy rámenősek legyünk a harcban, majd mindbátrabbak, aminek végeredménye a támadószellem kialakulása. A támadószellem a rendíthetetlen szív. És akinek a szíve rendíthetetlen, azt legyőzni sem lehet. Egyszerűen nem születhet olyan ember, aki képes lenne legyőzni azt, akinek egész lelkét a támadószellem birtokolja, félelmet nem ismerő vagy azt legyőzni tudó szívvel. Aki támad, az győz, oly annyira természetes kell legyen, hogy aki a támadószellemet birtokolja, az minden kétséget kizárólag csakis győztes lehet. Aki támad jelentése viszont nem az, hogy nekünk kell a támadást kezdeményezni. Vagy legalább is nem feltétlen ez. A harcművészetben ugyanis nem azt tanulja meg az ember, hogyan támadjon meg valakit az utcán, hanem ott miképpen védje meg magát. Az önvédelem viszont támadó hozzáállásban a leghatékonyabb.

Mire is kell gondolni ez alatt?

Amikor az ellenfelünk támadását leakarjuk törni, akkor támadunk. Amikor a bennünket megtámadóban nem kívánunk kárt tenni, akkor védekezünk.

Védekezés az elhajlás, az ütés elől való elmozdulás, a támadó mozdulatáról való lefordulás, ezt követően pedig egy utolérhetetlen futás. Még a védekezés fogalmához tartozik az is, amikor a támadó ütését félretudjuk vezetni akármilyen módon, hogy az ne találhasson célba.

A támadószellem akkor kapcsolódik be, amikor nem csupán félrehajolni akarunk egy ütés elől, hanem a küzdelem végcéljára tekintünk. Vagyis a támadó megtörésére. Ezt pedig csak támadással lehetséges. Mikor megtámadnak és mi támadunk, a támadó kerékbe törik. Amikor felénk ütnek és mi ennek hatására felemeljük a kezünket, azt támadószellemben kell tenni és nem védekezőben. Tehát védekezni is már támadásból kell. Ez pontosan ezt jelenti, hogy ami a testünk felé közeledik, azt támadni kell. Mindent megtámadunk ami a biztonsági körünkön belülré ér. Egy egyértelmű védekezésnél mikor felénk ütnek, hátralépünk. Egy támadószellemű védekezésnél viszont maga az ütest kivédő technika, pusztán kezdeménye a támadásunknak. Ennek megfelelően mikor felénk ütnek nem hátrálni kezdünk, hanem a felénk haladó mozdulatba belelépünk, vagy ráfordulunk.

Az ellenfél mozdulatába való belépés, nyíl egyenes és merőleges, aminek célja az ellenfél derékszögbe való törése. Az ellenfél egy ilyen támadószellemű fellépés után úgy néz ki, mint egy versenyautó a betonfalnak csapódva. Drasztikus, de a támadónkat elemi darabjaira szórja szét, az biztos.

A támadónkra való ráfordulást akkor alkalmazzuk, ha nem akarjuk azt kicsontozni és megnyomorítani. A gyógyíthatatlan károkozást csak a legvégső pillanatra tesszük. Amennyiben szeretnénk a támadó épségét némileg vigyázni, a támadásra való ráfordulással az ellenfél mögé lehet kerülni. Az a támadó akinek a hátába kerültek, az már nem támadó onnantól kezdve, hanem a testi épségeért rimázkodó. A támadó hátába kerülés megfordítja a játékszabályokat. Márpedig aki a játszmát vezeti, az már könnyen törhet pálcát élet és halál felett. Egyedüli bírója lesz annak, hogy a megtámadóját mennyire büntesse. Rajta fog múlni és nem más.

De határozott támadó szellem kell mindezekhez, különben teljesen hatástalan. Védekezni még lehet egy rövid ideig, de nem a végsőig. Valamikor támadni kell.

Támadni akkor kell, amikor győzni akarunk.

Budó - Bujutsu

Budó, a harcos útja. De vajon kik és hányan tudják, mi ez az út és milyen?

A budó küzdősportjait művelők erről olvashatnak itt-ott, de az igazat bevallva kevésbé érdekli őket. Ami érthető is, hiszen a sportból kitekintve göröngyös, hosszú és főleg a képzeletbe helyezni nehéz lesz. Elmosódik és lerövidül előttük a harcos útja. A harcos szóba önmagukat helyezik, és útnak azt tartják amin éppen járnak. És ha valaki magát harcosnak tartja, akkor magától értetődően a harcos útját véli járni. A harcos alatt a versenyen kimagaslón szereplőket, az edzőt s mestert látják.

Viszont a budó harcművészeti jellegű stílusait művelők, a harcost és az utat is másképpen látják. Ami nem csoda, hiszen mondjuk egy aikidós szemében egyértelműnek látszanak a dolgok. Tisztában vannak hát azzal, a harcos alatt milyen emberre gondoljanak és tudják azt is, milyen utat kell végig járjanak. A küzdősportokat művelőknek könnyű dolguk van, mivel a valódi harcos valódi útja kevésbé kötik le gondolataikat, ezért inkább és főként a fizikai és technikai edzésekre figyelnek. Ennyivel tulajdonképpen be is érik és ettől azt remélik, hogy automatikusan anélkül, hogy azzal külön törődni kellene, rávezeti őket az útra.

A helyes út! Vajon mi lehet ez?

Ez az a fogalom ami sokak előtt nem egyértelmű, nem egészen világos. Ezért ebben a könyvben érdemes lesz erre külön is kitérni. A nagymesterek ugyanis helyes útnak a harcosok útját jelölik meg, ami sok diák számára nem mond túl sokat. A helyzetet tovább bonyolítja az, hogy a bölcselkedések megfejtése inkább fárasztja a tanulókat, mintsem felizgatná őket. Akik viszont nem sajnálják rá az időt és belemerülnek, valamennyien más-más következtetésekre jutnak, ami rendszerint messze eltérnek attól amire a bölcs mester gondolt. Ez pedig megint csak mattot ad. Hiszen a legegyszerűbb dolgok félreértékelése is, bizony érdekes útra vezet. Aki egy ilyen maga megfejtette útra lép, az szent meggyőződéssel fog haladni rajta. A bölcsök pedig nem igazán törték régen magukat azon, hogy minden soruk és gondolatuk mellé részletes magyarázatot adjanak. Ezért láthatunk sok-sok budóst, akik mind külön-külön a maguk útját járják, a bölcselkedéseket a maguk módján értékelik és magyarázzák. De az igazi buktatót mégis csak az okozza, hogy ahány stílus annyi út, ami természetes is, de valamennyien úgy érzik, hogy az általuk mutatott út az egyetemes, az igazán követendő példa, amit más stílusú

gyakorlóknak is jó lesz tudniuk és érdemes magukra véve tanulniuk. Egy aikidós Ueshiba mester bölcselkedéseibe mélyesztett és a harcos útjára rávezető, azt érthetővé tevő filozófiájában a minden budós helyes útját látják, ezért mint egyetemes utat mutatónak állítják nem csak maguk elé, de mások elé is. Hiszen maga Ueshiba a mesterek mestere mondotta mindazt valamikor. A megvetésük is érezhetővé válik amikor egy kyókushin harcos, Ueshibára fittyet hányva az igaz követendő utat, az attól merőben ellentétes valami másban látják. Nem tudják ezek mi az igazi budó, csak legyintenek lenézően az aikidó harcosok. Pedig hát Ueshiba olyan jól leírta! De a shótókánosok sem tétlenek, mi a helyes út és milyennek kell lennie egy harcosnak, fennen hangoztatják úton-útfélen. Funakoshi harcosai szintúgy megvannak győződve arról, hogy a helyes út követői, ami minden más stílus kedvelőinek is példája kell legyen. Amikor olyannal találkoznak aki a Funakoshi által megjelölt útról szerintük letért, és viselkedése vagy szavai nem egyezik meg a nagymester által harcosnak nevezettel, azonnal előkapják annak éppen odaillő bölcs sorait és idézgetik azt avégett, hogy megmutassák az illetőnek, mennyire nem a budó helyes útját járja az. Természetesen ők is megvetéssel az illető iránt, aki annyira nem megfelelően gondolkozik szerintük. Pedig hát Funakoshi olyan jól megírta! A bonyolultság és érthetlenség tetőfoka csak ezután következik igazán, amikor az aikidós, Funakoshi bölcselkedéseiből is tanulgat. Amíg tanulgat, addig még nem nagy baj ugyan, de mikor magára nézve is érvényesnek veszi és aszerint kezdi el az utat járni, kész a káosz, beüt az –én ám mindent értek már- mennyköve. És ahol ennyi megvilágosodott ember az igaz út hitében van, ott már nem szabad csodálkozni semmin sem. Hagyni kell, hadd járják békében útjaikat.

Mi lehet hát mégis a helyes út?

Nem volna ez olyan bonyolult, ha a különböző stílust művelők nem nyúlkálnának valamilyen belső kényszer hatására a mások, a tőlük eltérők bölcsseinek és nagymestereinek agyába. Ha nem kevernék saját stílusuk filozófiáját, más stílusok filozófiájával. Ha elég volna az amit csinálnak, amiben éppen benne vannak és nem vágnának ez helyett vagy ez mellett folyton valami másra.

Nos, különben kiderülne, hogy nem is olyan nehéz a helyes út, helyes felismerése. Csak mindenkinek a saját stílusából kellene ehhez kiindulnia és azon belül megmaradnia. Akik erre nem képesek, mert ugye halálos vággyal vannak felfűtve a mindent ismerni, a harcművészek minden ügye és dolga iránt kíváncsisággal, mert ettől is, attól is jó dolgokat lehet tanulni, ugye nyitottnak kell lenni minden másra és minden újra..., bizony ezek mind nagyon furcsa utakat fognak helyesnek találni. Ezek a furcsa harcosok megint csak könnyen

felismerhetőek, ugyanis sok mindenből rendkívül nagy dolgok ismeretével bírnak, csak éppen saját stílusuk alapvető fogalmaival nincsenek tisztában. A saját stílusukat ugyanis gyakorlatban csinálják, fizikailag élik át, míg más stílusok bölceit elméletben nyelik magukba. Így pedig tényleg sok mindent ismerhetnek, csak éppen a sajátjuk nyújtott helyes utat nem. A budóban ugyanis furcsa kell legyen az, aki tele vegyes elméleti ismerettel, a helyes úton képes haladni. A helyes úthoz ugyanis választani kell.

Aki nem tudja eldönteni, hogy ő maga hova tartozik, az vajon honnan tudhatná, melyik úton kell haladnia?

Elképzelhetetlen és egyben lehetetlen feladat. A helyes utat csak az láthatja a maga csupasz valóságában, aki miután stílust választott, annak istene előtt borul térdre és a stílus nagymesterének intelmei szerint gyakorol. Ahogy az élet más területén sincs másképpen, nem hihetünk minden istenben, csak egyben és azt az egyetlen magunknak készült igaznak kell tartani. A budóban és bujutsuban sem lehet ez másképpen. Nem hihetünk minden nagy és bölcs mesterben, ...csak egyben.

Mivel nekünk a helyes utat, nem a más stílus mesterei mutathatják meg, csakis a saját mesterünk ismerheti ezt nekünk megfelelően. Benne kell hinnünk és nem abban, amiben más stílus más gyakorlói hisznek. Amikor letesszük voksunkat valamely stílus mellett és amellettségsőkig ki is tartunk, akkor a helyes út, helyes meglátásának csillaga is felragyog. Tisztán és félreértelmezhetetlenül csillog előttünk, és e hibátlan fényesség végig vezet az úton. Az utolsó lépésig megmutatva nekünk mindent, amit ismernünk kell, amivé válni fogunk. A harcós útját fénylő kövek alkotják, melyet lehetetlen eltéveszteni, lehetetlen arról félrelépni, mert a vak is láthatja azt. Csak az nem látja, kinek nincsen csillaga és ezáltal nincs ami fényesen mutatna, ezért a sötétben tapogatózva járhat csak. Azok sem láthatják ezt akik mindenfelé, keresztül-kasul csillogó utakat vélnek látni..., ők nem ismerik fel ebben a sajátjukat.

A helyes út tehát nem másban van, mint a saját stílusunkban. Nem kell azon kívül tekinteni, azt kell odaadóan és hűségesen művelni.

A budó tartalmaz küzdősportokat és harcművészeti ágakat is. Legyenek ezek stílusonként akármennyire eltérőek, valamiben mind megegyezők. Az út keresésben. S az út megtalálásával, azon maradásában, annak végigjárásában. Ez az út viszont ahány stílus, annyi irányú. Fedezzünk fel köztük bármennyi hasonlóságot is, mást kell a magunk útjában látni, és mást mások útjában. Aki látja a stílusokban a különbségeket, az a sajátjáról már nehezebben tér le. A harcós útját járja.

A bujutsu mindettől megint csak eltérő lesz, mivel a bujutsuban nincsen út amit végig kellene járni. Az elsajátítandó dolgok is sokban eltérnek a budósportoktól. A bujutsu már nem a 'harcos útja', hanem a 'harcos művészete'. És igen sok esetben szó szerint művészt kell értenünk alatta. Mitől lesz valaki művésze a harcnak? Korántsem attól, ha legyőzhetetlenné vált már. Erre ugyanis egy gyengébb küzdősportot űző is képes. Művésszé akkor leszünk, ha ismerünk mást is, mint a technikákat. A bujutsu művészei valami más világban kell éljenek. E harcművészeknek nem az ember az ellenségük, hanem a halál. Ezt kell egy igazi harcművésznak legyőznie. Ehhez a fizikum és technikák mellékes szereplőkké válnak, hiszen azok csak egy ember legyőzéséhez elégségesek. Az önmagunk legyőzéséhez vajmi kevesek. Ezért nem lehet cél egy-egy technikát megtanulni. A cél a technikán át magunkba hatolni. A technika és ezzel együtt a küzdelem tanulása, a lélek egyengetése. Viszont ne higgyük ez alatt azt, amit a budó haladók hajtogatnak, hogy úriemberre és bölcsé lesz egy „igazi” harcművész. Egy harcművész a lélek egyengetése alatt nem a jelleme változását reméli, hanem a haláltól való félelem megszűnését. Ez lebeg végső célként előtte. Hiszen az élet születésből és végezetül halálból áll. Ezért egy harcművésznak, ki a bujutsu erdejét járja, előre illik tekintenie. A rá váró végső állomásra. E pillanatra készül egész életében. A budós mikor bátorságról beszél, azt érti alatta, hogy nem fél senkitől sem. A bujutsu művésze pedig ez alatt azt érti, hogy nem fél a haláltól sem. Egy harcművész farkasszemmel néz a halállal s a harcművésznak a halál a társa. Azzal fekszik s azzal ébred. A budó bátorságát ellehet érni könnyűszerrel. Ahhoz csak az kell, hogy gyakran verekedjünk. Hogy a küzdőtéren tesszük vagy az utcán, tulajdonképpen mindegy, a küzdelem gyakorlásán van a hangsúly. Aki gyakran küzd, az idővel mindbátrabb és bátrabb lesz. Ez a fajta bátorság jön szinte önmagától. Egy igazi harcművésznak viszont egy ilyen közeli és könnyen elérhető dolgon, jóval túl kell lépnie. Neki a halált kell kihívnia párbajra. Azzal kell küzdjön szüntelen. Egy harcművész éppen ezért nem szívesen párbajozik emberekkel, mert neki attól sokkal nagyobb és félelmetesebb ellenséggel kell megbirkóznia. Az emberrel való hadakozások ezért számára érzésben is csak valami olyat jelent, mint ahogy egy undorító csótányt eltapos valaki. Mikor egy harcművész szembekerül egy emberrel, aki elől nem térhet ki, azzal küzdeni lesz kénytelen, nem is lát abban a személyben semmilyen emberi vonást sem. S mikor azt eltapossa, nem is érez semmi mást, mint a csótány esetében. Más élete ugyanis egy cseppet sem érdekli. Hát még, ha az neki ellenfele. Annak pusztulását teljes hidegvérrel és közömbösen veszi. Hogyha egyszer egy ilyen emberrel folytatott küzdelembe nem halt bele, akkor számára nem történt semmi érdekes a világon. Mások életéért neki nincs mit aggódnia. Hiszen a sajátjáért sem aggódik soha.

Budót tehát lehet csinálni sportszerűen, bujutsut viszont nem. Aki harcművészetet csinál, az már a kezdetekkor a bushik lelkivilágát veszi magához. A bushiknak pedig mint tudjuk nem útjuk volt, hanem művészetük. A harc művészei voltak, melyek átszálltak az utókorra. A harcművészetben akire azt mondják, hogy mester, az a bushik lelkét hordja, azok harcát folytatja. Nem azok útját járja, hanem azok lelki eszméiket követi. A problémák forrása itt is abban ered, hogy túl misztikálják a dolgot, ami által a bushi valami felülmúlhatatlan lényé válik. Egy harcművészettel komolyan foglalkozónak viszont egyszerűen csak követendő példája, és igyekszik elsajátítani azokat a főleg lélektani tudományokat, amiket régen csak a bushi tudhatott. Korántsem valami rendkívüli, nem felfoghatatlan a bushi világ. Egy olyan valami, ami a mai korhoz is igazítható és elsajátítható. Egyszerű okból kifolyólag. *A bushi is ember volt.* Neki sem veleszületett tudománya volt, hanem megkellett tanulnia. És ha megtanulható volt az régen, akkor elsajátítható ma is. Viszont annyira más korban élünk, hogy aki a harcművészettel nem behatóan foglalkozik, azelőtt felfoghatatlanná és érthetlenné válik a bushi logika és annak egyedi világa. Akkor is nehezen érthető lesz, ha valaki budó sporttal foglalkozik. És amit nem ért meg egy mai ember, arra közömbösen legyint, vagy ami még inkább előforduló, hogy iránta ellenszenvet mutat. Legtöbbször azért nem értik a bushikat, mert a tanmesék és könyvek, a bushi lelkét és gondolkodását meghagyják a középkorban. A budósok pedig mindenkor különbséget tesznek a múlt és jelen között. Magukat a mai kor emberének tartják ezért nem is igazán értik, hogy miért kellene nekik a bushi világba belemélyedni. Egy letűnt kor, kihalt emberének logikája távol álló lehet a mostanitól. Elolvassák hát a bushi történeteket, de nem azonosulnak vele. El sem tudják képzelni, hogy mindez megismételhető, illetve folytatható a mai időben. Annak tanulásával ezért nem is foglalkoznak. Az olvasáson túl többet nem tesznek, de olvasni azért szeretnek róla, mert furcsának és érdekesnek találják. Sok esetben már hihetetlennek.

Hogy a bushik világa mennyire nem hihetetlen és mennyire felfogható, megérthető a jelen kor emberének is, ezért most ebben a fejezetben megragadom és áthozom őket a mi világunkba. Hiszen csupán csak attól válnak túlságosan fantasztikussá, mert a bushikról rendszerint a középkorba tekintve írnak. Így pedig persze, hogy kissé mesés lesz annak, aki nem tudja magát abba a korba képzelni. A bushik lélekvilága pedig megvan a jelenkor emberében is, csak nem annak látják, mert nem mondják az illetőre, hogy bushi. És ha nem mondják valakire, hogy bushi akkor hogyan is lehetne az? Nem igaz? Na, ettől a gondolkodástól válik a régmúlt embere mesévé, misztikumká. Fogjunk hát meg egy középkori bushit és helyezzük át egy 2000 utáni világvárosba. És ha már idehelyeztük, akkor nem mondhatjuk már rá, hogy bushi, mert ugye ma már a felfogás szerint nem élnek ilyen hidegvérű

lények a földön. Hogy ez mennyire nem így van, mindjárt kiderül. A bushik gondolkozását és lélekerejét a mai kor embere is éppen úgy hordja magában. Csak a legtöbb ember nem gyakorolja mert leköti őket a kényelmessé válás. És aki egyszer kényelmessé vált, az a mai „bushikat” pusztán valami örülteknek látja. Megjegyzem régen sem volt ez másképp, a régi kor egyszerű emberei is örülteknek látták a bushikat. Hogy világossá váljon hát a bushi lelkiállapota a jelenkorban is, nézzük meg milyenekké váltak ma.

Milyenek is ezek?

Azok akik két magas épület között köteleket feszítenek ki és egy szál keresztben tartott rúddal slattyognak át azon.

Akik magas sziklákról vagy toronyházakról ugrálnak le, egy vézna ejtőernyőre kötözve az életüket.

Akik végeérhetetlen, magas és fagyos hegycsúcsokat másznak meg akkor is, ha belepusztulnak.

Akik az Északi-sarkot gyalogolják keresztül egyes egyedül akkor is, ha közben megfagynak.

Akik motorkerékpárúkkal ugratnak át sorba állított teherautókat akkor is, ha csontjuk reped bele.

...-és ezek mind, ha nem haltak bele, mennek újra.

Milyen hosszan sorolható lehetne ez, ha akarnánk? És mégis a bushi az, akit sehogy sem akarunk megérteni? Hiszen ha a mai korban is feltudjuk fogni ezen fura és elszánt embereket, akkor miért ne lehetne a régi idők bushiját is?! Lehetséges. De még mennyire. A bushi ugyanis eme mai bátor emberektől nem sokban különbözött. Olyan ember volt hát, aki nem az otthonában bújt meg és nézte unalmában és kényelmében a videót. Még csak nem is könyveket olvasott arról, hogy neki milyennek illenék lenni. Nem a mindenkivel pereskedő városlakó lelki szegény embere, hanem a halált megvető bátorság szimbóluma. Olyan ember, aki legnagyobb örömének a halállal való játszadozást tekintette. Ahol a halált osztogatták, onnan nem elszaladt, hanem vérszemet kapva rohant bele. Minél veszélyesebb és félelmetesebb esemény elé állították, annál nagyobb izgalommal és ellenállhatatlan vágyat érezve vágta bele magát. A veszély az, aminek egy bushi egyszerűen nem tudhatott ellenállni. A halállal szembeszállni csak az önmagát legyőzni tudó ember lehet képes. Egy bushi erre képes volt. Nem is izgatta a gondolatait ezen kívül más. Felülkerekedni veszélynek, félelemnek s halálnak, *ez a győzelem*. S nem az, amit egy ember, emberrel szemben vívhat. Arra a gyáva is képes. Viszont aki a belső gondolatokon és érzelmeken úrrá tud lenni, önmagát letudja győzni, az az egész világmindenséget legyőzte. Túl lesz azon, ami emberi és közel ahhoz, amit ember felettinek nevezünk. Ilyen emberek pedig ugye, hogy ma is léteznek? A ma élő emberek között is „bushik” sétálgatnak, és semmi sem

izgatja jobban őket, mint a halált megvető bátorság tulajdonosává válni, az ember feletti veszélyekkel szembeszállni. Ezek az emberek ma, éppen azt élik át és éppen azt érzik egész testükben és lelkükben, amit egy bushi is érzett és képviselt több száz évvel ezelőtt.

A budó mester az, aki az életet képviseli. A bujutsu művésze az, aki a halált.

Egyik élni tanít meg, míg a másik meghalni. A budó művelői vannak többen. Ami érthető a mai világunkban, hiszen fajtól, nemtől és kortól függetlenül mindenkihez szólóak. Bár a budóban is vannak kifejezetten harcművészeti jellegű stílusok, de ezek szerepe nem nyúlhat tovább az önvédelem megtanulásánál. A budó stílusonként változó és a bushi szellemből éppen csak annyit adnak, amennyit a stílus alapítók abból jónak látnak. Annyit amennyi a stílusba beleférhet. Abból is csak azt, ami úgymond tisztességes emberré neveli a tanulókat. Az embertársak tisztelete, a természet és ezzel az élet szeretete, a békesség amit megtanulhatnak. Ezt pedig a „Dó” mutatja meg. A honnan kell kezdenünk és milyen úton kell járnunk ahhoz, hogy BuDósokká válhassunk.

A hogyan készüljünk a ránk leselkedő veszélyekre, és hogyan legyünk úrrá azokon, a „Jutsu” mutatja meg. A honnan érkezhetsz a baj és milyen módon győzhetsz akkor, ehhez kell érteni, hogy BuJutsusokká válhassunk. Ha viszont bujutsu, akkor a bushik erejére van szükségünk. És ha már idáig értünk, akkor merüljünk is bele a harcművészek bushi lelkébe. Hiszen ezt ők is tanulják és annak elsajátítására törekcsenek. Próbáljuk ki mi is. Persze csak az alapokon keresztül, nehogy valaki e könyv alapján túlságosan és vandálmódon, beleugorjon és elrontson mindent. A bushi vonalú harcművésszé váláshoz ugyanis mesterre van szükség, aki érzékeltetni tudja és fékezni is az elszabadult vágyakat. A bushi vonalú harcművészet tanulása ugyanis nem zsákok verését, technikák tanulasát, nem is fizikai edzést és emberrel való küzdelmet jelent, hanem lélekerő, lélekjelenlét fejlesztést.

Lelki tényezők elemei:

Akaraterő	Kontrolált gondolkozás
Bátorság	Közömbösség
Helyzetfelismerés	Hideg lelki állapot

Baj készség	megoldó	Koncentráció
----------------	---------	--------------

...és még néhány dolog, aminek a vezérvonala a harcos arcának megőrzése.

Mivel maga a küzdelem, legyen az emberrel szembeni vagy természet elleni, elsősorban a lelki tényezőkön múlik, a fizikai edzés ezt nem adja meg, ezért a lelkieket a fizikaitól külön is edzeni kell. Bizony a lelket is edzeni kell, és ez a nehezebb. Nem véletlenül népszerűbbek a budó sportok, amik a fizikai és a technikai képzésre helyezik a hangsúlyt, amin keresztül a lélek majd lesz valahogy. Ez már mindenkinek a maga dolga inkább, mintsem a tanárok a lélekkel kapcsolatos tanítással is foglalkozzanak. A bujutsuban és azon is belül a bushi vonalú stílusokban viszont a lélek edzése áll előtérben és a fizikai edzést hagyják magánszorgalomra. Hiszen egy harcművész számára egyáltalán nem lesz fontos, hogy dagadó izmokat hordjon. Ugyanis erős ember az, akinek a lelke erős és nem a fizikuma. Mivel megtanulni és elsajátítani a lelkieket a nehezebb, nem csoda hát, hogy a lélekfejlesztésre olyan sok időt fordítanak. A harcművészet ezen műfaját, ahogy régen, ugyanúgy ma is, rendkívül kevesen tudják csak elsajátítani. Akinek viszont sikerül, felül kerekedik három fontos dolgon is. Másokon, az emberen kívülálló dolgokon és önmagán.

Lássuk mit kell megtanulni annak, aki olyan harcművészeti stílust csinál, melyben a bushi a példa. Ezért a maguk módján bushikká kell tudni válniuk. Ehhez kiindulok először abból amit magam is tanulok, tehát a saját japán mesterem tanításaiból, majd anélkül, hogy ezt előre jelezném, fokozatosan áttérek másokra. Mivel a lélek fejlesztése rendkívül sokrétű, így nem térhetek ki maradéktalanul mindenre, csupán arra, ami többnyire mindenkiben megtalálható, így sokakat érinthet. Az egyedi, személyre szabott módszerek ezzel a könyvből kiesnek. Maradnak a bárki által érthetőek.

A lélek edzése:

Félelem

Mivel ez minden emberben megtalálható, nézzük meg hogyan edzhetjük meg ezt a gyenge pontunkat. Minden ember mástól fél, viszont ennek érzése mindannyiunkban ugyanaz. A módszer, a tréning tehát egyforma.

Van aki valamilyen állattól fél (kutya, kígyó, patkány ...).

A lélek edzése tehát innen kezdődik. Aki ezt az alappontot kikerüli, a félelme tárgyától messze akar bújni, az a hareművészet tanulásáról jobb, ha már itt lemond és vesz magának egy tévéjátékot, amiben gond nélkül bátor főhősként verekedhet.

Másoknak pedig a félelem tárgya adja a megoldandó feladatot. Meg kell tanulni, hogy úrrá legyünk a félelmünkön.

Hogyan lehetséges ez, ha egyszer mondjuk annyira tudunk félni a kutyáktól?

Úgy, hogy egyre többet kell foglalkozni e harapós jószágokkal. Vagyis meg kell tanulni a kutyákat. Amit a kutyákról belehet szerezni, azt beszerezzük. Így megtudjuk fajtaikat s jellemző vonásaikat. És mikorra a kutyákat megismertük, félelmünk máris csökkenni kezd. Ami nem csoda, hiszen az ember rendszerint attól fél a legjobban, amit nem ismer eléggé. Amit megismertünk és méghozzá behatóan, attól már lám nem is félünk annyira. Illetve hát, most már tudjuk, hogy mikor jobb félni tőle és mikor nem. Ez már önmagában is nagy eredmény, mert a félelem pillanatokra oszlik és nem lesz már folyamatos. Nem minden kutyától és nem mindig félünk már innentől. A teljes győzelem érdekében vegyünk egy kölyök kutyát. De ne apró tacsó vagy öleb formát, hanem valami ragadozó fajtát. Amelynek fejlett példányától leginkább félni tudunk.

Engedjük be házukba a félelem tárgyát.

Neveljük fel. Élünk mindennap vele. Figyeljük fejlődését és gondoskodjunk róla. Mire a kölyökből felnőtt lesz, a kutyáktól való félelemnek nyoma sem marad a lélekben. A lélek elsőszámú edzése ilyen. Innen indul ki. Mindegy mitől félünk. Bármilyen állat és rovar, annak megtanulásával kezdődik és annak magunkmellé vevésével végződik a lélek eme edzése.

Van aki a sötétől, a sötétben fél, de nagyon. Ez leginkább hölgyeknél szokott fokozottan jelentkezni. Nem könnyű feladat, de aki a sötétben félni tud, annak az edzést innen ajánlatos kezdeni. A sötétől keletkező félelem érzése, a gondolatok túlszárnyalásából ered. Ilyenkor működésbe lép a fantázia. És minél fantáziadúsabb valaki, annál nagyobb a félelme. Mitől is félünk ilyenkor? Szellemektől vagy, hogy megtámadnak. Ah! Ott valami mozog! És

mindennek a teteje, ha valami furcsa hang is hallható. A félelemtől máris nem tudjuk, hogy hova legyünk. Valójában viszont mindez csak a fantáziánk terméke, amit engedünk elhatalmasodni a lelkünkön. Megkell hát tanulnunk, hogy a lelkünket ne az ész irányítsa. Ugyanis ha ez sikerül, akkor a nagy sötétségben mikor tényleg egy kószáló szellemmel találkozunk, akkor köszönünk neki egy szép jó estét. Mi több még érdekesnek is fogjuk találni azt és külön szerencsénknek fogjuk tartani, hogy egy igazi szellemmel is találkozhattunk. Na de! Idáig nagyon hosszú az út előttünk. Rendszeres edzés nélkül pedig, sohasem győzhetünk. Ezért aki a sötétől fél, annak apránként és fokozatosan, mind hosszabb időt és mindsötétebb helyen kell tartózkodnia. Ennek legegyszerűbb módja, hogy éjszaka nem villanyt, hanem gyertyát gyújt és hozzászokik, majd beéri ennyi fénnel. A könyvesboltokban a szellemekkel foglalkozó könyveket veszi meg, és kedvenc kikapcsolódásává teszi a barlangászatot. Majd pedig az éjszakai állatokat kezdi el tanulmányozni. És minél többet foglalkozik valaki a sötétség rejtelseivel és evégett minél többet is van sötétben, annál hamarabb győzedelmeskedik. Aki pedig teheti célt is választ magának. Mondjuk az éjszakai állatok olvasgatásakor a baglyok annyira megtetszenek neki, hogy ez teljesen felkelti az érdeklődését. Mivel a bagollyal csak este lehet találkozni, ráadásul inkább az erdőben, a baglyok életének megfigyelése és azokról fotók készítése válik érdekes céllá. Mikor gondolatunkat nem a szellemek megjelenése köti le, hanem az áhított bagoly feltűnése, a félelem egyre jobban alábbhagy. A kedvencé vált madarunk megjelenésére pedig teljesen meg is feledkezünk arról, hogy e pillanatért tulajdonképpen egy sötét erdő szélén lapítunk. A folyamatos edzés néhány év alatt, ilyen csodálatos fordulást hozhat. Érdeemes kitartóan edzeni érte.

És végezetül, de nem utolsó sorban álljon egy példa az ember - ember elleni félelemről is. Ugyanis gyakori jelenség ezért nem árt, ha ezt is megtanuljuk.

A félelem valamely embertől.

Nevezzük az illetőt az utca vagányának, aki terrorizálja a nála gyengébbeket, így bennünket is amikor összefutunk vele. Mikor félünk valakitől, az annyira általános dolog, hogy megeshet bárkivel és bizonyára meg is esik. Viszont ennek mindennapossága miatt, már arra nem is merünk gondolni, hogy szembeszálljunk vele. Ezért a folytonos menekülés köti le a figyelmünket. Kerüljük az illetőt, de ha már ő is bejött a diszkóba akkor igyekszünk szorgalmasan elvegyülni a tömegben. Persze a terem másik végében. Vagy éppenséggel haza iszkolunk. Nos, ez is lehet egy megoldás, de nem annak aki harcművészetet szeretne tanulni. Aki a menekülést válassza társának, annak a félelme végérvényesen vele marad. Ez azt jelenti, hogy tíz év múlva is tartani fog attól az illetőtől, ha még akkor is ugyanabban a városban laknak.

Egészen pontosan, az az ember akitől féltünk valamikor, azt nem fogjuk tudni elfelejteni soha az életben. Márpedig nekünk azt kell megtanulnunk a harcművészet segítségével, hogy megszüntessük az ilyen jellegű félelmeinket, és egy ember miatt ne érezhessünk félelmet soha. Akinek van olyan ember a közelében akitől igencsak fél, mondjuk a drasztikus viselkedése miatt és mert az erejével is minduntalan visszaél, amit időnként rajtunk próbálgat, arra úgy kell tekinteni, mint egy remek alkalomra. Remek alkalom, hogy rajta eddük meg szívünket. Az ilyen ember ugyanis szinte semmiben sem különbözik attól, amit az első példánkban már kitárgyaltunk. A drasztikus és terrorizáló ember csak a születésénél fogva hordozza az „ember” jelzőt, valójában ehhez kevés köze van. Ha úgy fogjuk fel, hogy van egy állat az utcánkban amitől félünk, akkor pontosan úgy járhatunk el a félelem legyőzésének gyakorlásában, ahogy a kutyás példánkban. Az ilyen emberre ugyanis minden ugyanúgy fog stimmelni, mint az állatokra. A mozgásuk, viselkedésük valamint cselekedeteik ösztönösek és nem tudatosak, nem megfontoltak. Egyszerűen csak megszokta, hogy ő itt a legerősebb és ezért azt csinál amit akar. Merjen valaki ellene szólni! Márpedig, ha egyszer sikerült legyőznünk a félelmünket egy állattal szemben, akkor menni fog ez egy nagyobb állattal szemben is. A feladatunk tudatossá, előre kigondoltá tenni cselekedeteinket. Az állatforma ember azzal, hogy ösztönösen él, nagyon könnyű az orránál fogva vezetni. Ebben az esetben sincs más dolgunk, mint figyelni és megtanulni az illetőt. Az ilyen ember ugyanis borzasztóan vágyik az elismerésre, a dicséretre. Mivel ezt a normális életben nem kapta meg, ezért igyekszik szüntelen lenyomni valakit, hogy azon bizonyítsa ő a legerősebb. Tanuljuk hát meg elsőként, hogy ne mutassuk ki előtte az érzéseinket. Az ellenszenv kimutatása csak feleslegesen ellenségünké teszi és felhergeli. Akivel szemben nem sok esélyünk lehet egy szemtől szembeni harcban, annál a legostobább döntés a „csak azért is”. Ha már összeszaladhattunk vele, amit jó lesz direkt is úgy intézni, dicsérjük meg valamiért. Ne felejtünk el dicséretet mondani neki egyetlen alkalommal sem. Az ilyen ember az őt dicsérőket hamar a keblére emeli. A dicsérőkre ugyanis nagy szüksége van. Itt tehát nincs mitől félni. Mivel a megfigyelésünk során megtudhattunk róla minden fontosat, nem lesz nehéz kidolgozni ellene a haditervet. Célunkká kell hát tenni az illető legyőzését. Az ő legyőzése a saját félelmünk legyőzését is jelenti. Amikor ez sikerül, azután már nem fog tudni jönni olyan ember, akitől félni lehetne. Csak egyszer kell megpróbálni és azután már mindig sikerülni fog. A neheze csak ez az egyszer. Éppen ezért óvatosan és fokozatosan kell közelíteni hozzá. A direktre tervezett találkozásokot is véletlenre kell szimulálni. El kell hitetni vele, hogy mellette vagyunk, neki szurkolunk. Készségesen állunk a rendelkezésére. Ne feledkezzünk el kedvenc dolgairól. Vegyünk neki mozijegyet vagy egy futballmeccsre belépőt. És mivel a legerősebb ember is fél valakitől, ezt az embert nem lesz nehéz megtudni egyenest tőle. Elfogja mondani, hogy kit utál

és miért. Köztük lesz az is, akitől maga is fél. A többi már megy magától is, csak az ellenségeivel kell kijátszani. Lenyomják azok helyettünk, még hozzá készségesen anélkül, hogy valaha megtudná, abban a mi kezünk is benne van. Bennünk pedig addigra már eloszlik szép fokozatosan a félelem és átvált örömmre. Ráérünk arra a nagy igazságra, hogy legyőzhetetlen ember nincs. Csak a módszereket ismerik kevesen. Aki ezt egyszer sikeresen megtanulta az már nem fog félni senkitől, mert egyre rutinosabb, tapasztaltabb lesz az ember legyőzésében és minél ravaszabb. A valódi érzések eltakarásához megtanuljuk a színjátszást. Olyanokká leszünk, amilyenek éppen látni szeretnének. Akkor mi irányítjuk az eseményeket egy alázatos és engedelmes ember képében. Ha éppen erre van szükség. Kit mivel lehet kézben tartani, az illető kiismerésén múlik csak. Akit kilehet ismerni, attól nincs miért félni. Legyen akármilyen erős is, a legyőzhetetlenek mi leszünk. Egy harcművész számára nem a fizikum dönti el a küzdelmeket.

Hidegvér

Senki sem születik hidegvérűnek. Viszont rendszeres gyakorlással elsajátítható. De nem egyszerű feladat. Hogy ezzel a kérdéssel hogyan állnak a budó művelők, láthatjuk elég gyakran. Részükről a legkevésbé gyakorolt, így a leggyengébb pontjuk. Hamar frászt kapnak, ha sértegetni merik őket. Amit nem gyakorolnak, az nem is mehet nekik. Hogy testünket kőkeményre és fájdalomtűrőre alakítsuk, ehhez fizikailag keményen edzeni kell és az eredmény látható. Hogy másokat legyőzzünk küzdelemben, ehhez technikákat kell tanulni és sok küzdelmet gyakorolni. A budó eddig van és aki mindezeket tovább lép a harcművészek, a bujutsu világába kerül. Itt folytatódik a gyakorlás, az edzés. Mégpedig a szív és a lélek rendíthetlenségével. Ahhoz, hogy valaki hidegen mérlegelni tudóvá váljon, rengeteget kell ez irányban gyakorolni. Hidegvérűvé válni sem sikerülhet mindenkinek. Mindjárt ki is derül, hogy miért. A hidegvér elsajátítása elsősorban emberen történik lévén, hogy ez van hozzánk közelebb. A hidegvér kialakítását rajtuk gyakorolhatjuk és aki ezzel eredményesen tud megbirkózni, a tanulás végeredményeképpen a hidegvér párját is elnyeri. A közömbösséget. A közömbösséget nem lehet külön gyakorolni. Nincsenek külön e célú edzések. A hideg lelkiállapot gyakorlásakor ugyanis az automatikusan hozzánk gyógyul, az edzéshez társul. A hidegvérűség edzése két fontos elemre épül. Meg kell tanulni nem sajnálni másokat és, hogy ne tudjunk megharagudni senkire. Ugye, hogy ez nem egy hétköznapi feladat? Akiben van sajnálat és könnyen sértődik, az előtt hosszú út áll a győzelemig. A legtöbben félúton kihullnak.

Akkor lássuk, milyen eszközök állnak a rendelkezésünkre, hogy a hidegvérűséget gyakorolhassuk.

Eszköznek olyan embereket választunk, akik számunkra nem sokat jelentenek. Tehát idegeneket. *Meg ne próbáljuk olyanokkal, akiket már ismerünk valahonnan!* Az idegen figurákat is jól válogassuk meg, hogy csak a próbababa szerepére alkalmasak kerüljenek a hálónkba. Kik ezek? *Az indulatos emberek.* Azok akik a legkisebb számukra jó dolognak tartottak eltérésétől is idegessé válnak. Tehát a könnyen sértődő és mindenre haraggal reagálók a mi gyakorló társaink.

Viszont vigyázat!

Nem szabad őket ellenfelünknek tekinteni. *Egy harcművész nem tekinti ellenfelének az ideges embereket.* Lévén, hogy nem is lát bennük semmi emberit. Mi sem tekinthetjük hát őket embereknek. Ők a lélek edzésének a homokzsákjai. Mégpedig olyan homokzsákok, amik vissza is ütnek. Mivel vissza is ütnek, a legjobb edzőtársaink ők. Csak nekik ezt ugye nem kell tudniuk. Ahhoz, hogy ilyen idegbajos emberre találjunk, idegen környezetben kell forognunk. De hogyan találjuk meg közöttük a partnerünket? Nagyon egyszerű. Unszipatikus viselkedéssel. Az átlagtól eltérő viselkedés, hamar kicsalja az erdőből az utálkozásra hajlamos embereket. Aki közöttük is legjobban utálkozik, az lesz a mi emberünk, a legjobb gyakorló eszközünk. Viszont megint csak vigyázat, mert amikor ez az illető képes lesz arra, hogy feltudjon bosszantani bennünket, ki kell kapcsolnunk őt az életünkéből. Amikor a partnerre megtudunk haragudni valamiért, hiszen szüntelenül támadni fog, akkor a gyakorlás véget ért. Keressünk másikat. A gyakorlás a régivel nem folytatható. Vele szemben vesztesnek kell elkönyvelni magunkat. A gyakorlás addig folytatódik amíg egyszer csak a győzelem a mi kezünkbe hull. Hogy ez hányadik embernél fog sikerülni, mindenki saját egyéniségétől és elszántságától függ. A lényeg, hogy az eseményeket mi irányítsuk. Mikor ez kicsúszik a kezünkéből, megint csak mi veszítettünk. Ez a gyakorlás nagyon jó arra is, hogy megtanítsa bennünket veszíteni is. *Aki nem tud veszíteni, az nem érett a győzelemre sem.* A többszöri vereség az, aminek nagyobb elszántságot kell adnia. Ebben a gyakorlásban éppen ezért tisztában kell lenni azzal, hogy a kezdetekben mindenképpen csak mi veszíthetünk. A rutin megszerzését, a hidegvérűséget nem adják ingyen. Ezért küzdeni, gyakorolni kell. Egy idegen, aki ránk valamiért ideges, erre rávezet és megtanít. Meg kell tanulnunk hát, hogy az események ne keletkezzenek spontán. Minden előre kitervelt legyen és eközben figyelni kell a partnert, mert nem tudhatjuk, hogy mikor, mire hogyan reagál. Akkor vagyunk nyeregben, ha már előre tudjuk látni a reagálásait. Innentől kezdődik a macska-egér játék. Az indulatosságából fakadó kitöréseit, fordítsuk ellene. Amitől dühös és amire harap, azt vágjuk eléje. Mindeközben azt kell érezni, hogy nem emberrel beszélünk, hanem mondjuk egy

Nintendo tévéjáték Zombijával. Márpedig egy idegrohamos zombi bennünket nem bosszanthat fel, mert csak egyedül neki halálosan komoly a dolog, nekünk viszont csak játék, amihez nyomkodjuk a gombokat. A zombink felénk vágott szidalmainak, le kell peregni rólunk és hozzá alkalmazkodva, azt a gombot nyomni meg, ami tartja benne a haragnak nevezett lángot.

Ez változó.

- Lehet egy fanyar, ellenszenves vigyor.
- Kioktató stílus.
- Lenéző hangnem.
- Az anyukák felmenő ágának részletezése, annak gyakori emlegetése.

A helyzet ezt mutatni fogja és a játszmát magunk irányíthatjuk. Egészen addig, amíg a vér el nem önti valamiért az agyunkat. Aztán folytatjuk ugyanezt mással, egy új figurával egészen a győzelem eléréséig. Ezért még egyszer hangzon hát el a figyelmeztetés, *nem szabad ellenségnek, ellenfélnek tekintenünk őt*. Nem kell senkit legyőzni! Nem őket, hanem magunkat igyekszünk legyőzni. Amikor bennünk valaki haragot tud ébreszteni, akkor bennünket viszont legyőztek. Amikor már nem tud bennünk egyik sem haragot kelteni akárhogy is igyekszik, akkor elégedetten dőlhetünk hátra, a hidegvérűség edzésének egy próbája sikerrel végződött. Mindegyik zombinkat engedjük békésen az útjára. Ne zaklassuk őket tovább feleslegesen. Csakis addig használjuk őket, amíg nekünk szükségünk van rájuk, a magunk feletti uralkodás gyakorlásához. Nem tovább. Gonoszkodni ezután már teljesen felesleges és káros. És ha egyszer már győzni tudtunk magunk felett, győzni fogunk máskor is. Akkor is amikor nem tőlünk kiindulóan, hanem egy rossz és váratlan pillanatban kell az érzéseinken uralkodni. Mondjuk amikor a villamoson a lábunkra lépnek, vagy lökdösnek a moziban, vagy egy bárban amikor egy zombi forma ember fejezi ki a szemünkbe köpve, mennyire nem tud tetszeni neki az arcunk. Mindezeket már az életben is közömbös arccal fogjuk tudni lereagálni, és a helyzetet felmérve harag nélkül elintézni. Addigra már fogjuk ismerni a módját, hogyan kell mindent harag nélkül és mégis eredményesen csinálni. Nem a mások haragjáról van szó. Csakis a sajátunkról. Ennek érzését a gyakorlásokkal, ki kell tudni ölni magunkból. Minden csepp magunkon aratott győzelem, egy-egy lépéssel közelebb visz, a harcművészek által tartott igazi győzelemhez.

Már idáig érve is bárki számára jól érzékelhetővé válik, hogy a budó vagy a bujutsu mennyire érdekes és változatos. Viszont csak annak fekszik, aki a jellemének és gondolkodásának megfelelően válassza ki a stílusok sokaságából.

Ez annál könnyebb, minél jobban ismerjük önmagunkat. Aki álmokat vagy vágyakat kerget, az hibázni fog. És aki hibázik, az a jellemétől eltérő stílusban fog kikötni. Onnantól kezdve egészen más úton fog járni mint a többiek, de még azoktól is eltérően, akikkel azonos stílusban együtt gyakorol. Önmagát már nem veheti észre, önmagát már nem is győzheti le. Egyetlen cél alakul ki benne, embereket s másokat legyőzni. Amikor ez nem sikerülhet neki, lelkiileg összeroppan. Ezért érdemes jól átgondolni mi való nekünk, mi illik jobban hozzánk és azt választani ...nem mást.

- Akinek szépérzéke van és kerüli az emberi konfliktusokat .
- Aki békésen és jó körülmények között sportember jellemét hordva akar edzeni.
- Aki versenyzésre termett jellemmel bír, és a sportszerű küzdelem élénkíti fel.
- Aki a fizikumára és az egészségére sokat ad, az a budó stílusai között megfogja találni a neki illőt. Azt amiért tiszta szívből lelkesedni tud.

- Akinek nem számít a szépség, csak az eredményesség.
- Aki nem feltétlen kerüli az emberi konfliktusokat és ebben is erős akar lenni.
- Aki a legnehezebb körülmények között is képes gyakorolni.
- Aki versenyzésre egyáltalán nem éhes, ehelyett az önvédelmet tartja inkább fontosabbnak.
- Aki fizikumára és egészségére nem sokat ad. Ezeket csakis egy más, magasabb cél érdekében edzi, nem önmagáért,

... az a bujutsu harcművészeti stílusai között megfogja találni a neki illőt. Azt amelyiket tökéletesen elsajátítani lesz képes.

Bármelyik mellett döntsünk, ha ismerjük magunkat és ismerjük képességeinket, akkor csakis jól választhatunk. A budóban és minden egyéb másban, életünk legnagyobb örömét lelhetjük meg, ami egész életünket a jellemünkhöz méltóan megváltoztatja.

Mikor a budó – bujutsu a szívünkbe fészkei magát,

- alkalmasak leszünk deszantosnak, zsoldos katonának és mesterlövésznek.
- alkalmasak leszünk terroristának, bérgyilkosnak és túszoikat ejtő rablónak.
- alkalmasak leszünk tömegeket oszlató rendőri alakulatok tagjainak, nyomozóknak és kémeknek.
- alkalmasak leszünk rafinált bankrablóknak, gengsztervezérnek és yakuzának.
- alkalmasak leszünk felderítőnek, kaszkadőrnek és mutatványosnak.
- alkalmasak leszünk hegytetőről ejtőernyő nélkül a folyóba ugrónak és úrlények elleni kommandósoknak.

És ki tudja mennyi örülségre leszünk még alkalmasak, de már normális ember nem lehetünk soha.

Normális ember, aki tisztességesen dolgozik és becsületesen éli az életét. Aki a hét minden napját egyformán, egyhangúan éli át és nem történik az életében semmi rendkívüli. Aki eltartja a családját és biztonságban szereti magát. Aki kényelmesen él és nézi a tévét. Aki a gyerekekkel vidámparkba jár, hétvégenként pecázik és a nyári szünetét átlubickolja a Balatonban ... - ezt már sohasem kaphatjuk vissza. Nekünk a harc jutott, ebbe szerettünk bele és ez lett az életünk. Szüntelen és örökös harc, emberrel, önmagunkkal, tárgyakkal és a csillagokkal. Ez éltet és tartja rendben a vérkeringésünket. Harc, harc, harc! E nélkül már el sem tudjuk képzelni.

S mikor a harcot feladjuk, mert a normális ember életére vágyunk, - csendre, háborítatlanságra és békére, s leülünk egy kényelmes székre ...- *meghalunk*.

4. Akaraterő

Az akaraterő csakis rendszeres edzéssel fejleszthető. Az e fajta lélekerősítés megint csak keveseknek adatik meg. Alaphelyzetben ugyanis az emberekben az akaraterő csupán személyes vágyak és saját álmok kielégítéséig terjed. Nyugodtan mondhatjuk ezekre, hogy kicsinyesek, ami egyben azt jelenti emberiek. A harcművészetben viszont akaraterő alatt az átlagember számára sok esetben nehezen felfogható dolgokat értenek. Mint például, amikor egy átlagos ember mikor tisztán látja már, hogy nem érheti el valamely kitűzött célját, magát megóvni igyekszik a felesleges és hiába való erőfeszítésektől. Míg a harcművészetben a valamiről is lemondani, ha már célként lett megjelölve, egyszerűen lehetetlen. A harcművészetben ugyanis olyan akaraterő lakozik, hogy számára csak a cél vagy a halál létezik. Ez azt jelenti, hogy az a harcművész, aki nem érhetette el célját, azt csak azért nem, mert közben belehalt. Nos, az átlagember ekkora mértékű akaraterővel nem rendelkezik.

A harcművész is csak azért, mert a lelki erejének fejlesztésével szüntelen foglalkozik.

Az akaraterő lelki tényezőit jóval könnyebb talpra állítani és az átlag fölé emelni, mint a hidegvér lelki alapjait. Éppen ezért az akaraterő 2-3 év alatt képes kifejlődni bárkiben. Ilyen rövid idő alatt meglehet érezni csodálatos belső hatásait, ami a legkeményebb edzések után is igazán kellemes érzéseket képes gazdájának nyújtani. Éppen azért vagyunk képesek az akaraterőnk fejlesztésére, mert ez a végére jutó fantasztikus és feldobó érzés egész énünket áthatja és további nehezedő feladatokra sarkal. Így haladunk mindbeljebb és

minderősebben az akaratőrnk keményre edzése felé. Amit a végén már semmi sem lesz képes megállítani ...csak a halál.

Nézzünk néhány példát is, hogyan s miként fejlődhet az akaratőr annál, aki erre építve edz.

Elsőként és mindenek előtt a cél kitűzésével annak meghatározásával kezdődik. Egyben ez a legsebezhetőbb része az akaratőr fejlesztésének nekieső számára.

Ugyanis aki sokat álmodozik vagy túlzott vágyakat hajt, az a cél megfelelő meghatározására nem lehet képes. A célját túl messze teszi. Nagy dolgok megvalósítására fog készülni, ami teljesen felőrli erejét és idegeit. A célját rosszul megválasztót is könnyű felismerni. Az ilyen embert a türelmetlenség jellemzi. Mikor ráébred arra, hogy célja túlzott volt, csalással igyekszik az utat lerövidíteni. Végezetül pedig az éppen így járt többiek körében fog kikötni, akiket a könyv első fejezetében már kitárgyaltunk. Ami természetes, hiszen aki csak csalás útján tudja elérni célját, az nem harcművész lesz, hanem szélhámos. Csalásból, csalásba halad előre, amiből már nincsen vissza. A kóklerek hangadójaává válik. E könyv olvasójának pedig éppen ezt jobb elkerülni. Ezért a helyes cél megválasztásához elsődleges szempont, hogy csalás nélkül végrehajtható legyen. Ehhez megint csak ismerni kell magunkat és képességeinket. Az akaratőr edzése közben két ezt körbevevő fontos dologgal ismerkedünk meg.

Egyik a koncentráció, másik az önmagunkba való látás képessége.

Mind többet eddzük az akaratőrünket, annál jobban tisztában leszünk saját képességeinkkel és annál jobban tudunk figyelni is arra, amit éppen csinálunk.

De vajon mik azok a célok, amiket magunk elé kell tűzni, hogy akaratőrnk jól fejlődjön?

Mivel ez a legkényesebb kérdés, kevesen vállalkoznak ennek tanítására, illetve annak megjelölésére. Mindenki magára marad hát és egyedül keresi az utat. Ezért nem is lehet azon csodálkozni, amikor sokan egyszerűen a szerintük így kell ezt csinálninál kötnek ki. Szerintük ez lesz a jó, szerintük az, és természetesen meglesz a mindenki szerint másként. – Az én így szeretem. Nekem így tetszik és kész! – Akit erre nem készít fel külön is a tanára, az hozzáértő vezető nélkül maradván, nem is válhat mássá, az akaratőr fejlesztését nem is képzelheti el másképpen. Aki pedig egyedül határozza meg, hogy neki mi a helyes, az sok mindent fog csinálni, csak nem budót és nem

harcművészetet. És ha már egyedül vágott bele, ismertetőjelmént fogja hordani a makacsságot és önfejűséget, ami után már nem lesz senki, aki megtudna magyarázni és értetni vele bármit is. Legyen az akármilyen mester. Így szokta meg, hát így fogja csinálni. Az ember pedig egy olyan lény, hogy szokásból és szokásban él. Mindenkinek az a fontos, hogy megszokjon valamit és ha megszokta, akkor annál maradjon. Az ember számára ezért a megszokás egy nagyon fontos dolog. Azért tudunk a dójóban jól edzeni, mert megszoktuk az ottani feladatokat, megszoktuk a dójó légkörét. Mindent meglehet szokni. A megszokástól eltérni viszont már nehezebb. Éppen eme emberi tulajdonság miatt. Aki azt szokja meg, hogy egyedül értelmezi a dolgokat és egyedül is dönt, hogy mi abban a jó és mi nem, az magánkívül mással nem tud és nem is akar foglalkozni. A legjobb szándék közeledését is heves ellenállással fogja elhessegetni, ha az a megszokásától eltér.

Ezen típusok így már csak partnernek lesznek jók a hidegvér edzéséhez. Vigyázzunk hát, nehogy mi legyünk a harcművészet tanulóinak ilyen irányú partnere. Sokkal jobb, ha bennünket hozzáértők irányítanak. Ha valamit nem értünk vagy nem eléggé világos, bátran kérdezzük meg a tanárunkat. Amikor a tanárunk kitér a válasz elől, akkor se egyedül próbálkozzunk, hanem keressünk egy olyan személyt akin látszik, hogy „vén róka” a szakmában és a kérdéseinket is szívesen megválaszolja. A nálunk idősebb és tapasztaltabb tanácsát pedig nem csak meghallgatni illik, de betartani is. Akkor is, ha számunkra furcsának látszik az. Az ilyen emberek tanácsaitól és segítőkézségeitől válunk erősekké és nem az önfejűsködéssel.

Nézzük hát milyen célokat érdemes magunk elé tűzni. Cél választásnál arany szabály a rövid távon való gondolkodás. Ez annyit tesz, hogy olyan célt válasszunk, amit minden bizonnyal el is tudunk érni. Egy kezdő kitűzheti maga elé azt, hogy a következő övvizsgán átmenjen. Az edzések amúgy is a vizsgákra készítene fel, ezért ez nem egy lehetetlen feladat. Biztosan sikerül annak, aki nem hiányzik az edzésről. Az edzésről nem hiányozni hát akarni kell. Azért nem hiányzunk mert egy célt tűztünk ki magunk elé. Egy magasabb cél érdekében pedig képesek leszünk legyőzni a lustaságunkat. És mikor eljön a vizsga pillanata, majd azon sikeresen átesünk, az akaraterő fejlesztés öröm tünetei jelennek meg. A cél sikeres elérése, felkorbácsolja az érzéseket. Mi más lehetne a következő cél, mint a soron következő vizsgán is sikeresen bizonyítani. Így célról célra lépkedve nem csak folyamatosan erősödik a lélek, de hibás döntések is csökkenthetők. És ami a lényeg, hogy ehhez csálni sem kell. Egyszerűen jól kell csinálni a dolgunkat. Márpedig ha tudjuk mi a dolgunk, akkor csak jól csinálhatjuk azt. A rövidtávú célok mindig sikert, sikert és megint csak sikert hoznak. A lélek fejlődéséhez pedig a sikerélményekre szükség van. Akinak sikerélményei vannak, az vonakodni fog a csalástól. Hiszen amit elérhet rendes úton, azt miért csálná át valaki?! A

sikerélményekben szegények választják a csalást csak. Azért mert a sikerekben szegény, lelkiekben is szegény marad. Tehát a célválasztás nem lehet más, mint amit becsülettel érhetünk el. Mert nem túl messze, mert nincs túl messze. Amikor valaki olyat tűz ki maga elé, hogy ő fekete öves lesz és ezért a céljáért indul meg, ezer emberből egy képes lesz rá, de mi lesz a többi 999-el? Természetesen menetközben alaposan megtépázódnak és csalással próbálkoznak, vagy egyszerűen kihullnak. Ilyen távoli célokat ne válasszunk magunknak. Senki sem bízhat magában annyira, hogy talán ő lesz az az egy. Ezenkívül pedig semmi értelme olyan célt választani amihez fogalmunk sincs mit kell hozzá ismernünk és mennyit kell érte gyakorolni. Valamint amikor egy cél elérése túl sokáig tartó, mert olyan távolit választottunk, akkor az nem erősíti az akaratomkat, hanem a meglévőt is lerombolja. Lerombolja mert a távoli cél kevés sikerélményt ad és annál több sikertelenséget. Az ember pedig a sikertelenséget nem viseli el. Szükséges a sikerélmény, méghozzá minél több, hogy az időnként becsúszó sikertelenség ne törhessen le.

Gyakorlatok közül is lehet célt választani. Ez a cél választás akkor lesz jó, ha valamely fizikai erősítésre vonatkoznak. A fizikai erősödés nagyon jól erősíti a lelket is. Ezért jó célt választ az, aki fizikai képességre építi az akaraterő fejlesztését. A cél megválasztása ilyenkor egyszerűvé válik, annak aki nem esik túlzásba. Mondjuk aki ritkán szokott futni, vagy csak egyszerűen ez nem az erőssége, az remek célt fog találni X mennyiségű kör lefutásában. Annyi kört, amennyit még sohasem futott le, de nem látszik lehetetlennek. Ahhoz, hogy az X-be foglalt távot elérhessük, rendszeressé kell tenni a futást. Mindig kicsivel több fog sikerülni. És néhány hónap múlva meglesz a sikerélményünk. Ami után mi más lehetne a következő cél, mint megduplázni a távot, ami megint csak nem lehetetlen. Néhány hónap alatt elérhető. Sokan e képzéshez a lépcsőt szokták kiszemelni maguknak. Méghozzá meredeket és pizok hosszát. Nagyon jó az akaraterő fejlesztéshez. Az X kör példánkhoz minden más is stimmel.

A fizikai gyakorlásokban viszont vigyázni való is van, amit kevesen vesznek észre. Erre már nem figyelnek. Ugyanis a fizikai edzés két részre oszlik, amiből az egyik kifejezetten és hatásosan az akaraterőt edzi és a másik, aminek semmi köze nem lesz ehhez, pusztán izzadság szagú ekehúzás. Azok akik nem ismerik az akaraterő fejlesztés jelentőségét vagy csak egyszerűen nem igazán tudják a kettő közötti különbséget, azokat arról lehet felismerni, hogy a fizikailag megerőltető edzéseknél lesütik a szemüket, vagy éppenséggel semmibe révedő üres szemmel bámulnak maguk elé. Mivel a szem a lélek tükre, egy kevésbé képzett mester is könnyen kitudja szűrni őket a tömegből. Az üveges szem ugyanis arról árulkodik, hogy az illető lélekben nincs a többiekkel. Tulajdonképpen nincs a teremben sem. Egyetlen dolog érdekli, a

valahogy ezt az edzést túlélni. A túléléshez pedig csak egyetlen dolog segít, ha a tudatát kikapcsolja. Amolyan robotszerűen csinál mindent. Ha nem figyel oda, akkor valahogy hamarabb telik az idő, valahogy többet is kibír. Ez viszont nem más, mint önmaga becsapása. A figyelem, a tudat kikapcsolása a lélek kikapcsolását is eredményezi. A pusztán csak vagyunk, éppen csak létezőnk állapotába esünk. Ami hasznos és jól jöhet a maraton futáshoz, de nem a társakkal közösen végzett edzéshez és mivel a lélek sem él, az akaraterő fejlesztéshez sem. Ez akkor lesz visszafordíthatatlan hiba, ha rend szeressé válik, tehát megszokottá. Aki megszokja, hogy mindig kikapcsol a fizikai megpróbáltatásokkor az előtt végérvényesen leomlanak a célok. A kikapcsolt tudat ugyanis nem láthat célokat. Éppen az a lényege, hogy eltereljük figyelmünket a célról, ami által olyan érzést vagyunk képesek magunkba csalni (csalás), hogy lám így könnyebb, a fizikai megpróbáltatás tovább bírható. Ezzel viszont kiesünk a harcművészet léleképítő folyamatából. Pusztá maratonni edzéssé válik minden, amitől akárki izmos és rugalmas lehet, viszont buta, mint a föld. Átalakul az ilyenről a harcművészet értékrendje is. Hiszen nála jó harcművész már csak az lehet, aki több fekvőtámaszt tud nyomni, vagy gondolkodás nélkül veri agyon az ellenfelét. A fizikailag sokat bíróban látja a mesterét. Neki már csak ennyi marad. A harcművészet után érdeklődő viszont nem a nehézsúlyú ökölvívóvá válás érdekében gyakorol. A fizikai edzés így nem cél, hanem eszköz a lélek fejlesztéséhez. A fizikai értelmű célok a lélek fejlesztésének érdekében történnek. A fizikumra épülő edzések ugyanis pillangó életűek. Amíg fiatalok vagyunk fizikailag erősödhetünk, azután vége. Mint ahogy annak, aki lesüti a szemét és a tudatát kikapcsolja, hogy abból a semmit érő fizikaiakból többet bírjon. Nem tehet mást, mint kiöregedve abbahagyja és áttér a teniszezésre, vagy klubot nyit és abból él a diákjai előtt, hogy volt ám ő valamikor ... De amit taníthat az nem áll másból, mint a gyerekek fekvőtámaszának számolásából. Jó és kiemelt diák nála az lesz, aki többet nyom. A szellemileg is képzettek tudják, hogy ez nem budó, nem harcművészet, hanem a budó buta képviselőit láthatják. Mindenki más a fizikai cél kiválasztásában a szellemi fejlődést is reméli. Ezért az edzésen maximálisan figyelni igyekszik. Ehhez pedig nem szabad kikapcsolni a tudatot, hogy a lélek is a teremben, a gyakorlatban legyen. Igaz, így nehezebb. De csak amíg hozzá nem szokunk. Hiszen attól nehéz ez, hogy még nincs a megszokás tárában. A célt látva ezért még sokan az előtt összeomlanak. Mikor megtudják, hogy mennyi van még hátra, máris összezsugorlanak. A cél előtt elhagyja az erő őket. Éppen ez az amire szükség van! Ami elsőre könnyen sikerülhet, nem edzés és nem lélek erősítés. Semmi értelme. Éppen az edzi a lelket, hogy nem sikerül semmi sem elsőre. A többszöri nekirugaszkodás, a rendszeressé tett igyekezet, az állandó gyakorlás vihet csak a célba. A cél szemmel tartásával történő edzéskor, azért esünk össze fizikailag, mert a lélek még nem elég edzett. Mivel a lélek az amitől élünk,

annak gyengesége a fizikai tényezőkre erősen kihat. A lélek folyamatos edzésével a fizikain viszont túl lehet lépni. Amikor a lélek végképp megerősödik, leomlanak a fizikai akadályok. Ami annyit jelent, hogy az élet teljes szakaszát a birtokunkba vesszük. Öregem is roppantul erősek maradunk, akik a fizikai gyengülésben nem látnak semmi veszteséget. A gyakorlás ugyanúgy folytatódik. A társakkal végzett edzések során jól lehet látni kik azok, akik lelkileg is elszántak és erősek. Ezeknek a szeme ugyanis arról árulkodik, hogy a gyakorlatok végzésekor valóban maga elé képzele az ellenfelét. Ha rúgni kell, ellenfelet rúg. Ha ütni kell, ellenfelet üt. Fekvőtámasznál, a mennyi van még hátra, számolja. Amikor valaki a célt maga előtt látja és annak legyőzéséért hajt, a szem kegyetlen elszántságról tanúskodik. Mozgásából kiesik a robot. Nem azon esik kétségbe, hogy a tanár azt mondta, ezer rúgás fej magasságba, hanem azért izgul, hogy abból mennyit fog tudni igazából fejre rúgni. Ezret akar! Ha egyszer ezret kértek tőle. Aki nem kapcsolja ki a tudatát ilyenkor, az száznál már úgyis kifulladás. De az a száz teljes értékű és hatásos az életben is. Legközelebb száztíz fog tudni rúgni ugyanilyen biztonsággal. És amikor az ezer sikerül, sejtjük már milyen érzés az. A tudatot viszont ostobaság lenne kikapcsolni csak azért, hogy az ezer rúgás látszatát mutathassuk. Ilyenkor ugyanis a robotosodás visszafogja a figyelmet, kikapcsolja a lelki tényezőket és imitálása lesz a rúgásnak az amit csinál, de egyetlen rúgás sem lesz benne, aminek bármilyen hatása is lenne egy emberre, az ellenfélre. A hatástalan rúgás elsajátításáért pedig nem kell klubba járnia senkinek. Otthon is megy.

A nehézség legyőzéséhez egészen más eszköz áll a rendelkezésünkre. Ez nem a gondolat kikapcsolása, hanem annak ellenkezője, a figyelem felerősítése. A koncentráció. A gyakorlatra, a mozdulatra és a célra való koncentráció, segít kitörölni a közbeeső dolgokat és csak a gyakorlat helyessége, a mozdulat pontossága és a cél látszik. A közbeeső dolgok, a külső zavaró tényezők, amik lehetnek a hátunk mögött beszélgetők, az ajtó nyikorgása, a szél fújása, a fizikai fájdalom és fáradtság, ezek mind erősebben letompulnak. A koncentráció az ami segít kikapcsolni a zavaró jelenségeket. A figyelem középpontjában csak az marad amire szükségünk van, az viszont olyan erősen a szemünk elé kinagyítva, hogy az miatt már mást nem fogunk tudni észrevenni. Nem lesz ami elvonni tudná figyelmünket. Aki ilyen módon végzi az edzéseket, az az edzés végére kétszeresen is fáradtnak érzi magát. Nem csak fizikailag, de agyilag is teljesen lefárad. Amiből a fizikait veszi észre később, mert az csak akkor tör ki belőle, amikor hazatérve lepihen. A szellemi fáradtság viszont az edzés végét jelző szónál, annak pillanatában vágódik a parkettához.

Egyéb ismeretek

Egy ízben mesteremtől azt kérdeztem, hogy miről ismeri fel a küzdősport művelőket és a harcművészeket?

Válasza valahogy így hangzott:

5. A budósport művelők karcsúak, szépek. Mindent el is követnek, hogy igazolják, amióta budóznak milyen sokat változtak, milyen jó emberek és ügyesek lettek, valamint hogy alakjukat és izmaikat minél többen csodálják, mutogatják is azt.
6. A harcművészek pedig olyan emberek, akiknek a külsejében nincs semmi amit dicsérni lehetne. Ha csúnya, púpos és félszemű, akkor biztosak lehetünk benne, hogy harcművésszel állunk szemben.

E könyv végére érve azt is megkérdeztem, hogy milyen tanácsokat vagy ismereteket adna az olvasóknak?

„Az emberekkel való megbékéléshez, a mindenkivel való összeveszés útján érhetsz el.”

Ez alapján a bátorság és hidegvér az által sajátítható el, ha kipróbálunk mindent, amitől félünk.

„A bölcsesség azoknak adatik meg, akik sok ostobaságot követtek már el.”

-Minderre viszont rá kell tudni ébredni...

Általános gyerek problémák a dójókban

A gyerekeknek tartott edzés legnagyobb nehézsége, hogy a gyerekek sokszor illetlenül, már-már bosszantóan viselkednek. Ha egy csapat szerencsésen is áll össze, akkor is lesz közöttük egy-egy rendbontó. Történik ez azért, mert a gyerek lélek a rosszalkodásra inkább hajló, mintsem egész nap a jószág példáját mutató. Viszont csak nekünk a felnőttek szeméből nézve látszanak rossznak. A gyerekek viszont nem a mi szemünkből megítélve látják a dolgokat. A gyerekek rosszalkodásai az edzések közben ezért csak a tanárt bosszanthatja, de a gyerekeket éppen hogy a csíntevés az ami felvidíti. Ezért az olyan tapasztalatlan vagy csak egyszerűen a gyerekekhez nem értő tanárok, akik nem képesek magukat a gyerekek világába képzelni – akik elfelejtették már, hogy ők is voltak gyerekek - , azok a gyerekek viselkedései miatt szűnni nem akaró problémákkal küszködnek. Van aki türelmét elveszítve a rendetlenkedőt kipenderíti és nem engedi be többet az edzésre.

Ez a típus a kókler oktatók lelkivilágát hordja. A kipenderítéstől ugyanis azt reméli, hogy példát statuál a többiek felé. – Aki nem lesz jó, így fog járni – megjegyzéssel.

Ez csak kókler lehet, nem vitás. Hiszen gyerekeknél a megfélemlítés eszközt, csak ostoba oktató teheti. Ostoba, mert aki gyerekeknél a megfélemlítés erejével akarja a rendet fenntartani, annak keze alól nem bátor harcosok, hanem gyáva lelkű nyulak kerülhetnek csak ki. Rendbontó pedig ebben a korban úgyszólván állandóan lesz. A problémán tehát nem változtat, csak arra veszi rá a gyereket, hogy az edzés erejéig fülüket hátrahúzzák.

Van aki a korhatárt emeli meg és 7-8-9 év alatt diákot inkább nem fogad. A meglévő picurkáktól pedig igyekszik valamilyen módon megszabadulni.

Ez a típus csak egyszerűen a gyerekekkel való foglalkozásban tapasztalatlan vagy türelmetlen oktató. Akinek nincs türelme a gyerekekhez, az a rosszalkodásaikat is nehezen viseli el. A korhatár emelésétől azt reméli, hogy megszabadul a folyton rosszalkodó kicsiktől és megmaradnak azok, akik szerinté feltudják már fogni,

7. *végre* –
hogy az oktatójuk tőlük mit akar.

Aki ilyen döntést hoz elég nagyot fog csalódni.

Van aki a gyerek edzéseket ritkítja. Szerinte elég lesz heti egy edzés is.

Ez a típus valójában csak a gyerekektől hamar elfárad.

Van aki a hangerőre helyezi a tanítást. Igyekszik túl ordítani a rosszalkodókat.

Ez a típus az, aki végképp nem ért a gyerekekhez. Pusztán azt akarja megmutatni, ki itt a főnök.

Tulajdonképpen valamennyi eset a gyerekekhez való nem megfelelő értéket mutatja. Mégis az első és az utolsó példa az, ahonnan a gyerekünket azonnal ki kell vennünk a klubból és ilyen tanárok közelébe sem engedni többet. Akkor

is ezt kell tenni, ha nem a mi gyerekünket dobják ki és akkor is, ha nem a mi gyerekünket ordibálják túl. Az ilyenek önmagukban is veszélyes tanárok, akik ezáltal a gyerekeinkre is csak veszélyt jelentenek.

Amennyiben a budót tekintjük alapnak, a gyerekekhez akkor lesz megfelelő a hozzáállás, ha engedjük őket rosszkodni. A legtöbb bajt ugyanis az okozza, hogy sok tanár halál komolyan veszi a saját stílusát, és így a gyerekeket is halál komolyan a Budóra akarja tanítani. A milyen egy szamuráj, milyen egy jó budós, ezt akarja beléjük nevelni. Ami képtelenség még japánban is, hát akkor milyen nevetséges egy magyar tanár vezette dójóban.

Mit tehet hát egy budós tanár, ha egyszer a gyerekek pajkosak?

Csak egyet tehet, hogy a nagy és bölcs mester bőrét leveszi és cinkosul beszáll a pajkosságba. Ez annyit jelent, hogy maga is gyerekké változik. Nem szégyen ez egy fekete öves tanárnak. A gyerekkorát mindenki őrzi magában, csak mire felnőtt lesz már szégyellni kezdi. Viszont aki ezt szégyelli felnőtté válva, az mondjon le a gyerekekkel való foglalkozásról. Mindenki más viszont jól tudja, hogy a mondjuk 5-7 éves gyerekek nem a budóért, hanem a hancúrozás kedvéért jönnek. Aki ezt a remek szórakozásukat megtiltja nekik, nagy hibát követ el. Nem arra van hát szükség, hogy minden áron fegyelemre és technikákra tanítsuk őket. Ha pusztán a dójóban jól érzi magát és ezért máskor is nagy örömmel jönnek, már a hozzájuk illő legjobb tanárok vagyunk. Egy budó tanárnak pedig csak és kifejezetten az jelenthet örömet, hogy a gyerekek boldogok. Ha a kisdíákok közül valaki nevetgél, hangosan kacag, az jó légkörre utal és nem rosszra. Ha valakinek lovacskázni támad kedve és fel-alá kezd el rohangálni, akkor azt egy jó tanár hagyja. Mi több! Maga is kacagásba kezd és a lovacskázó gyerek mellé galoppozik, hogy megkérdezze vajon melyikünk lova a gyorsabb. Ehhez a játékhoz pedig a többieket is bevonja. Egy ilyen felhőtlen öröm után, legalább tíz percre még komolyabb edzést is lehet nekik tartani. Tíz percig képesek csendben maradni, technikákat tanulni, de aztán megint tanár és diák együtt hancúrozik. Felhőtlenül, szabadon, önfeledten és boldogan. Mondom „együtt” és „felhőtlenül”. Amikor tanár és diák együtt rosszkodik, cinkosokká és ezzel a legjobb bizalmasokká válnak. A gyerek bizalma az amire szükségünk van és nem arra, hogy az jól vagy rosszul viselkedik. Viselkedjen ahogy akar, akár rosszkodjon ha ahhoz van kedve, de mindezt velünk együtt tegye és ne érezze rosszallásunkat. A cél ugyanis nem a jó viselkedés, nem az erősödés, de még csak nem is a technikák révén szerzett ügyesség, hanem a dójó légkörének megszerettetése. Egy 5-7 éves gyerekkel a tanárnak pusztán ennyi lehet a célja.

A holnap is jöjjön, jövő héten is és jövőre is itt legyen. Ebben a dójóban váljon 10 évesé is. Amelyik gyerek 5-7 évesen csak azért szeret edzésre járni, mert hancúrozhat és rosszalkodhat egy igazit, az hadd engedje csak el magát. A tanár vele van, hogy ne üsse meg magát, arra is vigyáz. Hozzánk akkor jönni fog, méghozzá boldogan. És 11 évesen is a tanára az élete legjobb társa. Amikor már minden szavunkat mozdulatlanul figyelni fogja, amikor minden intelmünket és tanításunkat betartja. Miért?

Mert szereti a tanárját, aki mellett csak örömmre emlékszik vissza és sok-sok tőle kapott jóra. Hiszi mert még nem csapta be és nem is félemlítette meg soha. Egyedül csak ez a diák az, aki amíg csak teheti a szeretett tanárát akarja követni, az mellett akar lenni ...felnőtté válva is.

A földkerekség legrosszabb tanára az, aki gyerekekkel telt dójóban szigorral és büntetéssel akarja a tekintélyét és a rendet fenntartani. Ezt megteheti a saját gyerekével otthon, de nem máséval. De még a sajátjával sem a dójóban, a többekkel tartott edzésen.

Katák (formagyakorlatok), magyar jelentései

A katák nevei ...-sajna, az egyik fele nem igaz.

Az a fele ami pedig igaz lenne, nem azt jelenti, aminek fordították lelkes-angolból-magyarra emberké.

”Megjelent az Interneten a következő válogatás : (még áprilisban)

A shotokan katák nevei

Heian Shodan - Békesség (Első lépés). ,,

Semmi kedvem belemerülni a shótókán katák neveinek elemzésébe, mert az baromi sok munkát adna nekem...-teljesen értelmetlenül. Így csak éppen

az elejébe szolok bele, ami alapján nagyon könnyű lesz kitalálni, vajon mennyire lehet jó a folytatás....

A "dan" semmilyen körülmények között sem fordul át magyarra "lépés"-ként.

A "dan" mindenkor "fokozatot" jelöl. Amit, ha a lelkes amatőr "osztálynak" fordít, meg akkor is át lehetne siklani felette.

„A heian kata-kat Itosu mester (a shuri-te mestere, a shorin-ryu megalapítója) alkotta meg, tőle tanulta Funakoshi és később átalakította és átnevezte őket.”

Mivel nem nehéz a Shorin Ryu-t elemezni, (mai őrzői és művelői is vannak), biztosan lehet állítani, hogy Itosu mester az életben nem alkotott "Heian" kátákat.

„Tekki Shodan - Vaslovas (Első lépés). Eredetileg a shuri-te egyik katója. Eredeti neve naifanchin syodan, alkotója ismeretlen. Funakoshi nevezte át tekki-re a három kátát. „,

A naifanchin syodan-ból nagyon nehéz lett volna Tekki kátát csinálni... -ami megjegyzem, helyesen "Tetsuki" névre hallgat eredetiben. Gigo iskolájában nem ejtik ki a Tekki szót sem...-mindenkor Tetsuki-nak nevezik meg.

Lehet, hogy az öreg Funakoshi sem használta életében a Tekki kifejezést? hm... -Viszont a kanjiját lehet olvasni Tekki-nek is....-ez nem kétséges. (Valahogy úgy, mint az Onegaishimas-ból lett, OSU szót.)- Ennél fogva nyilvánvaló, hogy a "Tetsuki" szót és írásjelet, el lehet nevezni "Tekki" -nek is, de elég könnyen meg tudható, hogy ezt nem Funakoshi tette meg.

Ami pedig a legfontosabb az egészben: -hogy ha valamit Funakoshi átalakított, és át is nevezett, az már nem lesz köthető shorin ryu-hoz, és egyéb máshoz. Meg ha alapul is szolgált számára az ötlethez, ...-amiből az ötletet merítjük, az már nem fog hasonlítani "semmitben" sem az ötletadóra. Így hivatkozni rá, csak azért történhet meg, hogy a fiatal küzdősportolók előtt Itosu neve gyakran lebegjen. Elhitetve velük, hogy amit ők gyakorolnak, az egészen Itosu mesterig nyúlik vissza.

Ügyes nem?

Így én erre csak annyit mondok: Itosu mesternek semmi köze sincs a shótókánhoz, így annak katáihoz sem...-az égvilágon semmi!

Viszont valaki azért lesz shótókános, hogy ennek ellenkezőjét, "bármilyen áron" igazolni igyekezzék.

/Mert tudjuk, hogy a sportolóknak szükségük van a "harcművészekre", illetve azok gyakori emlegetésére. / Mint, ha a shótókán művelésével, nekik is valami közük lenne Itosu mesterhez. (Mulatságosnak tartom...-ismerve a Shorin Ryu-t, és a Shuri-te elemeit./

„Tekki Shodan - Vaslovas (Első lépés). Eredetileg a shuri-te egyik katája. Eredeti neve naifanchin syodan, alkotója ismeretlen. Funakoshi nevezte át tekki-re a három katát. „

/Nem létező katának, nehéz lenne az alkotóját is megnevezni. ...-hát még átnevezni! bum/

„ Bassai Dai - Törj be az erődbe (nagy forma). Eredete nem tisztázott, egyes nézetek szerint Oyadomari mester honosította meg, de lehet, hogy a Tomarite stílusból átvett kata. „

A Bassai Dai sehonnan sem származó kata, így a honosítása is igen csak furcsa lett volna. Próbálkozás a kínai mozgásrendszertől való elrugaszkodásra, vagyis a japános mozgásrendszer alkotására. Az volt a cél, hogy az addigi alaptól (ismerettől) teljesen eltérőt alkotni ...-a japán harcművészek, a japánok számára. A Bassai Dai, így ennek a próbálkozás/oknak a hírnökének számítható./
(Megjegyzem: -Akkor sem Bassai Dai volt a neve. Amihez további megjegyzés is tartozik, -hogy a Bassai, bármilyen más jelent, csak éppen nem azt, amire fordítottak. -Persze ahhoz ismerni kellett volna a fordítónak a japán írásjelet is. hehe)

„Empi - A fecske röpte. Tomarite eredetű. „

Az Empi - csak annyira hasonlítható a fecskéhez, pláne annak röptéhez, mint amennyire, ez a kata (eredete) a Tomari-te-ből sehogyan sem származtatható. Na, vajon, ki kötötte az Empi kata eredetét a Tomarite iskolához? Na, ki? Funakshi megint csak biztosan nem! ..hát akkor? ...-az eredeztető neve, ismeretlen.

A japán nyelvet nem ismerőknek: Kizárt, hogy a japán nyelvben "Empi" szó, illetve kifejezés, létezhessen! Tehát ilyen japán szó egyszerűen NINCS! Így pedig egy nem létező japán szót, akar valaki a Tomarite-vel eredeztetni?? Hát nem furcsa?

-Nem furcsa annak, aki nem is tud japánul. A nyelv nem ismerete, tehetségessé teszi az embert, még arra is, hogy nem létező szavakra is magyar fordításokat alkosson.

Amire azt mondom, ha valaki mindenáron a fecskéhez és annak röpdöséséhez akarja kötni ezt a katát, akkor megtanulja inkább a helyes japán szó leírását....-ami, "ENBI" -re fog számára kijönni. (Külföldi lévén, az se lesz baj, ha EMBI-nek írja.)

És, ha valaki tudja ezt helyesen is írni és olvasni, akkor biztosan el fog azon gondolkodni, ki és hogyan csinált ebből "Empi"-t?

-Itt most megint, valaki szórakozott egy jót a néppel....-illetve a polgári sportolókkal.

Van egy módszer arra, hogyan állapíthatod meg valamiről, hogy mennyire igaz. (?)

Úgy, hogy nem az Empi eredetét keresed, így nem is a Tomarite formákat (bár ez nem árt, ha van némi jutsu ismereted), hanem azt a személyt (mestert), aki a Tomarite eredetűnek tartja, (tartotta) az Empi katát. És amikor ezt a mestert meg találod, akkor könnyen eljuthatsz (rajta keresztül) az igazsághoz.

Ha viszont ilyen mestert nem találsz sehol....-akkor máris sejtetheted, hogy itt valaki hazudott.

A harcművészetben ugyanis a dicsfényesítés (egészen durván, hazudás) teljesen normális dolog. Hiszen a hétköznapi polgárok felé kell alkotni "nemes" és "követendő", valamint az "Xszáz éves múlt" felé vezető nyilat. Mert mindenki

szereti a saját "sportjára", azt hinni, hogy "ősi" és "megalapozott", ...-izé Shuri-te, Naha-te, Itosu, ...-meg minden. Így azért él, és létezik a harcművész, hogy a kisemberekbe hitet öntsön, ...-a hit pedig (mint tudjuk) valami fajta kitalációból, fantáziából ered. "Ezért hisznek olyan sokan, meg ma is Istenben." Tehát ez nem egy csúnya dolog (még, ha fele sem igaz, akkor sem), mert egy nemes, és szép cél érdekében születnek. -Lelket, hitet, és erőt önt a sportolókba.- Nem lehet kihagyni..., és nem is szabad.

Valójában könnyű ezeket az álelemeket kiszűrni, (ha akarja valaki) hiszen rendszerint a "lehet", "talán" és az "ismeretlen" szóval keverik...-majterőlják be.

Amire azt szoktam mondani: Aminek az istenért sem lehet utána járni, és meglelni a harcművészet történelem rengetegében, azt miért kell mégis valóságnak, igaznak hinni? Miért kell mégis, és akkor is elfogadni? Hiszen éppen ezek a dolgok azok, amiket "elsőként" illenek ELVETNI.

A karate katák neveit "nem lefordítani" kell, hanem nemes egyszerűséggel, és CSAK ÚGY tudni. Balgaságnak és főként ostobaságnak tartom a katák neveinek, "minden áron" magyar jelentés kereséseket. Először is, mert nem sikerülhet helyesre! Másodszor pedig, ki az a bolond, aki minden áron magyarul akarja kifejezni az idegen szakszavakat!? Ahogy azt más szakszavakkal sem lehet, és nem is érdemes megtenni (influenza, kolera, infláció, tőzsde, négyzetre emelés,

kabuki, Sony, V -Volt-,-millió szó), úgy a karate katáinak és egyéb szakkifejezésinek sincs magyarítási értelme! Csak a magukat túl fűtött, "amatőrök" foglalkoznak ilyennel. Mert bennük él, a -már csak azért is- ...-amit én makacsságnak nevezek.

Ami időt eltölt ilyen hóbotossággal a diák, annyi idő alatt már rég meg is tanulhatta volna az összes shótókán katát. Így csak az foglalkozik (elmélyülten) a katák neveinek magyar jelentéseivel, aki a katákat nem gyakorolja, így lesz ideje bőven a jelentések között matatnia.

Aki gyakorolja a katákat és tudja is, az soha sem fog törődni, azok magyar és bármilyen más jelentésével. Egyszerűen tudja! Egyszerűen tudja, hogy amikor neki Empi-t mondanak, az miből áll, mik az elemei, hogyan kell helyesen és pontosan bemutatni,tudja, hogy az Empi szó mögött mi van! ...és akkor a magyar jelentésére nem is lehet szüksége. /Főleg akkor nem, ha úgy is csak értelmetlen butaság sülné ki belőle!/

Ennélfogva a katák nevei mellé NEM fordításokat, hanem ÉRTELMEZÉSEKET kell (illenék) írni.

-Aki nem tudja valaminek az értelmét (értelmezését), az rendszerint (angol könyv) fordításba kezd.

Nekem az a tapasztalatom, hogy rendszerint olyan dolgok szoktak -köztudottá- válni, aminek nincs is megnevezhető gazdája. :)) Csak tudják az emberek...-valahonnan. De, hogy honnan, ezt már senki se tudja. (olvasható az Interneten, például. hehe)

Ha egyszer Magyarországra megyek

/Idézet a HV levlistából./

A jutsu gyakorlását még folytatom. Így meg mindig barmikor előfordulhat, hogy a gyomromat hasítja szét egy kés (puszta önvédelmi gyakorlás miatt ugye), és engem Pécsen fogsz megtalálni, mondjuk aikidós hakamában, ahogy a gyerekeket bukfenceztetem. De remélem akkor, az elsők között leszel, aki az én dójóm tagságkönyvét akarja.

Meg szép, hogy jövök akkor hozzád edzeni! Ezt nem hagynám ki semmi pénzért!

Pénzért?

Erre meg, én nem gondoltam.

El nem tudom magamat képzelni (meg így sem), hogy Magyarországon "magyar" diákoknak pénzért tanítanak Karate Dó, Bu Dó-t!!!

Ahogy ezt nem tettem meg zöldfülűként, úgy nem tenném meg a jövőben sem, még a japánban szerzett tapasztalataim és rangommal sem!

Mert én nem változtam meg! ...csak a tapasztalataim, és ismereteim. Ami (úgy vélem) nem tesz sem jobbá, sem különbé...senkitől! Ha pedig nem tartom magam különbnak a diákoknál, akkor milyen alapon fogadnám el mégis a pénzüket? ...-ami csak a különbeknek jár. Ilyen pénzt (tandíjat), csak

olyan diákoktól fogadok el (a jövőben), akik számomra nem jelentenek a világon semmit sem.tehát idegenek, ...-vagyis nem magyarok.

/ Szeretném, ha engem nem az tenne különbe, hogy ötezerrel többet érek, mint más, amiért Japánból jöttem, mint inkább az, hogy felsőbb érdeknek tartom a magyar oktatást, tehát függetlenül attól, hogy valaki megérdemli-e, vagy sem, szeret-e, vagy utál, ingyen és teljesen természetesen jusson hozzá, mindahhoz, amihez bárki másnak igen csak drága árat kellene fizetnie. Miért? Csak azért, mert magyarnak született, és nem másnak! Ilyen egyszerű ez./

HV - Harcművészeti Villámhárító - HV

Mi a különbség Szerinted a Karate Jutsu és a Karate Dó között ?

/Idézet a HV levlista tartalmából/

A Karate Jutsu, mint olyan alapvetően az öles érdekében hasznos, illetve az öles ellen hasznos, mondjuk úgy, hogy önvédelmi elemeket tartalmaz. Azon kívül, nem

törődik mással, ...semmivel. Tehát az élet megvédeése, illetve az élet kioltása ...-a Karate Jutsu. Ami természetesen azt is jelenti, hogy az élet védelmének, valamint az élet kioltásának ismerete, annak ellenkezőjére is képessé teszi az embert.

"Hiszen csak az tudja, mennyit ér, és mennyire fontos egy ember élete, aki a halált is ismeri már."

Énnel fogva, az a tudat, hogy bármikor megtudok ölni egy embert, hiszen eddig mást sem gyakoroltam, teljesen törvényszerűvé teszi, hogy más ember életét mégis csak megóvjam.

"Más ember életét (még, ha azt támadónak is nevezzük), csak az képes megóvni, ki annak életét kioltani is képes."

A Senpo Jutsu Bujutsuban, saját szavaimmal ekképpen jellemeztem a bujutsu művelőjét:

" A kést azért tudjuk a széttárt testű ember kezei, lábai, és teste mellett olyan pontosan körbe dobálni, mert nálunk a cél eltévesztése már kizárt dolog. Ami

azt is

jelenti, hogy mert telibe találni teljesen természetes! -Hogy hol van a "telibe", azt mi határozzuk meg. "

Tehát, azért tanuljuk meg halál pontosan a szívbe dobni azt a kést, (véletlenül sem elvétele a célt) hogy a véletlen is kizárt legyen, ha egyszer nem akarom az ellenfél életét kioltani, vagyis szíven találni a késsel. Ez önmagában is azt jelenti, hogy ha a szívbe pontosan vagyok képes kést hajítani, akkor bárhova ugyanolyan pontosan leszek képes arra. Ennek a tudásnak az elérése érdekében nem érdemes hát, a bárhova dobásokat gyakorolni, mert elegendő, ha csak a "szívre" gyakorol az ember.

A Karate Jutsu, nem más hát, mint az élet kioltás gyakorlása, ahhoz, hogy az élet kioltását is el lehessen kerülni, amiket (ezt is, azt is) egymagunk tartunk a kezünkben...-nem a véletlen, és az ellenfél.

- A Karate Jutsut nem gyakorló, bármikor hasonló módon képes támadójának neki esni, csak hogy ebben a bármikorban sajnos benne van, hogy gondolkodás és

korul tekintés nélkül. Mondjuk úgy, hogy elöntött aggyal, plafonra ugrasztott vérmérséklettel, idegesen, vagy éppen halálos félelemmel..., aminek a következménye rendszerint, hogy úgy üti meg ellenfelet, ...aki talán csak haragoképpen egy pofont kívánt lekeverni neki, és nem mást, hogy az illető esése folytán, vagy a kapott ütés nagyságának túlméretezése végett, avagy csak a véletlenül életpontot ért ütés miatt, "meghal". Aztán az illető

ilyenkor szokta sírva hangoztatni, hogy "ő ezt nem akarta!", nem gondolta, hogy az a másik egy ökölütéstől ennyire simán kipurcan...stb. Így pedig lehet, hogy az illető különben ügyes a Karate Dó-ban, vagyis küzdősportban, de roppantul veszélyes az utcán, az önvédelmi és támadási pillanatokban. A tett mindenképpen "gyilkosságnak" számít, és gyilkossá is tette azt "egy véletlen".

A Karate Jutsu-t azért gyakoroljuk hát, hogy ez a gyilkossá válás, még véletlenül se fordulhasson elő velünk,...-velünk már nem! Mivel gyilkolást a dójóban tanulunk, az utcán már nem lehetünk veszélyesek senkire, meg ha az utcán egy pofont is akarnak nekünk lekeverni, akkor sem tud a véletlen közbeszólni.

Mert -semmilyen körülmények között nem adódik meg a gondolkodás, és körületekintés nélkül, és elképzelhetetlen az elöntött agy, a plafonra ugrasztott vérmérséklet, az idegesség, vagy éppen a haláltól való félelem, így az ütésünk mértéke éppen a helyzethez és ellenfélhez mért, ami kizárta teszi annak véletlenszerű halálát.

-Ha azt akarjuk, hogy meghaljon a támadó, akkor az meg is fog halni, erre garancia a Karate Jutsu edzési formája, de ha nem akarjuk, hogy a támadónk

meghaljon, akkor egyszerűen elképzelhetetlenné válik, annak véletlenszerű (nem így akartam, nem azt akartam..stb.) halála is. Tehát biztosan élni fog!

Vajon a Karate Dó gyakorlói, ezt hogyan, s miként tudnák lelkükben és technikáikban beosztani?

Megmondom: Sehogy!

A Karate Dó, ugyanis mindent kizár a tanításaiból, ami a halállal kapcsolatos. Így az élet kioltásának ismerete, az élet megvédésének tapasztalata...senkiben sem létezhet, senkiben sem alakulhat ki. Ezért is válik lehetségessé Karate Dó-t gyakorolni a világon bárkinek, legyen az bármilyen mentalitású és gondolkodású

ember. A sportolás, és annak élménye, és öröme köti le mindenki figyelmet. NEM MAS!

Így az önvédelemre teljesen alkalmatlan emberek a Karate Dó gyakorlói, akik ezt soha sem hinnék el magukról, soha sem ismernék be, ezért úgy mond önvédelemből védelmezik meg családjaikat, gyerekeiket, és a védelem folytán követnek el "gyilkosságokat". Mert a Karate Dó gyakorlói, amikor védelmezni kezdenek gyengébbeket, bajbajutottakat és magukat, akkor igen csak könnyen válnak egyszerűen hétköznapi gyilkossá, egyszerű verekedőkké, másokon követnek el testi sértéseket,-mert ők most védelmeznak elképzeléssel, de ahhoz teljesen nélkülözött ismerettel. Ugyanis, ha tisztában volnának azzal az emberek, a Karate Dó gyakorlói, hogy ők sportolók, akik a küzdelem sportját választották kedvtelésüknek, ami hangsúlyozottan kedvtelés, kikapcsolódás, remek

szórakozás, ...és ennél még csak véletlenül sem több, még akkor sem, ha ügyes és huncut tanárok, ezt attól többnek, jobbnak is igyekeznek festeni a tanulók előtt, akkor az egészség megőrzés legjobb módját, valamint a szükséges testmozgásukat biztosítják, amit a Karate Dó biztosan nyújt és megad mindenkinek. Ennek érdekében van a Karate Dó, és aki ennél mégis többre képzelet az, (ami ugye milyen gyakori?) az hőssé és a gyengébbek védelmezőjévé avanszálja magát....és

találkozunk velük a börtönökben, bíróságokon.

Karate Jutsu - Karate Dó = *célok eltérők.*

Az egyik az önvédelem gyakorlásáról, a másik a sportolásról szól.

Funakoshi még Jutsut tanult, de Dó-vá formálta ?

Funakoshi sosem gyakorolhatott sportolást. Az ő korában a karate sportszerű gyakorlása kizárt dolog volt. Így nyilván, annak sportélményei, őt is teljesen elkerülték. Az önvédelem mestere volt (ami, nem más ugye, mint az ölés tudománya), így magának a jutsut, és nem a dó-t tudhatta csak elképzelni. Mint ahogy írtam, -csak az tudhat kellőképpen vigyázni is másokra, aki másokat

bármikor megölni is képes, így a mások egészségőrző, avagy életet adó sportolását is, csak a jutsu művelője alapozhat meg kellő ismerettel, és körültekintéssel. Ismerve a halálokozást, így annak elkerülését, is ki más tudhatna???

Küzdősportokat, nem a Dó művelői hoznak létre, alkotnak és alapítanak!

-Senpo Jutsu Bujutsu-

" A mennyországot, a pokolból teremttették meg."
..."-ha pokol nem létezne, a mennyek sem lennének"

Ezt azért idéztem be, hogy érthetőbbé tegyem, - az embereknek valami jót, valami hasznosat, az egészségükhöz kiváló dolgot, kizárólag olyan alkothat, aki a rosszat, az egészségtelen és haszontalanságokat, betéve ismeri.

Persze előfordul, hogy a Dó művelők közül (a magukba szállt, és magukat másoktól többre tartók) is küzdősport alapítók, alkotók kerülnek ki, akik a küzdősport ismereteikből, egy másfajta, sajátos küzdősportot hoznak létre....-de ezek, az ellentétes pólus (jutsu) ismerete nélkül, Hiromi szavaival mondvá: hahahahahahaha , Dó-t szülnek.

Funakoshi ennek ellenére nem formálta Dó-vá a tudományát, vagyis a Jutsu-ját. (Ezt csak szeretnék hinni róla sokan...-akik küzdősportot, avagy shótókánt művelnek.) Funakoshi csak egyet akart -a vézna, sportolásról már-már teljesen leszokott fiataloknak a sporthoz kedvet, az élethez több erőt adni számukra. Ezért ő nem Dó-vá formálta a Jutsu-ját, hanem annak alapjait adta át csupán, amin nem lépett túl, és a jutsu alapjain túl nem létezett folytatás. Örökre az alap jelentette a gyakorlást! Az az alap, amit minden karate jutsus is gyakorol, amikor először lép át

egy dójó aytaját. Az az alap, ami a jutsuban a kezdőknek nevezett edzéseket jelenti.

Ugyanis a jutsuban (sem) a kezdők, nem a gyilkolás módjait gyakorolják, de még csak önvédelmet sem, egy centire sem! A jutsu sem más, az abban kezdőknek, mint a shótókán, vagyis először illik a mozgásformát és egyszerűbb (alaptechnikák) technikákat elsajátítani, begyakorolni azokat. Hiszen ezen alapok nélkül ugyan, ki léphetne be az önvédelem (a jutsu) gyakorlásának kapuján? Funakshi fogta hát a nagy ollóját, és nyisz. A jutsut egyszerűen elvágta. Így a hétköznapi

embereknek azt adva át, ami a jutsusok számára alapot jelentik, ami nélkül ugye tudjuk, hogy a tovább sem létezhet. A Dó művelők számára ez a "tovább" lett megszüntetve, ez a további gyakorlás és annak útja lett, bezárva. Ez az "alap" pedig bőségesen elegendő (ha egyszer nem művelik tovább) az egészséges sportoláshoz,

elegendő a kikapcsolódáshoz és az izgalmas idő eltöltéséhez. Tehát hasznos a polgároknak, a népnek! Amin Funakoshi alakított (teljesen átírt), az a Karate Filozófiája! Hiszen az alapok után nem kívánt folytatást adni a hétköznapi embereknek (akik úgyis gyengék, mind fizikailag, mind lelkileg), ezért a jutsu elméleteit (filozófiáját) teljesen el kellett szarnia az emberek elől. Ami azt jelentette, hogy az egészet át kellett gondolnia és írnia, meg alkotva a hétköznapi emberekhez illőket. De ő maga ezt még akkor sem nevezte "Dó"-nak. Mert a Jutsuban hitt, és nem a Dó-ban. -Dó-vá, tőle függetlenül, kérdezése és engedélye nélkül, ...-mások

alakítottak.- Mások, akik az újra irt filozófiát ugyan elfogadták, de a technikákat

nem! Vagy legalább is nem úgy, ahogy azt Funakoshi képzelte és akarta!

Funakoshi csak egyszerűen nem tehetett semmit (kiszolgáltatott volt a kornak és az amerikaiaknak, az új törvényeket képviselő hivatalnokoknak...) a jutsujának, dó-vá

alakiasa ellen. Funakoshi ugyanis úgy is "jutsu-t" adott. Igaz csak a jutsu alapjait, és áttol nem többet. De az alapjai, az új karatájának akkor is jutsu, és nem dó. Szükséges volt hát ezt kivenni Funakoshi kezéből (ő csak a hírességet, a nagy nevet

jelentette innentől, aki legfeljebb nézhette, mit művelnek a karaté-val.), és a "felsőbb" elképzeléseknek fejet hajtó mesterek kezébe adni azt. Alapítani Funakoshi dolga, mivel valódi jutsu ismerő, és mester, de a továbbiak már nem ő rá tartoznak. Tovább az "állam" által kinevezett, avagy elfogadott sporthoz értő meseterek feladata lett. Így mi tetszik Funakoshinak, és mi nem, azt már senki sem kérdezte. A Shótókán, ezzel és ilyen módon Dó-vá vált, teljesen.

A Shótókán, mint Karate Dó, ezért Japánban #Best Karate# néven, és közismerten,

Nakayama nevéhez tartozik, és nem Funakoshihoz. Az a Shótókán, melyet ma gyakorolnak szerte a világban, az Nakayama Karate, és még véletlenül sem Funakoshi Karate, ...-de az elődök (alapítók) tisztelete Japánban erősen élő tényező, ezért a Shótókán egyben, Funakoshi tiszteletéről is szól!

Tehát nem történt meg az, ami egy magyarral tuti megtörténne:

-Az öreg, elvégezte dolgát, mehet a fenébe!-

Tehát a magyarral ellentétben, a japán, külön szentélyt húzott Funakoshi számára, melyet kötelezővé tettek ismerni, és fejet hajtani előtte, még a magyar Shótókánosnak is. Mert az "öreg" kitűnően végezte a dolgát, és a jövő shótókánosoknak is szüksége van rá.

Ettől függetlenül, megjegyzem: Funakoshi forogna a sírjában, ha láthatna, a ma gyakorolt Shótókánt!

Ettől már csak az a szomorúbb, hogy legtöbb shótókános, halál biztosra veszi, hogy ő Funakoshi "valamijét" gyakorolja. Pedig még a katóiban sem őrizték meg azt...szegény, hát még a technikáiban! Egyszerűen csak a Karate Dó, nem lehet meg "híresség", igazi "harcművész" és annak neve, valamint követendő jó példái nélkül! Funakoshi neve nélkül, elképzelhetetlen volt, a Karate Dó fenntartása. A tanulóknak "KELL" a példakép. ...-példaképnek, egy nem bujutsu-s, elég nehéz dió!

Röviden:

Funakoshit egyszerűen fel, és kihasználták. De a sport már elindult, így nincs vissza! Amit a kor és embere tehet az, hogy Funakoshi érdemének állítja be a Shótókán létezését.

Ugyanis Funakoshi, vagy más, ez teljesen mindegy volt. Így Funakoshival, vagy nélküle, a Karate Dó-t mindenképpen megalkották volna, mert ez felsőbb érdek volt. Funakoshi volt a kiszolgáltatottabb, a kevésbé makacs bujutsu-s, hat őt hívtak és nem mást. De, ha akkor Funakoshi is a többség (akkori japán harcműveszek) mellett állt volna, és vissza utasította volna a karate sporttevékenységnek való kidolgozását, akkor jött volna, illetve hívtak volna mást....-és a mai Shótókán, esetleg nem is Shótókán, és nem is Funakoshi nevéhez lett volna csatolva...-de attól még az is, ezzel teljesen egyenértékű Karate Dó lett volna.

A kérdés, inkább az volt, hogy "ki akar magának hírnevet". Aki fel tartja a kezét (szót fogad a felsőbb akaratnak), azt történelemmé teszik.

Hurrá!

A többieket pedig ugyan, ki ismeri?

Funakoshi tőlük, tényleg különb lett volna?

HV - Harcművészeti Villámhárító - HV

A bujutsu tanulásának bölcs folyamata

8. Húsz évesen a bujutsut művelő, *csak* tanuljon.

9. Harminc évesen pedig már tudja, hogy mi *célból* tanuljon.

-Negyven évesen , vegye át, és elemezze mindazt, amit húsz és harminc évesen tanult.

-Ötven évesen, pedig megérti, hogy a bujutsu nem a magas lábemeléstől függ, hanem a technikai, és elméleti ismeretek mellett, az "élettapasztalat" az, ami tanítónak teszi.

-Aki, az ügyességére teszi a tanítás mivoltát, vesztes lesz abban. Hiszen a diákok között, idővel mindig lesz nála sokkal ügyesebb.

-Aki a több évtizedes tapasztalatira építi a tanítását, az a diákok számára utolérhetetlen. Hiszen a diákok között egyetlen tapasztalt sem lehet....-akárhány évet is gyakoroljon.

"A bujutsut csak ebben a felállásban lehet tanítani....-és csak ilyen (tapasztalt) mestertől érdemes tanulni."

A bujutsu végében rejlik, annak feltámadása

Meg kell jegyezni, hogy a Karate Jutsu stílusok, ágak és irányzatok (tartoznak azok a Motabu Choki, vagy egyéb más ismert és alig ismert egykori nagymesterek tanításaihoz) rohamos kihalásban vannak, a Karate Dó erőteljes és máig is nagy ütemben növekvő (üzleti, avagy üzleties) hatásai miatt. Vagy mondjam úgy, hogy a sport"mánia" miatt? Mikor Japánba jöttem, a 90-es évek elején, mintegy 2500 Jutsu (vagyis kizárólag önvédelmi jellegű Karate és

Kempo iskola, illetve stílus létezett. A nem ismertek is ezerre tehetőek voltak. Mostanra (alig 13 év alatt), több, mint ezer Jutsu iskola zárta be a kapuit, szüntette meg önvédelmi- karate és kempo stílusokat, dójókat. Az úttörők (egykori nagymesterek) emlékeit, tanításait így évről-évre csökkenő dójók, csökkenő tradíciók jellemzik. A tradíciókhoz eddig hű harcművész mesterek, sorra térnek át a küzdősportokat kedvelők képzésére. /Mint pl., a kettrecharc, pride díjaiért izguló küzdők, felkészítésére és tanításaira... -ami mondjuk elég jó esélyeket képes adni a küzdőknek, ha harcművészetet ismerő tanártól kapnak hozzá

lökéseket. (A kik életükben először, keresnek is ezen....-vagyis az ismereteik e téren aranyat, mai nyelven pénzt érnek.) / Nem tudom bántani őket, hiszen a megélhetésük viszi őket az öngyilkos jelöltek... sportolok, irányába.

A K1 megjelenése is rengeteg Hm mestert szippantott magába, akik a versenyekért, illetve versenyezni vágyók tanításaira tértek át, felhagyva addigi saját önvédelmi dójóikat érte. (és mentek külföldre persze sokan, hiszen nyilvánvaló, hogy egy lelkében tradíciókat, ismereteiben Japán ősi fegyvereit őrző mester, nem a japán versenyzők képzésében teszi magát "árulóvá", a hagyományok felborítójává.

(Karate Jutsut tanítani pusztán azért, hogy egy embert, és kizárólag embert legyőzhessenek vele, a tradíciókat ismerők nyilván tisztában vannak azzal, hogy ez biz annak felrúgását, vagyis elárulását jelenti.) Hogy e árulás ne következzen be, és a japán harcművészekre ne lehessen azt mondani, hogy feladtak önvédelmi ismereteiket, feladtak a tradíciókat,-a külföldiek tanítása, képzése jelenti a kiutat.

Ugyanis egy fehér emberre nem vonatkoznak a japán hagyományok, így annak mit sem jelentenek a tradíciók. A fehér embert csak a versenyeredményei érdeklik, amiért "BÁRMIT" megad. A külföldön, illetve külföldieket való karate és kempo oktatás, így japán oldalról egyáltalán nem számít tradíció rombolónak.

-A japán mesterek továbbra is hazájukban tradíciókat őriznek (saját ismereteik által), míg külföldön megkeresik az anyagi jólétüket. Elég vonzó ahhoz, hogy a harcművész mesterek Amerikában és Európában kössenek ki, ahol senki sem kérheti tőlük számon a tradíciót, és a tanításaikért annyit kérhetnek, amennyit nem szégyellnek. -A nagyon győzni akarok, ezt úgy is megfizetik számukra - A pride és a kettrecharc bepörgése pedig, még kedvet is adott a japán

harcművészek bepörgéséhez is. Több, mint 5 ezer japán karate és kempo mester ragadta meg a batyuját, süttetett magának hamuba sült pogácsa...helyett ,tempurát., és ment az eleven toronyhúsok vérfürdőre való oktatásának lehetősége után.

Az én nyelvemen: -a 21-század, "már nem kell úgy vigyázni egymásra" c.

sportküzdelsei, előcsalták a harcművészeket a szerényen csendes barlangjaikból.

Hiszen a harcművészetet és nem sportot őrző karate, és kempo mesterek, inkább éhen haltak, de egy shótókán, vagy kyókushin versenyért nem adták volna oda tudásukat....-senkinek. Mert minek? Hiszen a 20. -század küzdősportjaiban

senkinek sem kellett a versenyek érdekében az ölés, az ölni tudás technikáit és tanításait is elsajátítani! Egy bokszedző is elég ahhoz, hiszen hétköznapi ökölvívásról van szó benne. Még ha használják is itt-ott a lábukat. ha

Ez egyértelműen hatalmas lesüllyedést, alacsony szintű oktatást jelentett a számukra. Alacsony, hiszen e sportokat, sportolásokat eléggé érthetően megvetették.

A K1 hozta a harcművészek számára az első olyan lehetőséget, (nevezzük kitörésnek), ahol, ha még mindig vigyáznak is egymásra, de már egyértelműen a KO jelenti az eredményességet. Senki sem pontra, ponttal szerezhető elsősége számít, illetve hajt...-hanem a másik mindenképpen kiütésére.

-A harcművészek itt már szívesebben oktatnak valamit, és tanításaiknak is van látható eredménye. Tehát megérik nekik, lökött versenyzőkkel foglalkozni, mivel a harcművészeti ismereteikből simán- faragás, átalakítás nélkül adhatnak át...-egy cseppet. A pride és a kettrecharc kormányzatilag is elismerése, egyértelműen a pontversenyek végét jelezte. Vagyis, ha a pontversenyeknek befellegzett, "ismét" csak a harcművészek vehetik át a terepet! Nélkülük, ott úgy sem tudhat győzelmet kicsikarni senki sem. (Meg ha a kyókushinban, shótókánban, miegyébben, 10 Danos, akkor sem.)

A történelem ismétli magát.

1. A háborút követően tiltott, ez által felszámolandó ügy volt, a Bu Jutsu stílusok, amik helyébe a kor elfogadható sportolása kerülhetett csak, vagyis a Bu Dó.

A harcművészek, akik nem kívánták feladni önvédelmi, tehát ölésre és annak védelmére született ismereteiket, mi mást is tehettek? Visszavonultak, és ilyen-olyan "álnéven" ...-ami eléggé sportosnak látszódhatott ahhoz, hogy a törvényekkel ne bántsák őket, tanítottak tovább. A sporttanítás mögé bujtatták harcművészetüket. (Amit naná, hogy őriztek. De még hogy!)

2. Most már ismét "háborús" a hangulat. A béke és annak szeretete, (dumája) háttérbe szorult megint csak. Ami tilos volt 40 évvel ezelőtt, azt ma már szabad. Sőt! Kell is, ha az ember valami izgalmat (pénzt) akar. A Matsumura (Sóken, Yase, Chóbi) harcművészeti iskolák őrzői és mesterei, most már nem is kell,

hogya valami becenév mögé bújjanak. Hiszen a harcművészet, illetve a harcművészek nélkül, egyre nehezebb nyerni a versenyeken. Ahol szabad eltörni az ellenfél karját, ahol csak akkor állítják meg a küzdőket, ha az egyik abszolút nem mozog már. Amit akárhonnan nézünk, ez már "harcművészet", illetve anélkül teljességgel elképzelhetetlen! Szükség lett a megbujt jutsu mesterekre! Keresett áru! Jól megfizetett áru lett, a harcművészet ismerete!

És ha egy harcművésznek nem tilos, ...-vagyis "szabad", a valós ismereteivel "nyíltan" élni, tehát kibontakozhat, akkor az ki is fog bontakozni (!), mert úgy érzi, hogy VÉGRE!

-Az elmúlt évtizedek rabságából, zártságából szabadulnak fel.-
-és, mint a robbanás előtti úrhajóból, csillagjáró kapszuláikban menekülő űrutazók, úgy hagyják el Japánt a harcművészek. Hiszen japánban számukra ez a "nyílt" harcművészeti tanítás, még mindig tilos. Immár nem a törvények megszorításai végett, -hanem a sajátjaikkal szembeni tradíciók miatt. Hazai "versenyzőket" így csak roppantul kevesen taníthatnak, megvetés és kizárás nélkül. Már pedig, ha nem akarnak megvetést és kizártságot a sajátjaik által, akkor marad a kibontakozáshoz az, hogy külföldieket tanítanak meg arra, hogyan verjék és nyomorítsák meg egymást. Ez ugyanis japán oldalról máris dicséretesnek tartható. Hiszen jó nézni, ahogy fekete és fehér fiuk döntenek romba egymást. A japán számára szolgáltatva remek szórakozást, és örömszolgáltatást. A japán kamikaze versenyzőket ugyanis csak akkor válik lehetségessé kiképezni erre, ha a "nagy" öregek kihulltak. Akik jelenleg még erősen felemelik a hangjukat, az ilyen hóbortosság ellen.

-Harcművészetet tanítani, a látvány és a nézők kedvéért? Ej! -
Így hát marad egyenlőre és még mindig a japán nép, külföldiekkel való mulattatása. Akiket a japán harcművészek már nyugodtan taníthatnak...-mi több, el is várják tőlük. Hiszen a nép szórakozni akar! (Ezt szokták remekül félre értelmezni a külföldiek. -Hiszen láthatjuk, mennyivel jobbnak, és erősebbnek tartják magukat a japánoktól. Tehát ők a különbeke. hehe Pedig, akik ott győznek, valamennyien "japán mesternél" tanulnak, tanultak és fognak,és még így sem látják át a dolgok lényegét. Ami mondjuk a tradíciók ismerete nélkül, persze, hogy lehetetlen.)

Amit én a saját szavaimmal úgy szoktam kifejezni, hogy "ők a japán szórakoztató ipar zsoldosai, avagy kabalái, akikért rajongani és akiket ünnepelni lehet "nyíltan".

-A japán politika is azt hirdeti, hogy "Japán nem harcol" ...-egyenlőre. Csak békés küldetéseket hajt végre. És ezt a felállást még a japán harcművészek sem szeghetik át...-egyenlőre.

Szóval, azt akartam mondani, hogy itt (Japánban) még rengeteg Karate Jutsu Dójó fog ezután megszűnni. -Maradnak pusztán azok, akik a külföldieket erősen lenézik, avagy megvetik. - A japán marslakók (harcművészek), ezután még inkább, szétszélednek a világűrben (külföldön).

SENPO JUTSU – BUDÓ

BEVEZETŐ

A Senpo Jutsu jelentése Harc és Művészet, amit kifejezhetünk akár hétköznapi Harcművészet szóval is. Van ahol a Senpo Jutsu jelentését „A Harc Művészete” néven írják le. Én magam, a Harcászat és Önvédelem Művészetének szoktam nevezni. Ugyanis a megszokott harcművészettől, ahol adva van egy stílus, és az abban lefektetett szabályok, valamint technikai részek egységes tanulása, sok tekintetben eltér. Az alkotás és annak ösztönzése, valamint a kötetlen mozgásforma, valóban művésszé teszi a gyakorlókat. Ezért olyan emberek, akik 1 kifejezett stílust akarnak tanulni úgy, hogy aztán annak rabjává váljanak, amin túl nem is kívánnak mással foglalkozni, azok számára a Senpo Jutsu teljesen értelmetlen valami. A Senpo Jutsu ugyanis csak azokat vonzhatja, akikben van alkotói készség, akik nem egy stílust keresnek, hanem úgy általában a Harcművészet egészét, akiket a harcművészet minden oldala érdekel.

Mivel csak minimális szabályokat tartalmaz a Senpo Jutsu, Budó része, rendkívül könnyű hozzá alkalmazkodni. Feltéve, ha van, aki át tudja adni!

A magam részéről a Senpo Jutsu Budó átadását tartom a legnehezebbnek, hiszen sokáig én se tudtam hova tenni ezt az egészet, és amennyiben nem egy szabályosan kidolgozott, avagy megalkotott stílusról van szó, akkor a tanítása is eléggé lehetetlennek tűnt előttem. Lehet, hogy túlságosan hozzászoktam ahhoz, hogy egy stílus művelése alapvetően belső szabályokból, a diákokra vonatkozó filozófiából és a stílushoz tartozó technikákból áll? Mindenesetre mikor megismerkedtem Aoki mesterrel, aki gyakori vendége volt az általam gyakorolt Kensei Karate stílusának, erős benyomást gyakorolt. Minden alkalommal, amikor bemutatott valamit, egy merőben eltérő formát hozott. Így nem láthattuk kétszer ugyanolyan stílusban és harci modorban küzdeni. Annak ellenére, hogy hetven éves volt, nem talált közülünk legyőzőre. Igaz, nem is ez volt a cél, de mégis roppantul tudott izgatni, hogy ilyen kort megélve hogyan lehet képes erőben duzzadó fiatalokkal nem csak szemben, de talpon állni valaki? Soha sem kötötte ki, hogy milyen technikákkal, vagy szabályok alapján támadjanak rá. Egyszerűen csak rá bökött egy fekete övesre, és azt mondta –gyere-. Bárhogy lehetett hát a támadást indítani. Akár alattomosan és sportszerűtlenül is (ami az általam gyakorolt karate stílusban épp oly alapvető, mint egy valós önvédelmet oktató egyéb más, életre készítő stílusban). Aoki mester, az egyik alkalommal a kyókushinra jellemző erős és dinamikus mozgással, ahhoz leginkább hasonlító technikákkal válaszolt minden támadásra. Mondhatni mindent és mindenkit széttört, ami és aki a közelébe került. Szó sem volt az egyetlen ütéssel való elintézésről. A támadó rengeteg ütest és rúgást kapott, mire bedobta a törölközőt. A combosok száma is elég magas volt. Akkor nekem úgy tűnt, hogy Aoki mester valamikor kyókushint művelhetett, vagy éppenséggel a kyókushin művelőket vonzza az iskolájába. Amikor ismét megjelent a dójóban, és átvette a feketeövesek pesztrálását egy kis időre, ledöbbenve álltam előtte, hiszen a támadásaim egyike sem érte el, és a támadásaimra nem reagált ellenütésekkel. Nem voltak combosok, amik kipirosíthatnák a lábamat, nem voltak mellbeverések, és gyomrosok, csak gúnyos nevetés és az ahhoz tartozó megjegyzés: –Mikor kezded a harcot már? Kiolvasott a szememből minden gondolatot, és bármilyen támadást vettem be ellene, a levegőt verdestem. Ezen a napon a mesterben kárt tenni senki sem tudott, és kárt ő sem okozott. Egy fájdalommentes nap, ami arról szólt, hogyan térjünk ki a támadások elől. Ekkor sokat változott a képem a mesterről. Nem, ő nem lehetett kyókushin művelő. Amit ma mutatott, az technikában és mozgásban inkább egy kardvívóra hasonlított. A keze is úgy állt, mint ha képzeletben egy kardot tartott volna. Nagyon készülünk a következő találkozásra. Kenőcsökkel előre bekentük a combunkat és a hasfalunkat, valamint külön gyakorlatozásokat tartottunk (magunk között) a laza, de gyors mozdulatokra. Így ha Aoki mester megint

felvennie a kyókushin féle rutinját, a zúzódások máris orvosolva vannak, de ha el akarna hajolni a támadásaink előtt, akkor ezt előre számolva a lehetséges elhajlási irányt, és nem az éppen szem előtt álló testfelületet vesszük célba. Mondhatni, készülve arra, hogy Aoki mester úgy is el fog hajolni, eleve kissé mellé ütünk. Aoki mester ismét bemutatta, hogy a harcművészet nem ilyen egyszerű. Ezúttal nem állt ellen a támadásnak, és nem mért erős ütések a mellre, de még csak el sem hajolt az ütések előtt. Amikor egy támadás megindult, a támadó háta mögé perdült, ahol hangos kiáltással rántotta le a semmibe bámuló támadóját a földre. Majd a következő támadót, és az az utánit is hasonlóan, hátulról földre rántotta. Engem is ugyanúgy a galléromnál fogva. A földre rántását elég nehéz volt túlélni és kiheverni. A talaj ütőerejét mindenki alaposan megismerhette. Aoki mester minden támadójának a hátába tudott kerülni, és minden esetben a háta mögé igyekezett. Rendkívül könnyed és biztos sikerrel. Nem volt többe kedvünk külön készülni Aoki mester látogatására. Éreztük, hogy úgy is hiába. Ami helyes döntés volt, hiszen a legközelebbi alkalomkor a támadásokat mindig fogással hárította. Ráfogott a könyék hajlatra, és a föld felett nagy átmérőjű félkörben repülve landoltunk a talajon. A rúgásaink alá fogott, és farban, vagy combtőben megragadva, magasan a levegőbe repített bennünket. Ez a nap a fiókák repülésre való tanítása volt. Ami szintén nagyon fájdalmas emlékeket hagyott, hiszen nálunk nincsenek tatamik, és egyéb esés során fájdalmat enyhítő eszközök a talajon. Így pedig annak is örülni kellett, hogy na, de parketta az van, és nem beton. Ez után sokan kihagytak néhány edzést mondván, hogy még nem gyógyultak meg. Pedig Aoki mester senkit meg nem ütött, vagy rúgott. Egyszerűen csak a támadóját, magától messze repítette. Ezek után én már semmin sem csodálkozok...gondoltam. Aoki mester utolsó látogatása ismét csak az elképzeléseimet felül múlta. Bizony csodálkoztam. Ugyanis az eddig látottakból, semmit sem láthattunk. A támadásokba simán, és mondhatni öregesen belépett, mintegy farkasszem nézve az ütése után csodálkozva bámulóval, aztán kacifántos és tekergős mozgásokkal, mint ha egy kígyó tekeredne az emberre, úgy vitte rövid idő alatt a földre az ellenfelét, hogy mire az talajt ért, a légzőszervek károsodásának esete forgott fenn. A leszorításai, és fojtásai kegyetlenül a lélek gyengéibe hatoltak. Szóval meg voltunk ijedve, de nagyon.

Aoki mestert nem láttuk többet, de a hatás maradt. E hatás alól nem bírtam felszabadulni, és Aoki mester után kezdtem koslatni. Mikor megtaláltam, nagyon lelkesen fogadott. Végtelenül kedvesen, még azt is megengedte, hogy az edzésre beálljak, és a diákjaival együtt töltssem a napot. Kensei mesterhez képest nagyon kevés diákja volt, és nem tűntek egyáltalán érdekesnek, vagy nehéznek a gyakorlatok. Amolyan akárhol van, karate stílust láthattam. Nem voltak leszorítások a talajra, dobások, és repkedések, de a finom elhajlások is hiányoztak. Mondhatni egyenesen átadott tradicionális karate edzés folyt.

Minden érdekesség és nehézség nélkül. Gondoltam, biztosan ma ez a tananyag, de holnap más lesz. Holnap és az után is, mindig ugyanaz volt. Robotosan gyakorolták a diákok a tegnap, a múlt héten, a múlt évben tanultakat, amik az idő múlásával sem változtak. Mindig ugyanazt, csak kicsit jobban, gyorsabban vagy szebben. Nem értettem, hogy a Kensei Dójóban leadott bemutatói, és a saját iskolájában mutatkozó eltérés, mi fán terem. A diákjaival való beszélgetésekből pedig az is kiderült, hogy azoknak fogalmuk sincs, hogy mesterük az itt tanított hétköznapi karate oktatásán kívül, esetleg máshoz is érthet. Amolyan bogaras öregúrnak tekintették, aki mellett kellemesen, és vidáman lehet a karatét gyakorolni. Mivel évtizedek óta ugyanazt tanítja, így néhány év alatt kiismerhető a stílusa, ami után már csak a tökéletesítés marad, egy életre szólóan. Semmi új, vagy más. Ahogy a shótókán vagy kyókushinnál megszokhattuk már. Ettől függetlenül több évig eljártam az edzéseire, hiszen már annak is örültem, hogy tőlem nem fogadott el tandíjat, nem kérte, hogy tartsam be a dójó előírásait, csak annyit akart, hogy érezzem jól magam,...-ha tetszik. A szokványos edzések végeztével egyszer csak magához hívott, és arra kért, ha van időm ezentúl maradjak még néhány órát a dójóban, ahol a legelszántabb tanítványait ismerhetem meg, és valami olyat, amit a féltett dolgának tart. Persze, hogy boldogan maradtam az edzések után, és néhány feketeövessel együtt borzasztó órák következtek. A mester az ütésem pillanatában a hátam mögé perdült, és a földre rántott, egy magasabb rangú tanítványa, mint egy kígyó, úgy tekeredett fel a testemre, és mire magamhoz tértem, magatehetetlenül és fuldokolva feszengettem a földön, az ütésem sehogyan sem érték el az ellenfeleim, és sok-sok ismerős, és ismeretlen dolog. Ekkor hallottam először a Senpo Jutsu-ról. Aoki mester dédelgetett álma. Mivel csak az alapok lerakásánál tartott, nem kívánta széles körben terjeszteni munkáját, és elképzelését a harcról, az általa képviselt harcművészetről. Érthetően ehhez szüksége volt néhány olyan magasabb rangú karatésra, (a tanítványai közül emelve ki őket) akik elviselnek érte (a mesterért) bármilyen fájdalmat, és szigort. Gyakorlatilag nem bennünket tanított, hanem a próbababák szerepét töltöttük be, akiken akármit ki lehetett próbálni. Nem fogunk sírni és panaszkodni miatta. Nem tanított hát semmit, csak alkotott. Nem tanított minket, hanem a Senpo Jutsu művészetét gyakorolta és fejlesztette. Aoki mester álarca mögött, lám ilyen gondolatok és tervek lakoztak. A Senpo Jutsu elképzeléseit, filozófiáját és technikáit néhány év alatt majdnem sikerült megértenem. Azért mondhatni elég sokat fel fogtam belőlük.

Ami ez után következett, azt nem tudom másképpen nevezni, mint „tragédia”.

Aoki mester 74 évesen váratlanul meghalt. Mi csak tehetetlen gyásszal a lelkünkben állhattunk a dójóban, és utoljára, mindent alaposan, és tökéletesen kitakarítottunk, hogy a koszorúknak méltó hely jusson. Csak mi, a Senpo Jutsu

alkotásába belekezdő mester próbababái voltunk a dójóban, és a fura mesterre emlékeztünk. A család valamely tagja, időnként benézett hozzánk, hogy velünk is beszélgesse, hiszen a család a dójótól kissé távolabb lévő házban gyászolt, de azért akadt, aki ránk, a diákokra is gondolt. A dójó sorsa felől érdeklődve megtudhattuk, hogy el lesz adva, a föld és az épület is, és az idős özvegy a legkisebb lányához költözik. Az Aoki Dójó, az Aoki Karate Kai bezárja ajtait. Megszűnik még annak emléke is, hogy Aoki mester egykoron karatéra tanított kis és nagy diákokat. Az özvegy ugyanis a létezés-folytatás gondolatát nem bírja el. Keserű, mi több keserves pillanatok, mely hónapok multával is kegyetlenül nyomasztó volt.

Talán úgy gondolhatná bárki, hogy akkor itt véget is ért minden, és az a néhány diák szét is széledt, és felejtik a mesterüket.

Nem. Volt, aki ezt nem tudta ilyen egyszerűen megtenni, és újra összejöttünk, hogy a Senpo Jutsu sorsáról beszéljünk. Az elveket, a technikai felépítését, valamint a filozófiáját ismerjük. Hogy a mester hogyan akarta megvalósítani, arról persze fogalmunk sincs, de talán ez mégsem lehet ok arra, hogy akkor hagyjuk békén. Tudható, hogy ez már sosem lehet olyan jó, mint ha Aoki mester kerekítené, de nekünk a pusztaság tisztelet megadása, és az emlék fenntartása is elég lehet ahhoz, hogy folytassuk, amit az öreg mester még életében elkezdett...-a Senpo Jutsu megvalósítását. Nem lehetetlen, hiszen a Senpo Jutsu lényege amúgy is abban áll, hogy rendkívül nagy szabadságot, -az alkotás szabadságát- enged a művelőinek. Mivel nem abból áll, hogy meg kell tanulni, és egy életen át gyakorolni, az alkotói vágyak paradicsoma, az örök kísérletezések műhelye.

Egy valamit viszont biztosan kell tudni róla, és ahhoz erősen tartani is magunkat: - a Senpo Jutsu a jövő emberének harcművészete, ahol a tradíciók pusztán szimbolikusak, és mind e mellett a japán mozgásforma, a japán kultúra része kell legyen.

Vettem hát a bátorságot ahhoz, hogy a Senpo Jutsu hozzám illő részét magamhoz vegyem, és a legjobb belátásom szerint alakítsam. A magam módján őrizve Aoki mester emlékét, de át is adva belőle valami érdekességet, avagy hasznosat azoknak, akik úgy általában a harcművészet iránt érdeklődnek. Lehet, hogy az általam tovább dolgozott, és ennél fogva az eredetitől sok tekintetben eltérő Senpo Jutsu senkit sem érdekel majd túlságosan, de ez számomra talán mégsem a legfontosabb.

Azzal, hogy tovább viszem, és alkotom folyamatosan a Senpo Jutsu-t, azzal, hogy egyáltalán írok róla, mi több átadni igyekszem másoknak, a részemről megtettem mindent, ami tőlem telhető és elvárható.

Lehet, hogy sokakat visszataszít, hogy – mit akar egy magyar!

De innentől bármit írjak, vagy tegyek a Senpo Jutsu-ban, csak saját felelősségemre tehetem.

Lehet, hogy nem az én ötletem a Senpo Jutsu, de teljes joggal merem azt a magamévá tenni, és nevén mit sem változtatva a saját tanításaimmal párosítani.

Bízva abban, hogy az általam adottak is lehetnek annyira érdekesek, avagy hasznosak, hogy legalább egyszer érdemes lesz bárkinek elolvasni, legalább egy kicsit másnak is belekóstolni.

Ezért a jó tanulás helyett, inkább azt írom, hogy

Kellemes szórakozást a Senpo Jutsu Budóhoz.

2004. Szeptember, Hadano City, Japán

10.

A Senpo Jutsu, Budósport elméleti alapismerete

A Senpo Jutsut minden gyakorló önmagában hordja. Aki sosem gyakorolt küzdősportokat, az is énjében viseli azt. Ennél fogva nincsenek, és felesleges a misztika, valamint a fantasztikum keresése. Nincsenek titkos, de még csak túl nehezített technikák sem. Mivel az ember ösztönéből eredő erőforrást használja fel, mondhatni ösztönösek a technikákra készítő lelki tényezők.

Amikor elesünk, ösztönösen tartjuk tenyerünket a talaj felé.

Amikor arcon akarnak ütni, ösztönösen emeljük fejünkhöz a karunkat.

És ösztönösen veszünk levegőt, amikor a víz felszínére érünk.

A Senpo Jutsu alaphelyzetben eme minden emberben létező ösztönös mozgást és reakcióformát használja fel, minden egyes küzdelmi gyakorláshoz. Nem kell az ösztönökkel ellentétes mozgásokra kényszeríteni magunkat. Nem kell az ösztön nyújtotta jó tulajdonságainkkal szembe szállni, csak azért, hogy egy nehezen tanulható és látványos mozgásformában díszelgünk. Ennél fogva a

Senpo Jutsu csak annyira szép, amilyen az emberi lélek, illetve az ember, aki gyakorolja. És mivel minden ember más lelki és testi adottságokat visel, a Senpo Jutsu annak valós lehetőségeihez simul. Így elzárkózik minden olyan edzési formától és

stílustól, mely egységes szabályokat és mozgásformák tanulását követelik meg.

A Senpo Jutsu négy irányelv alapján válassza szét a gyakorlóit.

1. A nőknek és gyerekeknek, a fizikailag gyenge állóképességűeknek, a mozgásgyakorlás szépsége, illetve a technikák szépségén való elmélyülés adja a tanulási formát. A küzdelmi gyakorlatok mellőzésével, a könnyen elsajátítható technikák fejlesztésén van a hangsúly, valamint a formagyakorlatokban való elmélyülésen. A harmónia, a folyamatos és könnyed mozgás, a lágy technikák és a lazaság kialakításáé a főszerep.

2. A túlsúlyos és mozgásban korlátozottaknak, a stabilitás, egyensúly, és a rövid időre építő dinamika áll a középpontban. A helyes testtartás, fej és lábtartás, a pillanatnyi dinamika diktálta légzésgyakorlás, fontos tanulási elem. A küzdelmi gyakorlatok rövidek. A technikák a rövid, de erőteljes részekből tevődnek össze.

3. Versenyszellemű 18-30 év közöttiek. Mely függetlenül attól, hogy nő vagy férfi, versenyküzdelmi gyakorlatokat folytatnak. Mivel a versenyben sincs megkötött szabály, mindenre fel kell készülni, ami egy valós küzdelemben előfordulhat. A Senpo Jutsu versenyeihez csak egyetlen szigorú előírás van, - a küzdelem az ellenfél földre vitelével ér véget. Ki, hogyan igyekszik ezt elérni, az egyéni felkészülésére van bízva. A versenyek az alábbiak alapján tagozódnak, illetve oszlanak.

-Kumite (Küzdelem) 6. 5. 4. 3. 2. 1. -ami értelemszerűen a legegyszerűbb és sérülésmentes 6. -ban küzdenek a kezdők, és a sérülésmentességet kedvelő versenyzők. Az 1. -ben pedig a Senpo Jutsu profi szintre jutott, a sérülésektől nem féltő, minimum 2 Dan fokozatott elért versenyzők, küzdenek. Ki melyik fokozatbeli küzdésformát találja alkatahoz és mentalitásához közelebb, abban fejlesztheti küzdelmi készségeit. -Kata (Formagyakorlat) 6. 5. 4. 3. 2. 1. -ami értelemszerűen a legegyszerűbb technikákat tartalmazó, rövid és könnyen tanulható anyagoktól kezdődnek, és az 1. szint a Senpo Jutsu legnehezebb technikai anyagait, tartalmazókat jelentik.

4. Versenyszellemű idősebbek. Az idősebb korosztályú gyakorlók küzdelmi versenyei pusztán technikai küzdelmek, melyek során nem cél az ellenfél

legyőzése, csupán a versengési rajongás, a küzdelmi izgalmak szeretete a mérvadó. Ennél fogva nem az a győztes, aki le tudja győzni ellenfelét, és nem az a vesztes, aki földre kerül, hanem akinek a mozgását szebbnek, kiforrottabbnak, vagy éppenséggel a látványosabbnak és érdekesebbnek ítélik meg. Igaz, ezt az idősebbek küzdelmi versenyének nevezi meg a Senpo Jutsu, de a fiatalabbak is élhetnek e könnyed, technikákra és szépségre adó versengési lehetőséggel. /Hogy ez esetben, a fiatal korosztályt, szétválasszák-e az idősebbektől, és külön-külön versenyként rendezik meg, vagy az idősebbeket, a fiatalokkal együtt versenyeztetik, ez szabadon választható./

Mint látható, a Senpo Jutsu - Budó, erősen versenyszellemű, rendkívül nagy szabadságot adva a gyakorlóknak. Akárki is tanítsa, akármilyen szellemű és stílusú küzdősport alapján, a versengés a tanulás, illetve tanítás folyamatára is kihat, annak szellemében zajlanak. Ennél fogva függetlenül attól, hogy a tanár, milyen alapstílusú, és milyen más stílusban használt, technikai elemeket alkalmaz, és tanít, függetlenül attól, hogy milyen összetételű a csapat, minden versenyszerűen történik.

Mint például, az egységesen mindenkire kiszabott 20 fekvőtámasz helyett, a ki nyom több fekvőtámaszt, bemelegítő gyakorlatát alkalmazza. A ki tud tovább állni mozdulatlanul, kabadachiban (lovaglőállás), a ki tud erősebbet ütni, a ki a gyorsabbat rúgni, ki a stabilabb, és így tovább, mindig minden, valamifajta versengést is jelent, a pusztá bemelegítés, vagy gyakorlás helyett. A gyakorlók ez által állandó ismerettel rendelkeznek maguk és lehetőségeik felett, a miben jobbak és rosszabbak, tudatával kell bírjanak.

A Senpo Jutsu engedi fegyverek használatát.

Függetlenül attól, hogy Kínai, Japán, Indiai, Burma, vagy egyéb más nemzet által ismert küzdelmi fegyver, (akár, a magyar fokos, ostor és szekerce) a Senpo Jutsut oktató által ismert bármelyike lehet. Vagyis az oktató éppen milyen fegyverben járatos, azt adhatja át a Senpo Jutsu tanulóinak.

Ott ahol, ilyen ismerettel nem rendelkeznek, vagyis az oktató sem járatos a harcművészetekben fellelhető fegyverek forgatásában, de ennek gyakorlási lehetőségétől sem kívánnak elmaradni, a Senpo Jutsu öt alapfegyveréből választhatnak, és kérhetik hozzá az instrukciókat, mely alapján oktató és diák együtt gyakorolhat, közös szellemben, fegyveres technikákat. Ezen technikák a Katana, Sai, Nunchaku, Bó (Jó) és Naginata közül választhatók. (A Senpo Jutsu fegyverei és fegyveres technikái c. könyvet és videó anyagot, úgy is minden a Senpo Jutsu-hoz társuló, vagy éppenséggel Senpo Jutsut oktatni kívánó, ennél fogva minden Senpo Jutsu Klub megkapja, ami alapján, szabadon lehet kísérletezni, és tanulni.)

A Senpo Jutsu nem írja elő a gyakorlók ruházatát.

Ennél fogva, a klubvezető, avagy oktató saját belátására van bízva. Ha történetesen egy kyókushin karatéról Senpo Jutsura áttért oktatóról van szó, akkor valószínűleg a hagyományos karate-gi öltözködést vezeti be, saját diákjai körében. Egy kenpóhoz szokott tanár, viszont a színes öltözetet találhatja jónak, míg a kick-boxból Senpo Jutsuba keveredett tanár, akár mellőzhet mindenféle budó öltözetet. Ahogy a ruházat nincs előírva, úgy az övszínnek sem, ami által, minden oktató olyan övszín beosztást használ, ami neki tetszik, akár öv nélkül is teheti a saját klubját.

Természetesen a Senpo Jutsunak van saját ruházata és övszín beosztása is, ami a fentiekből érthetően, nem egységes, és mindenki által követendő, tehát akinek nem tetszik, és mást akar, annak nem kell elfogadnia. Akinek a Senpo Jutsu, karate-gi (karate-ruha) és fehér - kék - barna - fekete - (2 Dan-tól hakama) övszíne megfelel, az maga is alkalmazhatja.

A Senpo Jutsut elvileg bárki taníthatja, aki tradicionális karatéból, jujutsuból, aikidóból vagy júdóból rendelkezik alappal. Ez az alap nem övszínben, hanem időben van megjelölve, aminél fogva minimum 3 év, Japán jellegű budósport ismerettel kell rendelkezni. Ez esetben az edzésekre vonatkozó minden jellegű (technikai, elméleti és személyre szóló) irányítás - képzés - felkészítés Japánból érkezik. Annak betartása mellett lehet haladni a Senpo Jutsu edzésekkel.

A bármilyen japán jellegű budóban feketeövet szerzett (1 Dan-tól), és a Senpo Jutsura áttérni kívánó, annak szabad elveit és módszertanait tanítani akaró, pusztán a japán irányítás alá való tartozás létét kell elfogadja, amin túl mindent önállóan határoz meg. (Ami tetszik a Senpo Jutsu alapanyagaiból, azt átveszi, s ami nem tetszik, azt nyugodtan kihagyja, vagy saját elképzeléseihez alakítja.)

A Senpo Jutsuban alaphoz nem tartoznak övvizsgák. Így az idő és eredményesség alapján kerül megadásra a magasabb övfokozat. Természetesen ennek megtartására sincs kötelezve senki sem. Aki kidolgozza klubjának övvizsga rendszerét, és elküldi Japánba, attól ez tudomásul lesz véve.

(A Senpo Jutsu Tanárai c. könyvben, minden az oktatással kapcsolatos

ismeret megismerhető. -Ez egyelőre csak japán nyelven van meg, Takahashi Tomoko munkájában, de a magyar átírása is el fog készülni.)

A Senpo Jutsu Budó otthoni, magántanulásra is alkalmas programmal, illetve tananyaggal rendelkezik, melyet egyénileg, lépésről-lépésre tanulva, vizsgázni lehet belőle. Ez az a része a Senpo Jutsu Budónak melyben vizsgarendszer működik, hogy az egyénileg tanulók haladása és elért szintje felmérhető legyen. A magántanulás levelezésen keresztül történik, egy-egy hónapra szóló gyakorlati anyagokkal készülve. Másik lehetőségként, akik a rendszeres levelezésre nem képesek, azok éves anyagokat vásárolhatnak meg, amik oktatókönyvből és videofelvételből állnak. Aztán, aki Senpo Jutsu vizsgát kíván tenni, jelentkezik a

megadott levélcímen, amikor akar. Mindenesre, aki a vizsgát is vállalja, az teljes jogosultságot szerez arra, hogy bármikor, amikor csak kedve tartja, és Senpo Jutsu klubba botlik valahol, díjmentesen térhet be és gyakorolhat társak között is, valamint teljes jogot szerez arra is, hogy magát benevezze bármely Senpo Jutsu Budó versenyre, ahol felmérheti magában az otthon tanultak eredményességét.

Mivel a Senpo Jutsu Budóban teljesen mellékes, hogy valaki saját szorgalomból, vagy egy klub keretén belül tanulja, a versenyek és azok lehetősége mindenki számára nyitottak. Bár minden Senpo Jutsu Budó klub sok tekintetben eltér egymástól, mivel amilyen az oktató, olyan a Senpo Jutsuja, a klubok közötti szabad átjárás biztosított. Ami annyit jelent, hogy aki tartozik egy Senpo Jutsu Budó klubba, az a gyakorlatban minden egyéb más Senpo Jutsu Budó klubba is bejárhat. Mivel a külön-külön lévő klubok, egységesen jelentik a Senpo Jutsut, a tanuló saját klubjában az egységet képviseli, illetve jelenti, így szabadon mozoghat a tanuló

egyik klubból a másikba, hogy mindenhol eltérő és más fajta ismereteket is kedve szerint meríthessen.

A Senpo Jutsu Budóban kihon, tehát alapnak számít az elsősegély-nyújtási ismeret, amit már kezdőként illik elsajátítani. Hogy ez bárki számára hétköznapi módon mennyen, az edzések részét képezik ezen gyakorlatok.

Az alábbi ismeretekkel illik rendelkezni alapszinten.

Láb és kéztörés esetén teendők.

Térd és vállficam esetén teendők.

Légzőszervi sérülés esetén teendők.

Ájulás esetén teendők.

-Mindezeket az edzések keretében illik gyakorolni, ahol a betanuláshoz kéznél vannak hozzá a társak. Minderre azért van szükség, mert a Senpo Jutsu minimálisnak nevezi meg azt az elméletet, hogy aki megtanul megütni valakit, az tudja a sérülést helyrehozni, illetve szakszerűen ellátni is.

-Aki küzdeni tanul, az ápolni is tudjon.-

A küzdősportokban előforduló sérülések szakszerű ellátásának kézikönyve

/"Dr. Yamakado/ : /Üss és nézd meg mit csináltál - Senpo Jutsu-hoz"/

minden érdekeltnek a rendelkezésére áll. Diáknak és oktatónak egyaránt.

Mitől is nevezhetjük a jövő sportjának a Senpo Jutsu Budót?

A szabadságát tartom annyira újszerűnek, amit a jelenlegi budósportok nem engednek meg sem maguknak, sem a tanulóiknak. Hiszen adva van a stílus arculata és az abban gyakorolt küzdelmi technikák is, amitől egy tapodtat sem szabad eltérni. Míg a Senpo Jutsu arculatát ugyan ki rajzolhatná meg? Ahogy nevezni szoktam: - arc nélküli küzdősport. Valóban olyan, amilyen az ember, aki műveli azt, és két egyforma ember csak elvétve található. Gyakorlatilag csak a név az örök és

megváltozhatatlan, azon kívül viszont semmi sem örökérvényű szabályként él benne. Az idő és a művelő mestere, minden szabályt a helyzetnek megfelelően átírhat benne, amikor csak szükség adódik rá. Ahogy két egyforma ember sincs, úgy két egyforma Senpo Jutsu klub sem létezhet. Mégis mindenki, aki ezt az iskolát választja, mégis egységes keretet illetve kört alkotnak a saját Senpo Jutsu és a mások Senpo Jutsu klubjai között. Persze, hogy minden klub tartozik egy felsőbb vezetéshez, de ettől függetlenül is, a szabadság korlátlan. Az egymáshoz való tartozás érzése és annak ápolása a vezetők igazi feladata, így ők legfőképpen

ennek érdekében irányítanak. Mivel a klubvezetők is folyamatosan alkotnak, új és más elemeket visznek bele a Senpo Jutsuba, azok feladatkörként látják el, minden újításuk és elképzelésük lejegyzését, pontos archiválását. Amivel más Senpo Jutsu klubokban, illetve a felső vezetők körében tanulmányozható, elemezhető, és ha érdekesnek vagy jónak találják, akkor elfogadott Senpo Jutsu elemmé válnon, amit máshol más Senpo Jutsu klubok is szabadon kipróbálhatnak, átvehetnek, vagy azt átvéve és azon alakítva a saját arcukra, még érdekesebbé tegyék. Egy végeérhetetlen alkotási művelet, amit a klubvezetők végeznek egyénileg és egymásközött.

Az érthetőség kedvéért:

Egy shótókán karatét művelő, mikor a stílust önmaga számára már szűknek és kevésnek érzi, és mondjuk mást is szívesen művelne, de a shótókánban tanultakhoz ragaszkodik, így nem igazán attól eltérő egészen mást szeretne, akkor két lehetőség között is választhat. A tradicionális karate stílusok és ágak valamelyikébe térni át, avagy a Senpo Jutsu Budósporthoz csatlakozni. És az a shótókános, aki a Senpo Jutsu mellett voksol, az több mint valószínű, hogy tanulási és alkotói vágyakat érez

magában, arra hajlamos ember, aki azt szeretné, ha elképzeléseit támogatás, segítség érné. Ami egy stíluson belül amúgy is merev elutasításban részesülne, hiszen a stílusok már csak olyanok, hogy azt lehet bárkinek tanulni, és abban magas szintre jutni, de nem lehet beleszólni és változtatni rajta. Így ami nem tetszik, azt le kell nyelni. A Senpo Jutsura való rátérés pedig, mivel stílustól teljesen

független, ami nem tetszik valakinek, azt nem is kell művelnie, és elfogadnia. Mert a Senpo Jutsuban a lényeg, hogy mindenki azt tegye, ami neki tetszik! Hogy a budó művelése csak és kifejezetten mindenki számára örömet jelentsen. Hogy ezt ki, hogyan képes megvalósítani a saját klubjában az ő dolga és feladata. A shótókános tehát rátér a Senpo Jutsu Budóra és elengedi vágyait, gondolatit. Amennyiben a shótókánban már három évet is lehúzott, akár klubalapítóként is kezdheti élményeinek szerzését, és elképzeléseihez, valamint vágyaihoz máris társakat, és

segítőket talál. Az idő pedig igazolni fogja őt. Mindezt teheti akképpen is, hogy közben a shótókánt tovább gyakorolja, a megszokott helyen és tanárnál. A Senpo Jutsuért nem kell lemondani más, addig művelt stílusról sem. Annál is inkább, mivel minden valószínűséggel a shótókán ismereteire fogja építeni a Senpo Jutsu Budó edzéseit is, amit nyugodtan megtehet. Mi több A Senpo Jutsun belül magát vallhatja shótókánosnak is, ha neki úgy tetszik. Így csak természetes, hogy minden elképzelését a shótókán köré építgeti, ami mellett a Senpo Jutsu elméleti és gyakorlati alapjaival ismerkedik.

" A Senpo Jutsu eltérően az egyéb budósportoktól, nem erős, legyőzhetetlen bajnokok képzésére szakosodott iskola, hanem az eddigi erős, de buta verekedőket felváltja a talán nem is olyan erős, de művelt és tanult emberre. Mivel a Senpo Jutsu Budó nem abból áll, hogy mindenből fizikai erőbajnokot neveljen, aki edzéseken mást sem gyakorol, mint hogyan tudna legyőzni másokat...-mondjuk a versenyen, hanem a Budó és annak vonzerejét használja fel kötetlen szórakozásként. E kötetlenség pedig teret enged a műveltségre való képzésre is, így a Senpo Jutsu edzési szerkezete a fizikai tréningezéseken kívül mindenképpen kihat és alapelemévé teszi az elméleti ismeretek képzését is. A Senpo Jutsu Budósa kiválóan ért az elsősegélynyújtáshoz, a saját sérülések ellátásához. Az emberi szerkezet működéséhez.

A Senpo Jutsu attól a jövő budósportja, hogy -műveletlen Senpo Jutsus nincs!- Mint ha egy elit helyre, illetve mivel harc tanulásáról van szó, elit osztagba kerülne az ember, ahol a nyers erőt megvetik, ha nem társul ésszel, elméleti képzettséggel. Hogy ez a képzettség biztosan meglegyen, elég sokat tesznek a Senpo Jutsu mesterek. Még japán nyelvet oktató, külön a Senpo Jutsu művelő külföldiek részére írt könyvel is találkoztam. Pedig nem sok külföldi ismerheti még a Senpo Jutsut, de aki már megismerte ezt az iskolát, még japánul is milyen jól beszél. Mivel a

nyelvoktatások a Senpo Jutsu gyakorlóí számára vannak, így a Senpo Jutsu keretein belül zajlanak, azok teljesen díjmentesek, ami azt is vonzza, aki nyelvérzéssel egyáltalán nem rendelkezik. De ami igazán tetszik még, hogy itt mindenki hozzáteszi a Senpo Jutsuhoz amilyen van, illetve az ismereteit, bármilyen területen is jelenjen meg az, hogy ki mihez érez magában kedvet, abból könnyűszerrel merítsen. Művelje magát. Hogy a választék elég nagy legyen, mindenki oktatóanyagokat készít a saját szakterületéről, illetve ismereteiből, hogy a Senpo Jutsu könyvtárába berakhassa. Amit drága pénzen lehetne csak tanulni, az itt meg van ingyen. Így a tanulási vágy szinte ösztönözve van. És másképpen is jó érzés Senpo Jutsusnak lenni.

A jelenkor budója az éremszerzésről és a fizikális győzelmekről szól legfőképpen, ezért a jövő budóját kulturális fellegvárnak képzelem el, éppen úgy, mint ahogy a Senpo Jutsu hirdeti. Tulajdonképpen, ha jól megnézem, a Senpo Jutsu e téren sem alkotott semmi újat, csak felismerte azt, amit a mai ember már elfelejtett, vagyis a felismerés az, hogy visszanyúlt a múltba. A nagyon régi múltba. Abba az időbe, amikor egy shōgun felvéste a kapura, hogy -Kard és ecset.- Tehát arra az időre, amikor a samuráj nem csak ölni tanult meg és tudott, de a műveltség igen csak magas fokát is képviselte a harc mellett. Profeszonális harcosnak lenni, egyben magas fokon művelt embert is jelentett. Mivel ezt felejtették el teljesen a mai

harcosok, a jövő harca újra a múlté kell legyen, a múlt értékeit kell felelevenítse, hogy értelmet találjon a küzdelmet tanulóiban a jövő. Vagyis a Senpo Jutsu."

Hahó! (Idezet a HV levlistából)

1 kérdésem lenne. Ha ennyire nonprofit a Senpo Jutsu, akkor miből lesz bevétele, hogy finanszírozni tudja a kiadásait?

Ja, meg még 1 kérdés. Mennyire fejlesztették tovább a mesteretek koncepcióját, a Senpo Jutsuról és mennyire az ő eredeti koncepcióit valósítjátok meg?

Bocsi, csak kíváncsi vagyok és egyáltalán nem kötözködni akarok.

Sky

Tőlem kötözködhetsz is. Nincs abban semmi rossz.

(Én is szoktam. hehe)

Mivel a Senpo Jutsu Bujutsuban letaláltam írni, hogyan non profit, és hogyan mégsem a Senpo Jutsu működése, így a kérdésed könnyű munkát, illetve megválaszolást ad, hiszen fogom magam és a Bujutsuból át másolom a Budóba. Csak a Bujutsu szót kell átírnom Budóra, és kitörölnöm, ami a budóra nem vonatkoztatható. Minden esetre remélem világosabb lesz számodra, miért lehet a diákok felé non profit egy csomó dolog, mi közben a Senpo Jutsu egyáltalán nem egy non profit építmény. Mi több, éppen elegendő pénz veszi körül azt. Vagyis egy olyan stílus mely nem küszködik anyagi gondokkal. Így a diákjai részére jóval többet tud adni, (nyújtani) mint amennyit én leírhatok egy Senpo Jutsu Budó könyvben.

-Pedig Senpo Jutsu Dójó mindössze kettő van japánban, amik mondhatni kísérleti jellegűek. A kísérleti jellegük abból ered, hogy ezekben igyekeznek kitalálni, és rá találni a lehetőségekre, a működési mechanizmus mozgató rugóira. Az anyagi háttér biztosításának módjaira...-miközben a technikákat és egyéb elveket is megpróbálják valamilyen módon rendszerezni. Kawaskiban a Bujutsuval, Yokohamában a Budóval foglalkoznak. Kawasaki Dójójában még nem jártam, így fogalmam sincs milyen és, hogy mik folynak benne...-azokon kívül, amik el jutnak hozzam e-mailban, vagy egyéb más forráson keresztül. Pusztán azt tudom, ki a főszervező, akit nem tud érdekelni a sportolás, csak a tiszta önvédelem és annak anyagai. Ha jól tudom itt még nem sok diák van, akin gyakorolhatnak. A Yokohamai Dójójában egy párszor jártam már. Ez méretben felülmúl

bármely iskolai sporttermet, és pontos adatot nem ismerve, kb. 200 diák nyüglődik benne. Annak ellenére, hogy kísérletezés még ez, elég sok diákot vonzott magához....-ami ugye kecsegtető. Egyenlőre és gyakorlatilag ebben a két dőjóban van, vagy mondjam úgy, hogy gyűlnek össze és tartanak edzéseket, avagy tárgyalgatnak a lehetséges lépésekről, azok akik a "rég" Senpo Jutsu-ban szenvedőalanyú fekete övesek voltak. És szerintem még sokáig nem is lesz ennél több dőjó, amíg a kerek asztal tárgyalások, eredményt nem hoznak. Ami után mindenki tudhatja végre, hogy tulajdonképpen kinek mi a dolga.

-Én viszont tőlük sok tekintetben függetlenül, mondhatni saját szakállamra vettem az ölembe a Senpo Jutsut. Leven, hogy a többiek úgy is japánon belül gondolkodnak, még ha vannak is kíváncsiskodó külföldi gyakorlók. Míg én eleve a "gaijin" vonalat követem...-vagyis japánon belül nincs mit kidolgoznom, nincs mit gondolkodnom. Énnel fogva japánon kívül bármi más az én asztalom. Így nem nyúlkalok és szolok bele a japán oldalra végzetekbe, míg ők is hagynak engemahogy akarom. Azért én is át veszem azokat az irányelveket, amiket úgy érzek érdemes egységben és változatlanul tartani. (Vagyis amit szerintem egy külföldi is simán el tud fogadni és elviselni.)

No, akkor csak olvasd el. Bemásolom.

Profit / Non Profit

Maga a Senpo Jutsu nem non profit, csupán a gyakorlóinak többet kíván nyújtani (a pénzükért), mint az átlag budó klubok. Hiszen a tanulók éppen úgy fizetnek tandíjat, mint akármelyik más budó klubban, de a különbség az, hogy ezért a tandíjért, ami inkább olcsóbb, mint bármely más karate klubban, sokkal többet kapjanak, mint a csupa ichi-ni-san, és mehetsz haza.

-Az elv, hogy a gyakorlók döntsék el még azt is, hogy kinek mennyire fontos a Senpo Jutsu fennmaradása, sokáig tartó működése, hiszen amire nincs igény, azt nyugodtan lehet engedni, elszorítani. Énnel fogva a Senpo Jutsu gyakorlók kívánságaira épülnek a létezés kérdései. A tagságkönyv ennek megfelelően van kiállítva, amiben külön helyet kap melyik gyakorló mit adott, mit tett a Senpo Jutsuért eddig. Így egy kezdő diák sem egy hátsó sorba állított egyén, akinek hallgass a neve, mert a színes övesek viselik a hatalmat, tehát az első naptól kezdve minden egyes személy fontos ember, aki saját kedvelt sportjáért sokat tehet. A gyakorlók sokszínűsége egyben sok lehetőséget is jelent a Senpo Jutsu működéséhez és érdekessé tételéhez.

Segítési területek:

1. Szakma, szakterület.

Akinek a foglalkozása orvos, vagy annak tanuló egyetemista, az edzések végére tett külön képzésekben nyújt segítséget. Ez esetben az elsősegélynyújtások betanításában.

Akinek foglalkozása ügyvéd, az a saját klub, vagy a Senpo Jutsu gyakorlók egységének, jelenti az önvédelem terén jelentkező jogi ismeretek átadását. Ami mellett nem ingyen, a stílust művelők egyéni jogi ügyeit vállalja fel, avagy a Senpo Jutsu működéséhez szükséges jogi képviselést.

Vállalkozók és dolgozók, eszközökkel járulhatnak hozzá a klub működéséhez.

/ Összedobják a pénzt egy zsákra, kesztyűre, miegyébre. Akinek edzésre alkalmas helysége van, felkínálja. A lehetőségeket itt nehéz lenne felsorolni hiánytalanul. Ki miben tud, abban segít. /

Szellemi munkakörben dolgozók tananyagokat állítanak össze, mások anyagait ellenőrzik és javítják, és ki mihez ért abban ad tanácsot, segítséget a klubvezetőnek.

...és mindenki ért valamihez, amit bátran felajánlhat a Senpo Jutsu színessé tételéhez.

A tagságkönyv minden segítség bejegyzését tartalmazza.

2. Éves tagsági bélyeg, mely a tagságkönyv hátsó lapjára kerül.

A Senpo Jutsu gyakorlóinak díjmentesen kerülnek kiosztásra a stílus keretein belül megjelenő tankönyvek, ismertető, videó és audió anyagok.

Ezt lehet önerővel végezni, vagy szabályozott keretek alapján igényelni. Az

esetek többségében minden tananyag és ismertető anyag a klubvezetőkhez kerülnek, akik elosztják a diákok között. Az egyszerűbb megoldások érdekében, főként, ha Japánból érkezőkről van szó, akkor mindenképp egy példány érkezik a klubvezetőkhez, akik a diákok között megadják azok sokszorosítását, másolását, hogy mindenkinek, akinek ez szükséges jusson. Egyesületen belül a másolások engedélyezettek. Ennek megszervezése a klubvezető feladata.

Felmerülhetnek különleges esetek, illetve igények, melyek nem várt plusz kiadásokat jelenthetnek, mint postázás a magántanulóknak, más kluboknak, a sokszorosítások, nyomtatások nagyobb költséget vehetnek fel, mint amennyit a klubtagok saját erőből bírnak, stb. Így a fel nem sorolt, előre nem kalkulálható, külön kért szolgáltatásokról a számla a felelős japán vezetőhöz küldendő, amin felül a meghirdetett, kifizetett tarifák és hatósági díjak alapján, terhelést lehet küldeni a Honbu (központi dójó) címére. Ahonnan ezeket a kiadásokat a klubvezető részére visszatérítik. (Az igénybe vehető, visszatérülő felsorolt szolgáltatások listáját a klubvezetők kapják meg.)

Mivel a Senpo Jutsu a tanulóinak rengeteg díjtalan szolgáltatást nyújt az edzések mellett, annak anyagi háttérét a kívülállók és az úgy nevezett hűtlen diákokkal fizettetik meg, illetve e forrásokon keresztül igyekeznek beszerezni.

Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy a Senpo Jutsu keretein belül összeállt tananyagokat, oktatóműsorokat, videókat, ismertetőket, vagy egyéb szellemi értékeket, a Honbuban válogatják ki, és jelölik meg, melyek kerülhetnek külön csatornán történő értékesítésre. A kijelöltek aztán előállításra, és kereskedelembe kerülnek, aminek bevétele a belső, vagyis a Senpo Jutsu diákjainak nyújtandó szolgáltatásokra költődnek, illetve az újabb anyagok előállításainak költségeit fedezik. Az értékesítésekhez a segítséget vállaló diákokat is be lehet vonni.

Jobban mondva ezen értékesítésekhez minden követ meg kell mozgatni, hiszen ez az egyetlen valós értékű anyagi háttérteremtés, ami a diákok kényelmét jelentik.

Hűtlen diákok alatt azokat a személyeket értjük, akik semmilyen segítségadást és tevékenységet nem vállalnak a Senpo Jutsu közösségének működése érdekében, csak önös céljaik érdekében tanítatják magukat a Senpo Jutsu fogásaira, technikáira. Ami egyáltalán nem baj, és megvetendő, hiszen senkinek semmi sem kötelező. Viszont, aki nem tesz a Senpo Jutsuért, az nyilvánvalóan nem is kaphat a díjtalan szolgáltatásokból sem. Ennél fogva nekik meg kell venniük minden

számukra tetsző anyagot. Így megőrizhetik a klubon belüli függetlenségüket, és a klub sem nézhet rájuk rossz szemmel.

Budó vs Bujutsu a Senpo Jutsu-ban

Úgy általánosságban a bujutsu is a már budóban leírtak jellemzik. Az eltérés (a leginkább szembetűnő) a technikákban és fegyverek gyakorlásában van.

Így szoktam jellemezni a két ágazatot:

- A budó kötetlen sporttevékenység, mely a japán kultúrára épül.
- A bujutsu erősen kötött, önvédelem tanulásra és gyakorlásra épül.

vagyis - A budó sportoktatás, míg a bujutsu önvédelmi kiképzés.-

A bujutsu kötöttsége a technikák veszélyességében rejlenek, ami tanulónak és oktatónak is nagy felelősségébe kerül. Ennélfogva a lazaság és engedékenység, de még a kedvesség sem található meg benne. Nem engedi meg még azt sem, hogy valaki csupán kikapcsolódásának részévé tegye a Senpo Jutsu önvédelmi tanulását. Így nem is fogad be olyan diákot, aki -munkája, szeretője, felesége, Play Stationa,

borosüvege- végett nem rendelkezik elegendő idővel az önvédelem tanulásához. (Ilyen esetben mindenkit a "budó"-ba irányít át. Végül is az is Senpo Jutsu, és mindenki akkor, és úgy gyakorolhatja, ahogy ideje, kedve, felesége, szeretője, TV-game-je, és kocsma engedi neki.) A bujutsuban ugyanis kizárt, hogy sérülés nélkül ússza meg valaki a gyakorlásokat. Így a pusztá hozzá állás is erős szemponttá válik. A gyakorlati anyagok két részre oszlanak, mint pusztakezes önvédelmi gyakorlások,

és fegyveres gyakorlások. Ennek megfelelően az edzésidő 4 órában megállapított. Ami azt is jelenti, hogy minimum 4 óra egy edzésidő. (2 óra a pusztakezes, 2 óra a fegyveres gyakorlás) Mivel heti 2X2 óra edzésben abszolút képtelenség bármilyen önvédelmet is elsajátítani, így a Senpo Jutsu ezt a beállítást egyáltalán nem favorizálja. (Magyarul: elveti, és meg se próbálja bevezetni a diákok kedve és

a pénz érdekében) Tulajdonképpen (nem írott anyag, csak én súgom mostan), aki a heti 10 óra edzésidőt nem tudja az életébe építeni, annak érdemes elkerülnie a bujutsut, és inkább a budóban keresni kellemesebb kikapcsolódást. Heti 10 órában ugyanis már van esély arra, hogy amit gyakorolnak az edzésen,

annak haszna és használhatósági előnye is van. Vagyis az életben is működni fog.

Viszont!

Ahogy a Senpo Jutsu Budó-t a jövő sportjának neveztem meg, úgy a Senpo Jutsu Bujutsu sem az ősök harcművészete, vagyis éppen úgy a jövő önvédelmi stílusának számít.

Ugyanis a ma kedvelt, és úgymond megszokott harcművészeti stílusoktól eltérően, nem favorizálja az "originál" fegyverek használatát. Így a "kenjutsu" kard, lándzsa, dárda, sai, nunjaku, shuriken, avagy a kung-fuból ismert mutatós, de régi idők fegyverét stilizáló eszközöket teljesen kizárja az oktatásból. Mivel a Senpo Jutsu Bujutsunak nem célja a "múlt" idézése, így nincs is oka arra, hogy a múlt eszközeit

gyakorolja, ill. gyakoroltassa. A kardot, lándzsát, miegyebet a múlt embere használta, és akkor nagyon is hatásosan....-lévén, hogy akkor, abban az időben ezek számítottak a fegyver viseletnek. Ma már ezek használata nem több, mint a múlt idézgetése, annak őrzése és ápolása, minden eredményesség és gyakorlati hasznosság nélkül. A Senpo Jutsu a 21. századba ülteti át, a múlt harcművészetét. Vagyis ahogy régen életbevágóan fontos volt a kard és a korhoz illő fegyvereket elsajátítani, mi több azok ellen önvédelmet gyakorolni, úgy ugyanezt tenni a 21. század emberének, teljesen felesleges, ha a mai idők önvédelmét akarja elsajátítani.

A Harcművészet, a Senpo Jutsu által új korszakot indít el, új arcot vesz fel, ahol a jövő emberének önvédelmi technikai és eszközei szerepelnek a múlt helyett. /Mert lehet ma kardvívást -kenjutsut- gyakorolni az ősök tisztelete, illetve a kardvívás szépsége és érdekessége kedvéért, de az utcán mikor meglöknek, kizárt, hogy kard legyen az oldaladon, amivel megbosszuld azt. Ezért a Senpo Jutsu csak a ma használatos eszközöket nevezi fegyverének, avagy a -modern kenjutsunak-, amivel mindenkor rendelkezünk és hordunk is magunkkal a hétköznapi életben is, és amivel nem a múlt lándzsásai ellen védjük magunkat, hanem a jelen támadóeszközeivel szemben lépünk fel. /

A Senpo Jutsu Bujutsu vezérével:

- A jelen kor emberének -életbevágóan fontos- a jelenkor fegyvereinek használatát elsajátítani, és a jelen kor fegyverei ellen védekezést tanulni. - A múlt harcművészei is mindenkor az általuk jelennek nevezett harcokra készültek és oktattak...-hatásosan. A 21. század emberének, illetve harcművészeinek is ezt kell tenniük...-amennyiben a hatásosság épp annyira fontos ma is, mint a múltban volt.

A Senpo Jutsu eme jelen kor hatásos önvédelmét tekinti egyetlen irányelvének, ahol a múlt harcművészete a tanulmányozni valóak, annak ismerete nélkülönözhetetlen, de nem a múlt tisztelete avagy annak tovább őrzése érdekében,

hanem kizárólag annak ismerete vezethet a jelen harcművészet és annak helyzetének felismeréséhez, és hasznossá tételéhez.

A Senpo Jutsu Bujtsu könyvben mindössze 2 olyan fegyver van megnevezve, ami ősi fegyvere az embernek, és ami ezer év múlva is biztosan alapvető fegyverének számít. Ezért e két fegyvert a régi mesterek tanításaira építve is lehet tanulni bátran. E két mindenkor létező, embert védő eszköz a bot és a kés. Így a Senpo Jutsu Bujtsuban -kenjutsu- név alatt feltétlen a bot és késharcot kell

érteni, illetve jelent. Első szinten minden fegyverként használható eszköz e 2 kategóriába tartozik, illetve ezek fogalmát és gyakorlati anyagát ölelik fel. Mit is jelent ez?

-Minden ami ütésre és távoli támadásokra alkalmas a bot osztályába esik, míg minden ami szúrásra és vágásra alkalmas a kés osztályába tartozik.

Ennél fogva, a "bot" a modern felfogásban lehet hosszú bot vagy fémeszköz, aminek sem a hossza, sem a vastagsága, de meg csak az alakja sem meghatározható. Így mindenfajta hosszúkás eszközt, hatásos önvédelmi fegyverként kell tudni használni. Valamint minden elképzelhető szúró és vágó eszközt a "kés" használatának megfelelő fokon kell tudni elsajátítani.

A Senpo Jutsuban ennek ellenére, a kés-kés elleni önvédelmi gyakorlatok nem szerepelnek az oktatásban, ami talán furcsává teszi, hiszen a jelen korban bizony késsel támadhatnak meg leginkább, és elsőképpen. Így késharcot is sokan eltudnak képzelni. A Senpo Jutsu a vágyakat nem keveri össze a földi élettel...-ezért ami

lehetetlen a valós küzdelemben, arra nem is tarthat igényt. Ugyanis a kardvívás annak hosszúsága miatt alakulhatott ki, és kard-kard ellen lehetett is rendesen küzdeni. A kés rövidsége ellenben kizárja a késvívás gyakorlati megvalósíthatóságát, amit legfeljebb elképzelések övezhetnek, gyakorlati ismeretek már alig ha.

Mindentől függetlenül két fontos oka van annak, hogy a Senpo Jutsu nem oktat kés-kés elleni technikákat.

1. A Senpo Jutsus önvédelmet ismerő és gyakorló ember, akinek alapban a késsel való támadás jelentheti csak a kiegyenlítetttséget. Tehát, aki

harcművészetet tanul, és késsel támadják meg, az csak is pusztá kézzel védheti magát ahhoz, hogy önvédelve jogos legyen, na és a harcművészethez méltó.

2. A Senpo Jutsuban, a nem várt események és esetek kalkulálásával, a késsel támadót lehet, hogy pusztá kézzel lehetetlenné válik legyőzni, vagy megfékezni, tehát a körülmények rendkívüli esetben rákényszeríthetik arra, hogy maga is kést használjon. Viszont a Senpo Jutsu a kést ilyen elkerülhetetlen esetekben mindenkor dobásra használja. (Ugyanis a Senpo Jutsus a késdobás művésze, és nem az azzal

való vívásé-kézitusáé) Így, ha egy Senpo Jutsus kést ránt, azt egyértelműen a célba való dobás érdekében teszi. Így ha a küzdelem során 2 m, vagy attól távolabb áll

a támadójától, akkor több, mint valószínű, hogy a távolról indított -támadás- (késdobás) lehetőségét fogja használni, a közelharcba bocsátkozás helyett.

A Senpo Jutsu Bujutsuban minden fegyveres edzés a késdobás gyakorlásával kezdődik és ér véget.

Mivel írtam, hogy késnek számít minden szűrő és vágó eszköz, így egy kissé mulatságosan folytathatom, ugyanis azt kell írjam hozzá az érthetőség kedvéért, hogy a "késdobás" gyakorlása a gyakorlatban nem csak a valós kést jelenti, hanem a mai lakatosok és asztalosok teljes szerszámkészletét, beleértve a kettétört

botot is, aminek vége a töréspontnál szűrőeszközzé válik, a sarkos fémlemezt, a modern kor floppylemeze vagy CD-tokja....-a magyar kártya....-szóval a szűrő és vágó eszközök, "a kés" mindig, mindenkor és mindenhol velünk vannak. Így nem igazan van szükség arra, hogy az ember tényleg kést hordjon állandóan magával, ha annak megfelelő hatásossággal kívánja védeni testi épségét. (Egy Senpo Jutsus pedig úgyis mindig mindent elhajít , így kár is drága elefántcsont markolatú késekkel rendelkeznie, mikor a zsebében úgyis kulcstartót, fésűt, tollat, névkártyát hord. Mondjuk éppen arról lehet felismerni a Senpo Jutsust, hogy a kulcsait két karikán hordja, hogy az eldobhatón legyen a munkahelyi öltözőszekrénye és a strand kulcsa, míg a másikon a ház és autója kulcsa....-amit kár lenne dobálgatni, még önvédelem célzattal is. No, és a fésűje véletlenül sem műanyag, falevélként repülő, így az csak közelharc esetén használható vacak, hanem fémből készült. Vagyis a Senpo Jutsus mielőtt az utcára lépne megválassza még a hétköznapi használati tárgyait is, hiszen a toll a zsebben immár nem lesz elég, ha csupán írásra alkalmas. Így a tollak között nehéznek számított választja, ami feltétlen fémből készült, míg a névkártyáját is plexivel bevonja. A "fegyverek" tehát mindig előkészítve és kéznél, mégsem vonja magára senki figyelmét. Külön az

önvédelem célzatával éles fegyvert magával hordania senkinek sem kell. De védtelenül az utcára kilépni sem!)

Rengeteg gyakorlásból áll hát a késdobás, amit minden helyzetben, távolságban és pillanatban határozottan és halál pontosan dobni tudni kell. Így a kés bármilyen fogasból képes kell legyen a célba juttatnia. Legyen az a kés hegyet fogva, pengéjének közepét érintve, vagy markolatánál fogva, és legyen szemtől-szembe, vagy oldalt irányba, esetleg a cél helyének megjegyzésével (nézés nélkül) hátrafele dobva, tigrisugrásból stb., ...-a késdobás magas szintű elsajátítása = (egyenlő) a távolságtartó, biztos önvédelemmel.

-A kardforgatás ideje lejárt, így a felszabadult időt, amit őseink fordítottak erre mi, a jelen kor embere immár a késdobás művészetének gyakorlására használhatjuk. A Senpo Jutsu ugyanis a jelen kor fegyverének a polgárit (bot és kés), azon túl pedig a lőfegyvert tekinti centrumnak. Ami ezen kívül esik (kard, nunjaku, sai,) az csak flört, a távoli misztika élvezése. (Haszontalan kedvtelés.)

A lőfegyverek ellen nincs védekezés.ha nem tudsz pontosan és gyorsan dobni "kést".

Ebből a mondatból is kitűnik, hogy a lőfegyverek elleni önvédelmi gyakorlások sem a filmvászonról jól ismert, -hogyan tekerjük ki a pisztolyt a kézből, ami a fejünkhöz nyomja annak csövét?- gyakorlásokból áll. Viszont a Senpo Jutsu határozottan meri állítani, hogy a lőfegyverek ellen az egyetlen lehetséges és így az

önvédelemre biztos esélyt nyújtó eszköz a "kés". (Persze nem akkor, ha már a halántéknak nyomták annak csövét...-mondom én.)

És ezzel értem ahhoz a részhez, amire a Senpo Jutsu Bujutsu mesterei állítják, hogy ez a stílus a jövőben minden szigorúsága és kemény kiképzése (tehát hangsúlyozom nem önvédelem oktatása, hanem arra való kiképzés) a jövőben mégis nagyobb és lelkesebb táborat vonz, mint a Senpo Jutsu Budó.

(Még ha a jelenben a Budó-tól le is van jócskán maradva, a rajongók (művelők) számát illetően.)

Ugyanis annak ellenére, hogy lőgyakorlatokat nem tart (meg se próbálna polgári személyekkel!), a lőfegyverek precízen oktatva vannak, így a Senpo Jutsu a lőfegyverek ismeretével is bír. Szóval, ha éles fegyverekkel való gyakorlatozás egyáltalán nem is létezik, az edzéseken mindig van éles fegyver (töltény és ütőszeg nélkül), az aktuális fegyvert alaposan megismertetik, használatát ismertetik, lőtávolságát, és alkalmazási területét megtanítják, szétszedetik-összerakgatják, tisztítgatják, és mindezt annyiszor ismételve, hogy az

életben el nem felejtik melyik fegyvert hogyan is kell használni....-ha valamikor, valahol -esetleg szükség lenne a kézbevételére élesben is.

(Az ismereteim szerint, az eddigi bujutsu gyakorlók legnagyobb részét éppen ez, vagyis a lőfegyverek oktatásának bevezetése az önvédelem gyakorlásába, vonzotta a különben szigorú, hierarchikus és fegyelmet követelő Senpo Jutsu Bujutsuba.)

Minden hétvégen "harcászatot" is tartanak. -Nem igazi fegyverrel, nem igazi lövöldözéssel. De ahogy elnézem roppantul nagy élvezettel és megszállottsággal vetik magukat a hegyekbe, és erdőkbe, hogy a rájuk bízott harci feladatokat megoldják...-gumi lövedékekkel és festék golyókkal, löve le ellenségeiket. Ahol aztán egyéb rosszindulatú figurák (fabábúk és bambusz babák) állnak mindenfelé, amiket illik szilánkokra hajigálni a késsel. Mert van az ellenség babái és a mi babánk, amit az ellenség véd, és amit mi is védünk, nehogy kést tudjanak beléje állítani. Így a közelharc is gyakran előfordul....-mint ha 1 nőért verekednének többen. Hiszen egy-egy baba megvédése nem feltétlen egy az egy elleni küzdelmeket eredményezi, így bizony sokakkal szemben is harcolni kell -puskával, pisztollyal, késsel, bottal avagy ököllel....-Senpo Jutsu Bujutsu.

Én ezeket a -harcias ifjak természetjárásának szoktam becézni.

-Viszont, amikor bujutsus diákkal beszélek, azok megszállottabban vörösödnek bele a témába, mint Óyama idejében a kyókushin mániákusok. Ha valaki egy kicsit is beleszokott a Senpo Jutsuba, azt csak egy féleképpen tudom jellemezni "rabjává válik" ...és semmitől sem lesz idegesebb, mint amikor 1 edzésből kimarad! ...mondjuk az egyetemi felvételi vizsgája miatt.

Spirit

Attól, hogy valakiben nincs elegendő spirit, még lehet jó küzdő. A spirit ugyanis vajmi keveset hat a technikákra, melyeket küzdelem közben alkalmaz az ember. Ezért, ha valaki technikásan képes küzdeni, akkor kevés spirittel is győzni lesz képes. De csak akkor és azzal szemben, akiben hasonlóan nem kellően elégséges a spirit, avagy kevésbé edzett...mondjuk technikailag. Ha valaki azt mondja, hogy nincs meg benne a kellő spirit, az nem mást jelent, mint a fáradtság és a fájdalom képes őt leteríteni, ami után kevesebb lelkiereő marad a felállásra. Így pusztán a fizikai erőre és állóképességre helyeződik a tét. Ha fizikailag bírja, akkor rendben van, de ha fizikailag eléri a tűrő határt, hamar leáll, és inkább megadja

magát.

A spirit ugyanis nem más, mint amelyet a vadászkutyák bizonyítanak. Bár a vaddisznó és a medve fizikailag egyértelműen erősebb állatok, mégis egyetlen szóra kegyetlen elszántsággal nekiugranak, és bár valószínűleg otthagyják a fogukat, de ez nem számít. Avagy igazan spirit a kis testű kutyákban van, amelyek ugyan törpikék az emberhez képest, mégis gondolkozás nélkül nekirontanak az embernek is, és tépik ahol érik....-pedig valószínűleg az emberrel folytatott harcban otthagyják a fogukat, ha bátor emberrel kerülnek szembe. Milyen érdekes a kis vakarcs is mekkora félelmet, és ijedtséget képes kelteni egy nagy darab emberben! -ha spiritje van az ebnek.

Amely kutyában nincs elegendő spirit az farkát behúzza rohan el, amikor a medve két lábra áll, és a fogat kimutatja.

Amely kutyában nincs elegendő spirit, az a földre sunyítva lapul meg, ha az ember rá kiált.

....-amely emberben nincs elegendő spirit, gyakran érzi és gondol a félelemre!

...-amely emberben elegendő spirit van, akkor is támad, ha biztosan tudhatja, hogy csak vesztes lehet. (normális helyzetben)

A spiritnek vannak fokozatai, éppen úgy, mint egy hangerő-szabályozóé. A könnyen megijedő, gyáva ember a nulla hangerőt használja, tehát teljesen elnémított spirittel el, és a fentebb írt vadászkutya, mely a medvének is lazán neki rohan, a max.-ra tekert állapotban van. A két végállapot között pedig nehéz lenne megállapítani, hogy mennyi fokozati állíthatóság van. Így mindenki egészen más spiritet használ -a Nulla és a Maximum között.

(Attól függően, hogy mekkora benne az öngyilkossági hajlam.)

Spirit: -Elvakult (érzéktelen, feltüzelt) bátorság.

Ki: -Érzelmi valóság, a lelki harmónia.

Ez egyik arról szól, hogy felejtse el az érzelmeidet és gondolataidat, és csak a győzelemre, a másik legyőzésére koncentrálj, amin kívül nem létezik semmi más. Spirit.

A másik arról szól, hogy tanulj meg érzelmeidet és gondolataidat irányítani, ...-hogy mások érzelmein és gondolatain uralkodhass. Ki.

Ha a bátorság érzellel párosul (a bátorságot is érzellelnek vesszük), és aki magát bátornak érzi, az már nem bátor, csupán bátrabb a többieknél. Így a többiek látják őt bátornak. Valójában ettől még messze van. A bátorság, mely

spiritből ered, az érzékek teljes kikapcsolásához vezet, aminél fogva magát a bátorságot sem érezhetjük. Tehát nem érezhetjük magunkon a bátorságot. A spiritbe nem férhet hát érzék!

A spirit versenyküzdelem esetén mindenkor érzelemmel is párosul (tehát van félelemérzés is), ezért nincs az a sportoló, aki maximális spirittel tudna küzdeni. Így egy sportoló, akit a küzdőtérre küldenek rendszerint magát elég bátornak érzi, vagyis érzi a bátorságát. Ez a spirit jelenlétét jelenti, de nem a spiritet. Attól küzdősport, hogy a bátorság és gyávaság egyszerre van jelen. A sportoló a bátorságát kiemeli, a gyávaságát palástolja. (A küzdősport egyik erőssége ugyanis, hogy megtanít arra, hogy a gyávaságot eltüntessük az arcunkról, és ebből kifelé semmit se mutakozzon. Vagy legálabb is minél kevesebb. Ahhoz, hogy ez sikerüljön, bátornak kell mutatnunk magunkat. Ami persze nem igaz, de így is hatást gyakorol az ellenfélre, aki esetleg nem annyira tudja a félelmét palástolni.) Ha nem így lenne, akkor nehéz lenne versenyeket rendezni, és küzdőket sportszerűsége inteni.

A küzdősportok terén, elképzelhetetlennek tartom, hogy valakiből a maximális spiritet lehessen kihozni.

-Aki képes a spiritre, az nem lehet képes a versenyre!-

A versenyzőknek, illetve küzdősportot művelőknek csupán némi spiritre is szükségük van, ha helyt akarnak állni küzdelem közben. De mindig is félni fognak...-valójában. (Mert, ha nem félnének, akkor a küzdősportokkal felhagynának. Ugyanis a küzdősportok a "gyáva" emberekbe öntenek egy kis lelket, vagyis bátorságot és spiritet. ...-ez a célja. De a félelem érzetét sohasem tisztítja ki senkiből. Az marad.)

11. Támadás spirittel:

Az ellenfélbe való félelem nyilallás, avagy ijedtség keltése.

Ilyenkor a megszállott és eltorzult arc, hangos ordítással (kiaie), nem csak az ellenfélre mér váratlan ijedtség érzést, de a támadóba is elvakult bátorságot önt, vagyis spiritet emel, a győzni akaráshoz.

A támadó szempontjából a spirit lényege, a megtámadottnak gyakorolt lelki terror keltése. Ehhez viszont erős spirittel kell rendelkeznie, különben csak a körbe sétáló, csendes papírtigris marad. Vagyis önmagát kell feltüzelnie a végletekig, hogy valóban félelmetes ellenfél, illetve támadó legyen.

2. Védekezés spirittel:

A támadót, erős vadsággal való reagálással bizonytalanítani el.

Mielőtt a támadás kibontakozhatna erős, és hirtelen feltörő, mondhatni görcsös dührohamszerűséggel, pillanatok alatt kerékbe lehet törni. A támadóra olyan félelem hatást kelt, ami lefékezi a támadását, és megtorpanásra készíti. A már megindított támadást más irányba tereli, és az ellencsapáshoz védekezésképtelenné teszi.

3. Támadás Ki-vel:

Az ellenfél mozdulatainak előre látása, előre ismert reagálása, melyre váratlan (a nem várt pillanatban) támadás érkezik.

A megtámadni kívánt fél gondolataiba való beférkőzés, hogy annak reakcióihoz mért legyen a támadási felület, és a támadás mértéke. Inkább csendes, mint hangos és erőszakos. Inkább alattomos, mint a fernek nevezett szemtől-szemben.

A kiszámíthatatlanul ravasz támadó, aki rajta van az áldozat érzékein, és csak akkor támad, amikor biztosra megy. Nem kockáztat.

4. Védekezés Ki-vel:

A támadó teljes testfelületének látása, hogy a meghajló térd, a megmozduló váll, a szem rebbenése, a támadás kivitelezésének módját tegye felmérhetővé. Ami által az ellenreakció, vagyis a védekezés módszere megfogalmazódik, még a támadás előtt. A támadó mozdulataiba való olvadás, azzal eggyé, illetve egységgé válás. Nem lép ellene, hanem vele. Nem üt szembe, hanem az ütés iránya mutatja

a védekezés irányát is, amely által erőszakos ellenállás nélkül, a támadó erőit elnyeli. A védekező képessége arra, hogy nem a védelemre, hanem a támadóra figyel jobban, vagyis képes a támadó helyébe képzelni magát, ennél fogva azzal együtt mozogni. De még inkább, az előtt haladni. A gondolati lépéselőnyben maradni.

A spirit az öngyilkosságról, illetve annak hajlamáról szól.

Minél magasabb valakiben a spirit, annál vakmerőbbek, és merészek az akciói. Bármit megkockáztat a győzelem érdekében. Akár az életét is!

Mivel nem a Ki-től lesz győzelem, így Ki-nélkül bátran harcba lehet szállni, és a Ki-vel rendelkezőket is le lehet győzni....-spirittel. (A spiritben levő elvakultság, düh, és agresszió, messze nem az, amit a saját hétköznapi gondolkozásból

eredően értékelnek, vagy gondolnak. Mivel a spiritnek a legfontosabb része, az elvakultság, amit, ha nem harctéren, hanem a hétköznapi életben képzelnek, vagy mondanak el, valami rosszat jelent, ezért a harcművészetben belül sem szívesen használják e kifejezést, hiszen az elmékben rosszként jelenik meg. Míg a spiritben levő elvakultság céltudatos vakságot jelent, ami nélkül elérhetetlenné válik

bármilyen küzdelmi cél. Tehát nem nyers elvakultság, hanem a győzelem érdekében tett elvakultság, ami tudatos, mi több céltudatos, halált megvető elszántságot jelent. Ennél fogva a spiritből eredő drasztikus vadság, mi több elvadultság, nem megvadultságot jelent, hanem a biztos győzelem érdekében bevetett harci érzést. -Ha valamit eldöntöttünk, hogy végig csináljuk, akkor is végigcsináljuk, ha közben ketté hasítanának.)

A Ki-t csak a lágy stílusú harcművészeteket művelők ismerik meg. Ennél fogva ők nem gyakorolnak spiritet, mivel az a Ki-vel, vagyis a lelki és szellemi harmóniával ellentétes. A lágyba tehát nem fér bele.

A spiritet csak a kemény stílusok művelői ismerik meg. Ennél fogva ők nem gyakorolnak Ki-t, mivel az a spirittel, az erő és agresszió, lelki és szellemi útjával ellentétes. A keménybe nem fér bele.

Akiben van ki és spirit együttesen, akkor az mindkét harci irányzatot gyakorló ember lehet csak. Alap helyzetben (1 stílust művelő) vagy ez, vagy az van...-de véletlenül sem együttesen.

Legfeljebb csak szeretnék sokan, hogy így legyen.

A harcművészetben biz a túlfűtött indulatosság, az ellenfél zsákutcába való kergetésének taktikája, ami messze nem nevezhető meggondolatlan cselekedetnek. Nagyon is előre kitervezett!

-Azért fűtjük fel, illetve túl magunkat az indulatosság csúcsára, hogy az ellenfelünket megtévesszük, megzavarjuk, hibás mozdulatokra-tettekre sarkaljuk, hogy bizonytalanná tegyük, és mind e felett megfélemlítsük,...-azért, hogy könnyen győzhessünk, még ha az fizikailag erősebb is lennénk tőlünk.

A félelem mellett, annak mértékének megfelelő spirit létezhet csak, és véletlenül sem attól nagyobb. A spirit nagyságát ugyanis éppen a félelem mértéke határolja be, illetve meg.

A félelem hiánya, a félelmet ismerő ember eltiprását biztosítja, aminek semmi köze sincs ahhoz, hogy ez mellett esetleg lebecsülnénk-e az ellenfelet, vagy

sem. A félelmet érző ember is megteszi ugyanezt, a tőle félővel, vagy bárkivel. Tehát ez csak egy tipikus emberi tulajdonság, ami bárkiben van,... -a félőben, és nem félőben egyaránt...-az emberben.

-Ugyanis, ha biztos vagyok benne, hogy agyon tudom vágni a tacskómat, akkor miért ne becsülhetném le azt...-velem szemben?

Az ellenfél lebecsülése, messze jobb tulajdonság, mint annak túlbecsülése.

A harcművészetben pedig az ellenfél lebecsülése nélkül, soha sem fejlődhetett volna ki harc, anélkül nem is létezne "harc". -Ugyanis azért harcolunk (valakivel), mert magunkat jobbnak hisszük. Ha ezt nem így éreznénk, vagyis az ellenfelünket tartanánk jobbnak, akkor ki se állnánk eléje.- Ezért a küzdelem akkor bontakozik ki, ha az ellenfelet már lebecsültük. Az előtt, semmiképpen.

Ha félünk, a túlzott óvatosságunk gátolni fog abban, hogy bármilyen lépéseket tegyünk, ezért a győzelemre vajmi kevés lesz az esélyünk. Küzdeni emberrel, nem annak a dolga, aki fél, és ezért óvatos. A harc a bátraké, akik vakmerőek. ...-a többiek az árnyéklovagok, a harcművészek mögé bújva.

Önérzetesség

A harcművészetekben legveszélyesebb tulajdonságnak az önérzetességet jelölik meg. Nincs veszélyesebb hát attól, mint egy önérzetes embert keblünkre fogadni. A magas rangú mesterek ezért nagyon vigyáznak arra, hogy önérzetes emberek kerüljék a dójóikat. Mindent megtesznek azért, hogy az ilyen embereket kiszűrjék és maguktól messze űzzék.

Ezúttal a saját példám álljon itt, ami tanulsággal végződött.

Japánba érkezésemkor, jó néhány karate dójót bejártam. Shótókán, kyókushinkai, wadó ryú és mindegyikben készségesen fogadtak. A felméréseket követően nem csak elfogadták fekete övemet, de további danok szerzésének lehetőségére is rámutattak. Fiatal vagyok előttem a pálya, csináljam csak és jöjjen nyugodtan. A dan vizsgákra ők felkészítenek. Nem is kívánnak ezért cserébe semmi mást, mint külföldre térve, erősítem és hirdessem a stílusukat másoknak is. Nos, ha ezek közül döntöttem volna, akkor azt hiszem valamely stílus, igencsak népszerű képviselőjévé válhattam volna (talán), hiszen ha japánban kapom meg erre a felkészítést, akkor külföldön nagy

előnyöm lehet a helyiekkel szemben. Annál is inkább mert a támogatóim nem a helyiek, hanem a japán mesterek, melyek pátyolgatnák utamat. Az ilyen lehetőségeket nem szokták kihagyni a külföldiek. Sőt. Az ilyen lehetőségek keresése végett utaznak budót tanulni japánba sokan. Nekem mégis egy idős mester tetszett meg, ki a nagy forgalomtól félrevonultan egy magányos dójóban tanított. Kensei Kai Karate, ez a tábla állt szerényen a dójó bejáratánál. Idős kora ellenére is félelmetes nagy erő áradt belőle. Ez a mester, ellentétben a külföldön is népszerű stílusok mestereivel, nem ígért nekem semmi jót. Mi több erősen kimutatta, hogyha nála akarok tanulni készüljek fel a legrosszabbakra. Az első edzésen levette derekamról a fekete övet mondván, hogy egy európai nem ismerheti a japán karatét, akárhány évet is gyakoroljon is otthon. Őpedig igazi japán karatét tanít és nem a külföldieknek gyártott bővrit. Azt a játékövet, mit Európából hoztam, ne merjem az ő dójójában viselni. A fehér övet viszont készségesen és ajándékba adta nekem, dicsérve mennyire illik ez hozzám. Rendkívül zavarta ez az önérzetemet, de nem mutattam ki és fehér övvel is igyekeztem helytállni a többiek között. Hazatérve pedig azon gyötörtem magam, mennyire kiszúrt velem az élet. A wadó ryúban már a második dant is megkaptam volna. Én meg ehelyett fehérövesként szerencsétlenkedem egy ismeretlen mester, ismeretlen dójójában. Valahogy mégis minden edzésen megjelentem. Mi több amikor nem volt edzés akkor is mentem, hiszen a dójó a hét minden napján nyitva állt, reggeltől estig. Aki önszorgalomból is akart gyakorolni, az bármikor betérhetett. Nem is telt el olyan nap, hogy ne szerencsétlenkedtem volna benne valamit. Az önérzetem bántotta az is, hogy míg én igyekeztem, hiszen a többiekkel ellentétben valóban minden nap 4-6 órát kínlódtam, mégis minden japán diák sorra ment át az övvizsgákon, viszont én még mindig fehér öves maradtam. Akiiket fehér öveseknek ismertem a kezdéskor, valamennyien a rangidőseimmé váltak. Szót kellett hát fogadnom nekik is. A mester engem minden vizsgából, közömbös arccal kihagyott.

– Egy európai úgysem tudhatja megtanulni a japán karatét.

Csak ennyit hajtogatott.

Közel egy éven át a diákok leghátsó sorában kellett gubbasztanom, hiszen nálam alacsonyabb övfokozatú tanuló nem is volt addigra a dójóban. Edzés után nekem kellett maradni takarítani az öltözőt és fürdőt. Hétvégén mikor az edzés szünetelt,

nekem kellett bemennem a dójóba, hogy a zsákokat, ütőfákat és egyéb felszereléseket rendbe tegyem. Ha eközben egy fekete öves véletlenül betévedt és mellékesen gyakorolt egy keveset magában, akkor annak távozása után, ismételhettem az egész dójó kitakarítását. Feleségem már komolyan sajnált engem odahaza, hiszen látszódnak rajtam, hogy mennyire örülök amiért rátaláltam álmod mesterére, ugyanakkor a szomorúságom is nagy volt, hiszen

ennyire lenézettnek és megalázottnak sohasem érezhettem magam Magyarországon.

Aztán egyszer csak mintha álomból ébredtem volna, hullani kezdtek rám a danok. Minden átmenet és vizsga nélkül, mesterem ünnepélyesen adta vissza régen elvett fekete övemét és gratulált az 1 danomnak. Akkor értettem meg mi az a japán karate. Nem a tömegek sportja, hanem a japán harcművészek karatéja. A danomat nem azért vette el akkor, mert engem lenézett vagy csak egy csenevész európainak képzelt. Szó sincs róla. Bár akkoriban ezt éreztem. Mindössze arról van szó, hogy a mester komolyan veszi a karatét és a diákokat. Így engem is, a külföldit. Mert komolyan szeretett volna engem tanítani, azért kellett átesnem egy ilyen kegyetlen próbán, hogy bejuthassak hozzá és a diákokhoz. Az elismerést ehhez valamilyen módon kikellett vívnom. A harcművészetben a legkeményebb próba nem a téglapórrá verése, hanem az önérzet legyőzése. Erre mondják hát azt, hogy önmagunkat kell tudni legyőzni először s nem másokat. Az önmagunk legyőzésére még számtalan feladat van. Ebből kaptam egy kis szeletet. Önérzetes emberek nem lehetnek képesek elsajátítani a harcművészetet soha. Pusztán a téglazúzó gyárakká válhatnak, mint az európaiak. A harcművészet pedig hát nem ilyen egyszerű. Valami más, valami mélyebb dolog attól, mint hogy kit győzhetünk le éppen. Nem kell legyőznünk az égvilágon senkit sem ahhoz, hogy igazán győztesek lehessünk. Mások felett győzedelmeskedni a karate külső része, a magunkon uralkodni és győzni a belső, a nehezebb és a karaté számára legnagyobb feladat. Aki önérzetes, annak csak a karate külső, felszínes része van megadva, ami a harcművészet legcsekélyebb része. Az a szelet, amire bárki képes. Hiszen csak a testet kell edzeni hozzá. A mesterem nem kívánt tulajdonképpen mást, minthogy engem az igazi karate számára megszerezzen. Nem annak az igazinak amit én képzelek el, hanem annak amilyennek egy japán tartja. Oly nagy e kettő között a különbség, hogy ennek felismerésén határozottan megrémültem. Mit tanultam tíz éven át Magyarországon akkor? A lelkiismeretemen szégyen szaladt át egy pillanat alatt. Magyarországon ugyanis egy ilyen esetért a magyar mestert arcon köptem volna régen, s nem hogy bunkónak nevezném, de meg is torolnám tettét amiért engem lenézni merészelt. Japánban viszont?! Úgy álltam a mesterem előtt, a különben saját övemét véve át tőle, mintha egy karate világbajnokság aranyérmét kaptam volna. Győzelem! Azon túl is győzelmes lettem. Az eszemben még csak meg sem fordult, hogy a mesteremet arcon köpjem, haragosan veszekedjek vagy, hogy amiért megalázott a többiek előtt egy éven át, rajta bosszút álljak. Pedig Magyarországon bárkiben ez volna az első érzés és nem hagyná magát megalázni. Nekem pedig nyissz, és az ilyen érzéseim egyszeriben megszűntek. Nem harag volt lelkemben valami vagy valaki iránt, hanem földöntúli boldogság és elégedettség. Boldog voltam mert egész lelkemben éreztem, hogy igazi harcművészt találtam. Egy lehetek azon kevesek közül,

kit egy japán mester a féltve őrzött titkai közé befogadott. Önérzetes embereknek ezt nem taníthatja meg.

Az önérzetes ember a harcművészet ellensége, annak károkozó vészmadara.

Egy mester sem kívánhat magának önérzetes, sértődő diákokat. Jól megválogatják hát kit is tanítsanak. Nekem pedig sorra jöttek ezután a vizsgák visszamenőleg is kárpótolva, mert a mester tulajdonképpen a magyarországi időmet is beleszámolta a tanulásba. Most már azt is értékelte. Mi több azon magyar mesterek nevét is megjegyezte, akik a karate tanulásához hozzásegítettek. Őketdicsértem és nem magamat. És igazán jó érzés volt azt is hallani, amikor a mesterem arról szólt hozzám, hogy Magyarországon igazán kitűnő küzdősportot oktató tanárok lehetnek. Szerinte jobbak mint Japánban.

Ez tíz évvel ezelőtt volt s még mindig, azóta is ez a mester a tanítóm.
A szememben semmit sem öregedett.

Kiliti Joruto

1991 – 2004/ Japan

A szerzőről:

Kiliti Joruto

Született 1962, Miskolc

1979 – Hunyadi János S.E.

Shótókán Karate

Első karate élmények

Tanár: Konc János

Edzők: Galambos Péter és Kira Péter

Ekkor még nem gondoltam egyáltalán arra, hogy ebből valaha szerelem lesz, vagyis hogy 1-2 évnél valóban tovább is csinálom. Pusztán a kíváncsiság vitt le a Közgáz edzésekre, amik csoportos edzésként a Rákóczi-téri Általános iskola tornatermében folytak, valamint az összevont edzések a Népstadioni kis körcsarnokban zajlottak. Ettől függetlenül legnagyobb izgalmat számomra a vizsgaidők okozták, ugyanis ilyenkor találkozhattam az általam rajongásig kedvelt akkori mesterekkel. Legnagyobb élményként így egy Baján tartott vizsga maradt meg bennem, melyen magam is hihetetlen módon eredményesen szerepeltem. Nagy volt a lámpalázam a vizsgáztatók nagyra becsült személyei miatt, akik nem mások voltak, mint az akkori legnagyobbak, vagyis Dr. Gulyás

Péter és Börzsei Károly. Ha ők nincsenek, vagy nem olyanok, mint amilyenek voltak, akkor valószínűleg tényleg max. 2 év után a karatét abba is hagytam volna.

Nekik köszönhetően a folytatás jött magától, egyre több izgalmat és élményt nyújtva.

1982 – Jiu Ryú Karate-Kempó

Közben: Kyó Kushin Karate

Edző: Koczor Attila

Taekwondo

Mester: Harmath László

Edző: Patakfalvi Miklós

1984 Vissza a Shótókánhoz

Tanár: Antal János

Edző: Bakos György

1986 – Váltás Shitó Ryúra
Tanár: Kurdi Gábor

Edző: Szénási Zsolt

1988 – Vissza a Kempóra

1991 – Kensei Kai Karate /Japánban/

Áttérés a küzdősportról a harcművészetre. (Önvédelmi Karate)

Mester: Iwahori Kensei 8 Dan

Közben: Wadó Ryú

Tanár: Hisashi Ogura

2001 – A Karate (5 Dan) mellett ismerkedés az Aikidóval, (2 Dan)

Sugawara Tetsutaka tanítványaként.

Sugawara Martial Arts /Aikidó és Katori Shintó Ryú

Mester: Sugawara Tetsutaka 7 Dan

1. HarcV: 11 kötetet egybefogó általános bemutató

Ebben a műben a harcművészeteket és a budó sportokat élesen szétválasztó villámokat igyekszik levezetni a szerző saját testén, vagyis a 21 évnyi karate tapasztalatain keresztül, amelyből 11 évet Japánban gyakorolt.

A hazai budósokat és a japán budósokat elválasztó szakadékokat kívánja áthidalni akképpen, hogy, hogy e mélység fölé fekszik, kezével az egyik partot s lábával a másik partot érintve, hogy a harcművészetek iránt érdeklődők számára a hátán keresztül oda-vissza járást biztosítson. Így sem minden esetben várhatunk zökkenőmentes és nyugodt átkelést, hiszen az időzóna cefetül igyekszik tépázni az olvasó idegzetét, és a villámok is közben csapkodnak.

Mivel nem oktató, hanem inkább feltáró mű, olyan dolgok ismeretébe enged betekintést, melyeket nem szoktak könyvbe fektetni tanárok és mesterek, s melyek e mű nélkül talán még sokáig a magyar budókák figyelmét és ismereteit elkerülnék. Így nem igazán a harcművészetet és a budót mutatja be, hanem annak ismeretlen, vagy kevésbé ismert oldalait. Betekintés a kulisszák mögé, leleplezve stílusok és művelők belső tulajdonságait.

Nem stílusokról szól, hanem emberekről, akik művelik azokat.

Nem technikákat mutogat, hanem érzelmi és lelki vonásokat.

Kik és miért is művelik a harcművészeteket, avagy a küzdősportokat? Na, és hogyan?

© LILA ArtMusic and Publishing Office JAPAN Ltd.

2004 JAPAN

Kiadja a LILA Art Music and e-Publishing Office Japan

Felelős kiadó: Kiliti Joruto

olila@infoseek.jp

Az Office LILA Japan által kiadott további művek:

Harcművészeti Villámhárító sorozatok

Kiliti Joruto

1. Budókák tisztos útja /PDF+Audió (Hangos felolvasás választással)
2. Harcművészet régen és 2000 után /PDF+Audió/
3. Egyesületi vagy magántanulás? /PDF+Audió/
4. Amikor bushikká válunk /PDF+Audió/
5. Harcművészet álarcban /PDF+Audió/
6. Tisztelet /PDF+Audió/
7. Határvonal /PDF+Audió/
8. Lankadó kedv /PDF+Audió/
9. Támadószellem /PDF+Audió/
10. Budó – Bujutsu /PDF+Audió/
11. Heian Shodan /PDF+Audió/

*A Harcművészeti Villámhárító sorozat, audió CD változatban is kapható.
(Hangfelvételen)

Egyéb Budó és Harcművészeti e-könyvek:

Sugawara Tetsutaka

Aikido and Chinese Martial Arts No.1. / Its Fundamental Relations / angol
/PDF/

Aikido and Chinese Martial Arts No.2. /angol /PDF/

Kiliti Joruto

Sugawara Martial Arts /PDF/ magyar/

Egyéb Office LILA e-kiadások:

Aoshima Hiromi

33 Japán népmese /PDF+Audió/ vagy Audió CD

Japán nyelv 1. -beszéd tanulás kezdőknek /PDF+Audió/ vagy Audió CD vagy VHS Videó (NTSC)

Japán nyelv 2. -beszéd tanulás haladóknak /PDF+Audió/, vagy Audió CD, vagy VHS Videó (NTSC)

Japán nyelv 3. -beszéd tanulás magas fokon /PDF+Audió/, vagy Audió CD, vagy VHS Videó (NTSC)

Japán nyelv 4. -a beszéd tanulási fogások /PDF+Audió/

Japánul I. – ismerkedés a japán abc-vel /PDF+Audió/, vagy VHS Videó (NTSC)

Japánul II. –ismerkedés a hiragana írással /PDF+Audió/, vagy VHS Videó (NTSC)

Japánul III. –ismerkedés a katakana írással /PDF+Audió/, vagy VHS Videó (NTSC)

Japánul IV. –ismerkedés a kanjival /PDF+Audió/, vagy VHS Videó (NTSC)

Japánul V. –írás és tanulás /PDF+Audió/, vagy VHS Videó (NTSC)

Japánul VI. –folyamatos írás /PDF+Audió/, vagy VHS Videó (NTSC)

Mi van ideírva? 1. – japán olvasási óra kezdőknek /PDF/

Mi van ideírva? 2. –japán olvasási óra haladóbbaknak /PDF/

Mi van ideírva? 3. –japán olvasási óra haladóknak /PDF/

Mi van ideírva? 4. –japán olvasási óra felsőbb fokon /PDF/

Mi van ideírva? 5. –japán olvasási óra felsőfokon /PDF/

Tanuljunk japán szavakat 1. Utazás /PDF+Audió/, vagy Audió CD

Tanuljunk japán szavakat 2. Vásárlás /PDF+Audió/, vagy Audió CD

Tanuljunk japán szavakat 3. Vendégségben /PDF+Audió/, vagy Audió CD

Tanuljunk japán szavakat 4. Család /PDF+Audió/, vagy Audió CD

Tanuljunk japán szavakat 5. Az emberi test /PDF+Audió/, vagy Audió CD

Tanuljunk japán szavakat 6. Növények /PDF+Audió/, vagy Audió CD

Tanuljunk japán szavakat 7. Állatok /PDF+Audió/, vagy Audió CD

Tanuljunk japán szavakat 8. Föld és természet /PDF+Audió/, vagy Audió CD

Tanuljunk japán szavakat 9. Munka és pénz /PDF+Audió/, vagy Audió CD

Tanuljunk japán szavakat 10. Színek és számok /PDF+Audió/, vagy Audió CD

Japán társalgási óra –beszéd felismerés /PDF+Audió/, vagy Audió CD, vagy VHS Videó (NTSC)

Egyszerű Kanji Szótár /PDF/

Kanji szótár magyarázatokkal /PDF/

Japán népzene /CD/

Japán gyermek dalok vonósokra /CD/

Japán – Magyar kisszótár /PDF/
Japán – Magyar szótár /PDF/
Magyar – Japán kisszótár /PDF/
Magyar – Japán szótár /PDF/
Japán zeneszerzők élete /PDF/
Karácsonyi zenék a világból –Mennyből az angyal /PDF+Audió/, vagy /CD/

Kiliti Joruto

Japán történelem neves személyiségei /PDF+Audió/
Japán hagyományok – Kimono /PDF/
Japán Templomai -Shizuoka /PDF/

Tanfolyamok:

Internet Japán nyelvtanfolyam kezdőknek.
Internet Japán nyelvtanfolyam haladóknak

Szolgáltatások:

Japán – Magyar /Magyar – Japán fordítás
Japán – Magyar / Magyar – Japán telefontolmány
Magyar nyelvű honlapok japánosítása/ japán átírása
Japán nyelvű honlapok magyarosítása /magyar átírása